

Εβδομάς

ΤΟΣ Γ.

ΑΘΗΝΑΙ, 18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 154



ΜΗΕΜΗΕ ΝΤΑΝΙΕΛΑΣ



Ἐπτά ἀδελφία ἐξ Ἀριζόνης τῆς Ἀμερικῆς τέκνα τοῦ ἐκεί μεγαλοκτηματίου Ἀθμ. Σάλη δούτις τὰ εἰσήγαγον εἰς τὴν σχολὴν διὰ νὰ γίνουν Ἕλληνες

ΣΧΟΛΗ ΜΕΤΑΞΕΑ

ΕΤΟΣ ΣΧΟΛΙΚΟΝ 26^{ON}
ΤΜΗΜΑ ΘΗΛΕΩΝ ΜΕΤ' ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

3 Πλατεία Κυριακοῦ 3

Περιλαμβάνει Δημοτικόν, Γυμνάσιον, Μονοτάξιον Δογιστικὸν Τμήμα με ἐργασίαν παιδικὴν καὶ οἰκοκυρικὴν μόρφωσιν.

ΤΜΗΜΑ ΑΡΡΕΝΩΝ ΜΕΤ' ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

11 Λεωφόρος Κηφισσίας 11

Περιλαμβάνει Δημοτικόν, Γυμνάσιον, Ἑμπορικὴν Σχολήν, Μονοτάξιον Δογιστικὸν Τμήμα ἀρρένων καὶ χωριστὰ θηλέων.

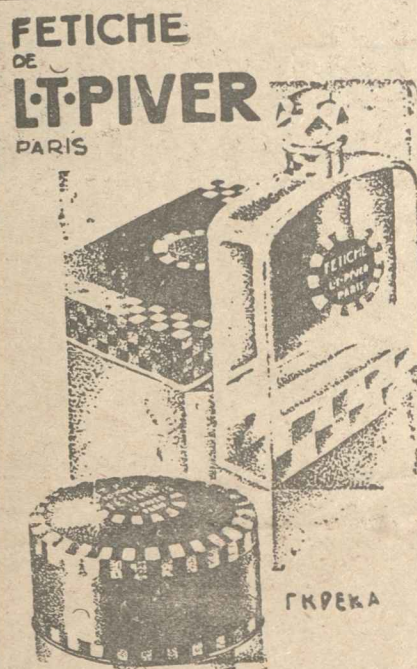
Εἰς ἀμφότερα τὰ τμήματα τῆς Σχολῆς Μεταξά ἐκμανθάνονται τελείως ἡ Ἀγγλικὴ καὶ Γαλλικὴ γλῶσσα

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΤΩ ΑΙΤΟΥΝΤΙ

ΕΞΑΙΣΙΑ
ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ
«ΣΟΥΛΑΝΙΕ»

Εἰς φρεσινώτατον καστανὸν καὶ μαυρὸν χροῖμα. Ὁ καὶ κόκκινα καὶ πράσινα ἢ τὸ ἀπαισιον μαυρὸν χροῖμα πίνσης. Μὲ τὴν βαφὴν Σουλτανιὰν ἀδύνατον νὰ διακριθῶν τὰ θαμμένα μαλλιά. Χρησις στιγμιαία καὶ ἀπολύτως διαρκεία μακρά, ἡγγυμένη τελείως ἀβλαβής. ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ. Ἀπόλλωνος 26 β' εἰς τὸν οἶκον γυναικείων φορεμάτων Κας ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ ἐπὶ 15αν οὐρατοίας καὶ προσηγορίας τῆς Αὐτοκρατορικῆς Αἰλῆς καὶ ἀνομιῶν κοινωνίας Κων/λεως. Ἰδιαιτέρον διαμέρισμα διὰ βαφῆν διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ ἑσπερικὸν δρασ. 100. Αἱ παραγγελίαι ἐκτελοῦνται ἀμέσως.

ΓΡΑΦΕΙΟ:
Κας ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ
ΒΕΚΤΑΣΗ - ΑΘΗΝΑΙ
Ἀπόλλωνος 26β



ΤΡΕΠΑΡΣΟΝ

ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ ΧΑΠΙΑ

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τὴν φιλίδος. Ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Συνεδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισιῶν.

Ἀντιπροσώποι
Υιοὶ ΦΩΤΙΑΔΗ Στῆ Πειραιᾶ.

Ἐπιστημονικὰ ὁδηγίαι παρὰ Συμφέρον καὶ Φωτῖω Μοσχολᾷ, Ἀθῆναι, 8, Ὁδὸς Ῥαϊῶς καὶ εἰς τὸ Ἰατρεῖον ὁδὸς Χαρ. Τριανταφυλλῶν.

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ



Θὰ μείνετε ἐκπληκτοὶ καὶ καταπληκτοί

σιασμένη μετὰ τὴν

ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΟΝΑ

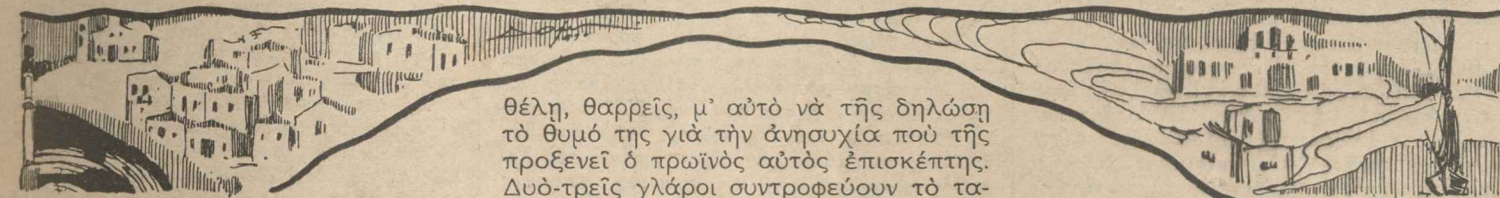
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Μοναστ. 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΕΑΣ
ΔΙΑΚΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'
ΣΥΝΑΡΜΟΤΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἑσπερικὸν Δραχ. 150
Ἑξωτ. Α. Ἀγγλίας 1
Ἐξέμνητοι κατ' ἀναλογίαν.
ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΟΥ ΔΡ. 3

ΑΙΓΙΝΑ...ΜΕΘΑΝΑ



Ἐσχάσα νὰ σὰς πῶ τὴν περασμένην φορὰ, πὺς ἐμεῖς κατὰ λάθος μείναμε μέσα στὸ καράβι. Μ' ὅλες τῆς διαμαρτυρίας μας καὶ μ' ὅλες τῆς φωνῆς πὺς βάλουμε, οὔτε ὁ ναύτης τοῦ Λιμεναρχείου, οὔτε κανένας βαρκάρης θέλησε νὰ τῆς εἰσακούσῃ καὶ νὰ μᾶς βγάλῃ ὅξω. Τὶ νὰ γίνῃ λοιπὸν; Θέλοντας καὶ μὴ θὰ ὑποχρεωθῶμε νὰ συντροφέψουμε τοὺς ἐπιβάτες στὸ μικρὸ τοῦς αὐτοῦ ταξιδάκι, καὶ νὰ ὑποστοῦμε μαζί τοὺς τῆς καλῆς ἢ κακῆς συνέπειες τοῦ ταξιδιοῦ τῶν.

Καὶ μὰ πὺς τὸ πήραμε ἀπόφασι, ὅς μὴ ἐξανημιλήσουμε πιά γι' αὐτό, κ' ὅς προσπαθῶμε νὰ ξεχάσουμε τὸ πάθημά μας, πὺς — ὅπως ἄλλωστε ὅλα τὰ παθήματα — θὰ μᾶς γίνουν μαθήματα, νὰ μὴν ξεφυτρώνουμε ἄλλη φορὰ ἐκεῖ πὺς δὲν μᾶς σπέρνουν.

Τὸ καραβάκι μας γλυστρεῖ σιγὰ σιγὰ ἀνάμεσα ἀπὸ δύο ἄλλα, ὅπ' αὐτὸν κ' αὐτὰ γιὰ τὴν ἀναχώρησί τοὺς. Ἡ σφυρίκτες τοὺς ξεσκίζουν τὴν ἡρμία τῆς προῶν ἀτμόσφαιρας κ' ἡ φωνὴ τῶν βαρκάρηδων ἔρχονται νὰ σεκουτάρουν τὴν μελωδικότητα τῆς ἁρμονίας τῆς πρωϊνοκυριακάτικης συναυλίας. Στὸ μεταξύ ὅλοι αὐτοὶ πὺς ἀφήνουν δὲν τρέχουν σὺν τρελλοὶ καὶ ἀφήνουν στὴν σκάλας τῶν βαποριῶν.

Ὁ τῆς ἀτυχίας τῶν ὁμῶς! Ἐπεμβαίνει καὶ πάλιν τὸ χέρι τοῦ ναυτῆ, καὶ τοὺς ὑποχρεώνει νὰ ἐξανημιλήσουν, τὴν φορὰ αὐτὴ ἀπ' τὰ μισὰ τῆς σκάλας. Κ' αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ πιά ἐλπίς νὰ πάρουν ἄλλο βαπορί. Τοὺς βλέπουμε ἀκόμα γιὰ λίγες στιγμὲς νὰ περπατοῦν βαρετὰ μετὰ πρόσωπα κατσοφιασμένα κρατώντας τὰ βαλιτζάκια καὶ τὰ πακετάκια τοὺς. Ἐπιστρέφουν οἰκαδε ἀποκομίζοντες ἀντὶ οἰασθῆποτε ἄλλης εὐχαρίστου ἀναμνηστικῆς τοῦ ὑπολογισθέντος ταξιδιοῦ τῶν, τὸ ἀγγουροξύπνημά τοὺς, τὰ ἔξωδα σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς, τὸ στρίμωγμα, τὴν ἀγωνίαν, καὶ τὸ χειρότερον ὅλων τὴν κοροϊδίαν πὺς τοὺς ἀναμένει ἐκ μέρους τῶν γειτόνων καὶ τῶν γνωστῶν. Ἀς τοὺς ἐγκαταλείψουμε κ' αὐτοὺς στὴν τύχην τῶν, εὐχόμενοι τὴν ἐξ ὕψους παραγορίαν καὶ ὅς περιορισθῶμεν στὰ καθ' ἡμᾶς.

Τὸ καράβι μας περνᾷ σιγὰ πλάι στ' ἄλλα, διαπλέει τὴν εἰσοδὸ τοῦ λιμανιοῦ καὶ νάμαστε ἐν ἀνοικτῷ πελάγει (εὐφύλογια τοῦ ἐνὸς δανδῆ). Ἡ θάλασσα πὺς φάνταζε πρὶν ἡρεμὴ, ἀρχίζει ἕνα ἐλαφρὸ κυμάτισμα, σὺν νὰ

θέλῃ, θαρρεῖς, μ' αὐτὸ νὰ τῆς δηλώσῃ τὸ θυμὸ τῆς γιὰ τὴν ἀνησυχία πὺς τῆς προξενεῖ ὁ πρωῶνς αὐτὸς ἐπισκέπτης. Δυὸ-τρεῖς γλάροι συντροφέουν τὸ ταξιδί μας, κοινὸ καὶ ἀνόητο κατὰ βάθος. Ἀπὸ πίσω μας προσπαθοῦν νὰ μᾶς «πιάσουν» τὰ δύο ἄλλα βαπορία. Ἰσως αὐτὴ ἡ κοῦρσα νὰ εἶνε καὶ τὸ μόνον ἐνδιαφέρον σημεῖον ὅλης αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως.

Κ' ἔτσι, Θεοῦ θέλοντος καὶ καιροῦ εὐδοκοῦντος, μετὰ μιάμιση ὥρα μπαινουμε στὴν Αἶγινα. Πρῶτος σταθμὸς καὶ πρῶτα βάσανα. Οἱ βαρκάρηδες εἰσβάλλουν σὺν πειραιά, σπρώχνουν, βρίζουν, ἀρπάζουν, δὲν βρεθῇ μπροστά τοὺς, καὶ ἀπειλοῦν ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ νὰ μεταβάλουν τὸ κατὰστρωμα τοῦ πλοίου, τὴν σκάλαν, τῆς βάρκες τῶν σὲ πεδία μάχης.

Ἐδῶ Γιάιννη, ἐκεῖ Κώστα, τὸ μπαούλο, ἄρπα τὸ παιδί, τὸ νοῦ σου στή γρηαί. Χίλιες δυὸ ἄλλες παρεμφερεῖς φράσεις διαπληκτίζονται στὸν ἀέρα.

Δὲν ἐπιχειροῦμε νὰ βγοῦμε ὅξω, — ἄλλως τε πρὸς τί; — Ὅλο αὐτὸ τὸ νησάκι, αὐτὸ πὺς βλέπουμε τοῦλάχιστο, δὲν μᾶς ἐνθουσιάζει καὶ πολὺ. Μιά σειρὰ ἀπὸ σπῖτια καὶ μαγαζιά, πέντε-δέκα κατῖκια καὶ ἕνα καφενεῖο μὲ μεγάλα γράμματα διὰ τῶν ὁποίων μᾶς πληροφορεῖ ὅτι εἶνε «Ντάνσιγκ». Βλέπετε δὲν ὑπάρχει ἑλληνικὴ λέξις γι' αὐτό, καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀναγκάστηκε νὰ προσηύξη τὴν βοήθειαν ἐξένου λεξικοῦ.

Ξαφνικὰ κάποιος δοκιμαεῖ τὸ διαπασὼν τῆς φωνῆς τοῦ πλάι στ' αὐτὰ



μας. — Ἐδῶ τὰ Αἰγινίτικα, ἐδῶ τὰ δροσερά, ἐδῶ κύριοι τὰ κανάτια πὺς ἀξίζουν δέκα κολώνες πᾶγο.

Ὁ ἕτερος τῶν δανδῆδων μειδιᾷ καὶ ξεφουρνίζει ἐξυπνάδαν: «Παγοποιὸς ἦταν ὁ πατέρας τοῦ. » Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν τοῦ καὶ δέχεται τὴν ἀπάντησιν. «Πᾶψε, κρύε.

Ἀπειλεῖται σύρραξις. Εὐτυχῶς γιὰ μᾶς καὶ γι' αὐτοὺς τὸ βαπορί ἀφοῦ σφυρίξῃ — ἀναγκαῖα ἐπωδὸς — σάλπαρει. Τὴν ὥρα πὺς βγαίνουμε ἀπ' τὸ λιμάνι καταφθάνουν τὰ ἄλλα δύο βαπορία καὶ μᾶς γεμίζουν κανπία.

Πᾶνε τὰ ρουχάκια τῶν παιδιῶν, φωνάζει ἡ σύζυγος τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας καὶ ἐπιχειρῶντας μετὰ τῆς χεροῦκας τῆς νὰ τὰ καθάρσῃ τὰ λερώνη περισσότερο.

Σ' ὅλο τὸ ταξιδί μας αὐτὴ εἶνε ἡ μοναδικὴ διασκέδασίς μας. Ἀκοῦμε δηλαδὴ, πότε μπῆκε ἡ μπουγάδα στὸ σπῖτι, πότε σιδερώθηκαν τὰ ρούχα, πότε λερώθηκαν — ἄχ! τοὺς ἀθλίους — πότε καὶ μετὰ σασποῦν θὰ ξαναπληθοῦν.

Πρὸς εὐτυχίαν μας ὅμως φθάνουμε στὰ Μέθανα καὶ ἡ κυρία παύει. Ἐδῶ πρόκειται νὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ ἡ δεσποινίς. Οἱ δανδῆδες πηγαίνονται καὶ ἡ βάρκα πηγαίνει.

Ἄν ἔλεγε κανένας: εἴκοσι σπῖτια κτισμένα στὴς ὑπάρχειες μᾶς ἑεροβουνοράκις, εἰμαι τῆς γνώμης πὺς θὰ δινε τέλεια τὴν εἰκόνα τῶν Μεθάνων. Ὅσο γιὰ τὸν κόσμο πὺς μᾶς κυττάει, σὺν περιέργῃ ζῶα, σπῖταγμένα πάνω σὲ μιά σανιδωφωμένη ἐξέδρα; Καλλίτερα νὰ μὴν μιλήσουμε γι' αὐτὸν, γυναῖκες κ' ἄνδρες, γηρασμένα μοῦτρα κ' ἀρτηριοσκληρωτικά. Τίποτε περισσότερο, τίποτε ὀλιγώτερο. Βλέποντάς τοὺς αἰσθάνεται κανένας τὴν ὄρεξιν νὰ πάρῃ ἕνα ζεστό μπάνιο θειοῦ ἢ ἀλκαλικῶ — δὲν παίζει ρόλο, φτάνει νάναί ζεστό.

Ἡ σφυρίκτα οὐρλιάζει καὶ πάλιν κ' ὁ ἔλικας γεμίζει ἀπὸ ἄσπρα κρινάκια τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θάλασσας. Εὐτυχῶς, ἦταν καιρὸς γιὰτί, — τί τὰ θέλετε — ἂν μείναμε περισσότερο, δὲν ἦταν ἀπὸ βαρὺ νὰ βγοῦμε στὸ τέλος ἀρρωστητικοί.

Νίκος Νικητῆς



Του κ. Πάυλ Μενεστρέλ

ΓΑΜΗΛΙΟ ΤΑΞΙΔΙ

Λένε ότι τα ταξίδια θάβουν απ' τη μονοτονία, γιατί μας επιφυλάσσουν χίλια-δύο αποδόματα. Ο Άλκης Χρουστικός είχε όμως λόγους, όχι μόνο να μην είναι αυτής της γνώμης, αλλά να υποστηρίξει το αντίθετο.

Πολύ φυσικό να είναι κανείς ιδιοσυνείδητος απλά και κουρασμένος απ' τη ζωή, όταν παντοειδώς στα τριάνταχτά, αφού γλέντησε ασυλλόγιστα τα νεύρα του, ρουφώντας μέχρι τρυγός της γυναικείας ήδονης. Και είναι ακόμα πιο φυσικό να απονήσει ή χορδή της ευαισθησίας του, όταν μπορούσισι όλες τις απολαύσεις.

Για ποιο λόγο αυτός ο γάμος; Συμφέρον; Αισθηματολογίες; Ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Ο Άλκης όμως είχε μια λατρεία στη ζωή του: τη υπέρτατη του, που χόρεψε φέροντάς τον στον κόσμο, και δεν δέχτηκε να ξαναπαρυστηθεί μόνο και μόνο για να αφροισωθεί στην ανατροφή του μοναχισμού της. Μητέρα και γιος, ο ένας ήταν η αδυναμία του άλλου. Έκείνη δεν τον εμπόδιζε ως τότε στην πύλη των ανώνυμων τρέλλων, τρέλλες που η μεγάλη περιουσία τους του επέτρεπε. Είχε όμως μια μόνη επιθυμία. Ένα όνειρο: να τον παντρεύει με μια όμορφη προστατευόμενη της, την μικρούλα Άγνη Χαλδή, που την είχε κλείσει πολλά χρόνια στην «Sœurs» μ' αυτό τον σκοπό.

Ένα παγάκι όμως ροδόταν ο Άλκης στη ζωή: τη Γυναικία. Αν ήταν προληπτικός, θάλεγε πως «όχι το άσπρικό του». Μά σ' εν ψυχρός παρατηρητής, που είχε μελετήσει βαθιά και παραγματολογικά τη Γυναικία, ήταν τρομοκρατημένος απ' την αστάθεια και την απιστία της. Όσοι φορές αγάπησε, νομίζοντας πως συναντούσε επί τέλους τον ιδανικό έρωτα της ζωής του, τόσες φορές η μοίρα τον ειρωνεύτηκε σκληρά, πληγώνοντάς τον κατάκαρδα με τα ίδια όπλα.

Εξαπλωμένος σε μια πολυθρόνα, κοντά στη δεξιά κουπαστή της γέφυρας, ο Άλκης Χρουστικός, με μισοκλειστά βλέφαρα, βυθιζόταν στην σκέψις του. Το ναυοριστικό λίκνισμα του βαποριού, το μονότονο θρόισμα των μηχανών, η άρπικε στρίγγιλις των γλάρων που συνοδεύουν τιμητικά τον μεγάλο άψυχο κολοσσό—τίποτα δεν τούκανε την παραμικρή εντύπωση. Το ανοιχτόκοιτο άερακι δρόσιζε κι' ε-
ως θάπρεπε να τυλιχθεί στο «πλαιντ». Ο Άλκης όμως δεν είχε καθόλου όρεξη να στεί-
λη τον χαμαρότο στην καμπίνα του, να το ζη-
τήση απ' τη γυναίκα του.

Τη «γυναίκα του!» Βέβαια, η Άγνη ήταν νόμιμη γυναίκα του. Δεν είχαν περάσει είκοσι τέσσερες ώρες που εσύλγισαν ο παπάς το γάμο τους σε στενό οικογενειακό κύκλο. Κι' όμως πόσο λίγη θέση κρατούσε στην καρδιά του! Ήταν «γυναίκα του», μά δεν μπορούσε παρά να είναι Γυναικία, σαν όλες της άλλες που διάβηκαν γοργά στη ζωή του Άλ-
κη, ξεχύνοντας το φαρμάκι τους.

Η καμπίνα του γυμνασίου τον έφερε για μια στιγμή στην πραγματικότητα. Ο χαρού-
μενος ήχος της ξεσπάσε σαν μίαν απολύτρω-
ση απ' τον εκνευριστικό θόρυβο των μηχανών. Δεν άργησε όμως να σβήσει κι' ο Άλκης εξα-
νέστησε μόνος με τις σκέψεις του.

Ήθελε να ξεχάσει. Μά πως; Είχε τόσο πολύ ταξιδεύει στη ζωή του. Κ' η περισσό-
τερη ερωτική του περιπέτεια ήταν ταξιδιό-
τικές. Διαβάσεις. Εσθόμενες. Γλυκοχάρα-
ζαν στην αρχή του ταξιδιού και πόσες φορές
δεν δρόθηκε μόνος, πονι φθάρη στο τέρας! Για να ξεχάσει, έπρεπε τίποτα να μην του θυ-

μίζει τα περασμένα...

Μια φωνή, γλυκειά κι' αρμονική, αντή-
χισε:

— Άλκη!

Εξαφίστηκε, σαν να βότανε απότομα από ένα όνειρο. Σήκωσε τα μάτια του. Μπροστά του στεκόταν μια ψηλή κοπέλλα. Λεπτή, με τα ξανθά μαλλιά της που ανέμιζαν γύρω απ' το γαλάζιο μπασόν. Ο άνεμος, που φυσούσε αντίθετα σχηματίζε ανάγλυφες, πάνω στο λε-
πτό ταγιράκι, της πιο δροσερές νεανικές φόρμες. Και δυό ήρεμα, γαλανά μάτια τον κύτταζαν ερωτηματικά.

Κάθισαν στο τραπέζι. Ο καίτης γέ-
νη πηγαίνονταν γύρω τους με χίλιες δυο περι-
ποησίες και με μια βουδή έκπληξη, σαν
πλήρως γνώριμος. Ήταν το πρώτο ταξίδι που
έκανε ο Άλκης με το «Σειράμις» για την
Ιταλία. Και το κάθε τί, απ' τον πολυφύλλο
κατάλογο των κρασιών ως το εικονογραφη-
μένο menu ήταν και μια
παλιά ανάμνησις γι' αυτόν.

Ο Άλκης αφαιρέθηκε για
μια στιγμή, συλλογίζοντας
πως, ίσως για να τον εξυπη-
ρέτησουν, του είχαν δώσει
την ίδια καμπίνα που είχε
στο δεύτερο ταξίδι του. Ή-
χουν δυνατά μνημονικά οι κα-
μαρότοι, κι' επιθυμούν τόσο
πολύ να φανούν ευχάριστοι σ'
είκονους που δίνουν καλά
πουρμπουάρ! Βιρώνει! Η
Άγνη έρωσε με την όρεξη,
που δίνει ο αγέρας του πελάου, χωρίς να προ-
σέχη στα διακριτικά βλέμματα θυμασμού
που προκλύσε η δροσερή ομορφιά της.

Μετά τον καφέ, ενώ η γυναίκα του πήγα-
νε στο αναγνωστήριο, για να γράψι στην μη-
τέρα τους, ο Άλκης ξαναγύρισε στη γέφυρα,
που ήταν πολυσχیزη εκείνη την ώρα. Την
ήσυχη γωνία του την είχαν καταλάβει δυό
Γάλλοι νεόπαντροι—δυό συνάδελφοι, σέ-
φτηκε ο Άλκης, μ' ένα πικραμένο χαμόγελο.
Και για να είναι ολομόναχοι, έβλεπε μίαν α-
πόμωρη γωνιά, όπου έστησε την πολυθρόνα
του.

Ο καιρός δρόσιζε ευχάριστα. Κι' ο Άλκης
ένοιωθε βαρειά τα βλέφαρά του.

Όταν άνοιξε τα μάτια, είχε πιά σουρου-
πώσει. Μια μωβ σκιά απλωνόταν γύρω, στα
ροζάκια και στους ανθρώπους και η απέ-
ραντη γαλήνη της θάλασσας είχε ένα μολυβι
χρώμα, που έσκιζε μόνο το χιονόλευκο αλά-
κι του βαποριού.

Ο Άλκης έκανε να σηκωθεί και τότε αν-
τελήρη πώς ήταν σκεπασμένος με το
«πλαιντ». Κάτι, σαν ένα πρωτογνώριστο αλ-
σθημα, έκανε να σκιρτήσει ελαφρά η καρδιά
του. Θυμήθηκε με μια παράξενη πυνοχή σκέ-
ψιν, κάτι που είχε διαβάσει σ' ένα ρωμαντι-
κό ρομάντο, την εποχή που ήταν ακόμα φοι-
τητής: «Η πραγματική θεωρία του έρωτα
είναι, να διαπισθάνεσαι τί επιθυμεί ο αγαπημέ-
νος σου, και να το πραγματοποιήσεις, πρώτο
σο το ζήτησή». Όταν μίλησαν τα χείλη, εί-
ναι άρα πια...

Εκείνη όμως, τη στιγμή, πέρασε κάποιο
πρώτο, μια όμορφη μελαγχολία. Ιταλικά με τα
πιά αβία παιδιαστικά μάτια, συνοδευόμενη από
δυό νεκρούς δανθίδες που φανόνταν να είναι
τά προτιμώμενα φέλο της. Και ο Άλκης
ξαναδρόθηκε στην πραγματικότητα.

Από το μεγάλο σαλόνι ξεφύγαν οι δαιμο-

ρού.

Ο Άλκης προχώρησε προς το σαλόνι.
Στην πόρτα, σταμάτησε μια στιγμή, μισοκλει-
νοντας τα βλέφαρα, θυμωμένος απ' το έπι-
στομο πολύ φως. Διέκρινε τη γυναικία του, που
καθισμένη σ' ένα φωτεινό διάβαζε την «Πο-
λουστρασίον». Ελαφρά σκυμμένη στην σέ-
δεσ του περιοδικού, δεν φανόνταν ν' απαρ-
χτεί με την θερμότητα εδωμιά και την κί-
νηση που επικρατούσε στους κύκλους των γυ-
ρευτών. Φορούσε μια λευκή τουλάττα απ' το
στράς, που την έκανε να μοιάζει σαν ένα γυ-
ρευτικό κρίνο μέσα στο ανθοστάσι.

Σε μια coda, σταμάτησε η ξέλι. Έκεί
είχε σκοτεινιάσει ιδιοσυνείδητος. Ο Άλκης απή-
κε και κάθισε κοντά στην Άγνη, που τον
κύτταζε μ' ένα εύχρηστο χαμόγελο.
— Κοιμήθηκες καλά, Άλκη; τον ρώτησε.
Φοβόμην μην συνηλώθηκες, παρ' όλο που
ήρθα και σε σκέπασα, γιατί έσυ πια,
ο καιρός δροσιζε περισσότερο. Καλά που ή-
θεες, γιατί στενοχωριόμουν υπερβολικά ν' α-
τους τους αγνώστους που με ταίριαζαν. Ή-
ρεις, το δρόμο έχει κινηματογράφο. Θά τη
παρακολούθησες μαζί...

Ο Άλκης άκουγε άφωνος τα λόγια του



— Δυό συνάδελφοι...

Ξεχώριζε, κοντά σε μια μεγάλη γυναικεία
στοργή, την πιο παιδιαστική αφέλεια. Η Ά-
γνη φανόνταν εύθυμη, χαρούμενη, σαν τη μα-
θητούλα που νοιώθει τη μεγαλύτερη εντυ-
χία για μίαν έκδρομή, τη μέρα της σχολής.

Κάτι της αποκρίθηκε κι' εκείνος, άρρωστα
με μίαν ανεπαίσθητη τραχύτητα στη φωνή
σαν να προσπαθούσε να επιβληθεί στον έαυτό
του, χωρίς όμως να την ξαφνίσει...

«L' amour est enfant de Bohème
Qui n' a jamais connu de loi,
Si tu ne m' aimes pas, je t' aime,
Et si je t' aime, prends garde à toi!...»

Γύρω απ' το ραδιόφωνο, οι επιβάτες απ' το
λαβάναν τα παθητικά τραγούδια και τη λή-
γη μελωδία της «Κόρμεν». Κυρίες με δαν-
τιμες βραδόνες τουαλέτες, μαχητικά
μυριγιά, και κύριοι με άψογο σμόκιν ή φέ-
κο. Ο Άλκης όμως με την πιο πρόχειρη δι-
κασιολογία, «ότι το σμόκιν του ήταν τραγού-
μένο μέσα στη βελήττα», άφησε την Άγνη
στο σαλόνι και ξαναγύρισε στην πύλη του
θρόνου του. Για να ξεκουράσει τα μάτια του
διέταξε τον καμαρότο να σβήσει τα λαμπύρια
σ' εκείνο το μέρος.

Σίγα-σίγα κι' ο καιρός είχε αλλάξει. Στην
απόλυτη ξαστεριά της νύχτας, δεν έπλεε
ούτε το κόκκινο μισοφέγγαρο, γιατί κρυβόταν

νιώδεσε ήχοι της ξέ-
λι που ώριζαζε δαιμονικά
σε κάποιο αμερικανικό
ρόζ-τρότ. Άκουγόνταν
δροσερά γέλια και κλά-
ματα, τόσο τα εύθυμα ζευγάρια
ξεχύνονταν στη γέφυρα
για ν' ανασταύουν λιγότερο
απ' την κούραση του γυ-

πίσω απ' τα πυκνά σύννεφα που σχηματίζον-
ταν. Μια πινελιά αμύσσοφα, γεμάτη ήλεκ-
τροσό. Βάραινε σά μολύβι το στήθος του Άλ-
κη. Κ' η σκέψις του ήταν ακόμα πιο μαύρες.
Το πονούσε το κεφάλι, σαν να ζήτουσε η θύ-
ελλα να ξεσπάσει μέσα σ' αυτό.

Εγκατέλειψε την πολυθρόνα και προχώ-
ρησε προς την καμπίνα του. Εκείνη όμως τη
στιγμή, είδε κάποια κίνηση στην καμπίνα του
άσπρικού: ναύτες που πηγαίνονταν και
αξιοματικούς που φανόνταν να δίνουν διατα-
γές, και τράβηξε προς τα εκεί.

Μια κραυγή ακούστηκε, ξεσκίζοντας το
σκοτάδι της νύχτας:
— Ούν ούόμο ν ε λ υ ά ρ ε ! (Αν-
θρώποι στη θάλασσα!)

Ένα βουήτο, μια ρασαρία.—Ένα απότομο
ζωντανό κύμα ξεβρόχισε στη δεξιά κουπαστή
της γέφυρας, από παντού, από τους διαδρό-
μους κι' από τα αλόνια. Ο Άλκης, άκίνητος
στην ψηλότερη γέφυρα, παρακολουθούσε
τη σκηνή. Στην απότομη λάμψη μιας άστρα-
πής, ξεχώρισε, στην πρώτη γραμμή, μπροστά
στην άδειαν πύλην πολυθρόνα, αναμυλια-
σμένη, με τη μεγαλύτερη αγωνία ζωγραφι-
σμένη στο πρόσωπό της, την Άγνη! Τα χεί-
λια της ήταν σφιγμένα κι' έβριαν, τα χέρια
της με μίαν απεριόριστη οδύνη, σε βουδή ι-
κεσία.

— Άλκη!

Άγνης άκουσε τ' όνομά του ή να το μάντε-
ψε στα χείλια της γυναικίας του; Σε τέτοιες
στιγμές, δεν ζήτη με μάλ' η καίσις. Ο Άλκης
κατέβηκε διακριτικά-διστακτικά τη σκαλίτσα της
γέφυρας, τη στιγμή που άναβαν τους προβο-
λείς για να φωτίσουν την επιφάνεια της θά-
λασσας. Κι' έσφιξε στην άγκαλιά του την
Άγνη, ανακουφισμένη, ευτυχισμένη, με μια
λαχτάρα που έδινε όλες της περασμένες πί-
κρες του...

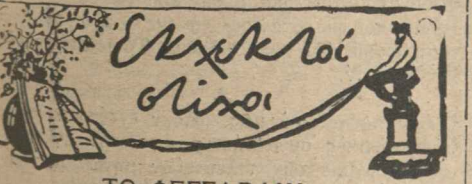
Η έρευνας δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα.
Ίσως από τριών ωρών άκαρπες αναζητή-
σεις, ο κυβερνήτης διέταξε να συνεχισθεί το
ταξίδι.

Στην ανάγνωση όμως του ονομαστικού κα-
ταλόγου—για ν' ανακαλύψουν την ταυτότητα
του πινιγμένου—αντελήθησαν πως κανένας
επιβάτης ή άνδρας του πληρώματος δεν έλει-
πε!

Μία λεπτομερής ανάκρισι απέδειξε ότι,
στην πραγματικότητα δεν είχε συμβεί κανέ-
να δυστύχημα: απλώς στα, εκείνο που οι
νύκτες νομίζουν για άνθρωπο που έπεφτε στη
θάλασσα, μέσα στα σκοτεινά, ήταν το...
«πλαιντ» που είχε αφήσει ο Άλκης στην πολ-
υθρόνα του και το οποίο άρπαξε ο άνεμος.

Από τί εξαρτάται, σ' αλήθεια, της περισ-
σότερες φορές, η εύτυχία!...

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ



ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ

Θυμήσου, βράδυ ήταν ώραίο,
βραδιά: καλοκαιρινό...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Το φεγγαράκι κάθε βράδυ
το καρτερούσαμε ψηλά.
Πότε κρυβόταν στο σκοτάδι,
πότε μιά φωτί! άπλά.
Κ' η ασπίδα του αχτίδας
που μιά σκεπάζαν σαν βοογή
με χίλια όνειρα κι' ελπίδες
που πλημμυρούσαν την ψυχή.

Κάποια βραδιά μ' άφηκες μόνο
και πήγες σ' άλλαν άγκαλιά...
Πίσω τον ένοιωσα τον πόνο
στην έρημη μας τη φωλιά!
Και το γλυκό το φεγγαράκι
δεν φάνη εκείνη τη βραδιά
που να με το ίδιο το φαρμάκι
πούνα κι' εγώ μ'έσ' στην καρδιά...
ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ



ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΣΤΗΣ ΗΝΩΜΕΝΗΣ-ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Σ' ένα λόγο του που εξεφώνησε ο πρόεδρος
Χούβερ, στις 22 'Απριλίου 1929, έλεγε, με-
ταξύ άλλων:

«Χιλιάδες ανθρώπων υπάρεσαν δολοφο-
νούνται χάθε χρόνο σ' Ηνωμένες-Πολιτείες.
Μόνο τους μισούς από τους υποτιθέμενους δολο-
φόνους συλλαβάνουν. Πολύ δε λίγοι δολο-
φόνι, εκτός αν είναι άπολ άπολ άπολ άπολ άπολ
δ ε ι γ μ έ ν ο ν ότι είναι ένοχοι, τιμωρούνται
παραδειγματικά. Οι υπόλοιποι τιμωρούνται
ελαφρότατα. Σ' Ηνωμένες-Πολιτείες δολο-
φόνου ενίκσι φορές περισσότερο απ' τη Με-
γάλη Βρετανία, αν υπολογίσουν εν αναλο-
γία τον αριθμό των κατοίκων των δύο χωρών.
Η ζωή και η περιουσία απειλούνται πολύ πε-
ρισσότερο σ' Ηνωμένες-Πολιτείες από όλα
τά πολιτισμένα έθνη».

Και μερικά πρόσφατα παραδείγματα, μέσα
στη Νέα-Υόρκη:

Ο Γκόζερ Ρίτσο είχε οδηγήσει με αυτο-
κίνητο την φιλενάδα του ως το σπίτι της, ό-
ταν δολοφονήθηκε από της σφαίρας που έρι-
ξαν άγνωστοι. Τόν θανάτωσε νεκρό μέσα στο
αυτοκίνητό του, μπροστά στην πόρτα της πο-
λυκαρμένης του. Δεν είναι άναρχη να προ-
σθέσουμε ότι οι δράστες του εγκλήματος πα-
ρέμειναν άγνωστοι.

Το πτώμα του Άβραμ Ράθμα δρόθηκε στο
χώλλ του σπιτιού όπου κρατούσε ένα διαμέ-
ρμα, στη συνοικία του Μπρούκλιν. Σκοτώθη-
κε από κακούργους που έτράπησαν εις φυγήν
όταν πλησίασε ο θυροφύλακας του κτιρίου.

Ο Γκιουλιέμο Πιράνι, κατηγορηθείς επί
φόνου από ένδεκαετίας, απλούς της όμως έλλει-
ψει ένοχοποιητικών στοιχείων, κατώρισε
πάντοτε να διαφύγει απ' την καταδίωξη. Πό-
καρπο όμως, ενώ περνούσε μπροστά στον α-
ριθμό 154 του Σάκετ σ' τη συνοικία Μπρού-
κλιν, έβλεπε πυροβολισμούς τον έριξε κάτω νε-
κρό. Θύητρο, οι αστυνομικοί και οι άστυφύ-
λακες που έβρεσαν το πτώμα δεν βρήκαν
κανένα ίχνος του δολοφόνου. Ο Πιράνι ήταν
γνωστός υπό το ψευδώνυμο «Τό χέρι, που
σφίγγει».

ΦΡΑΓΙΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

Τό Παρίσι με της πολυπληθείς εκδόσεις
του, ή Νέα-Υόρκη με της πολυπληθείς εκδό-
σεις της, δεν έουν το μονοπώλιο των πε-
ριεργών άγγελιών:

Να τί μπορείτε να διαβάσετε στην πέταρτη
σελίδα μιας εφημερίδας του Τόκιο:
«Είμαι όμορφη γυναίκα. Τα κομμάτια
μαλλιά μου με σκεπάζουν σαν σύννεφο. Η μέ-
ση μου είναι λευκή, σαν ίρις. Το πρόσωπό
μου είναι άπλό και γυαλιστερό σαν το σάπεν
των λουλουδιών.

«Εγώ άρκετά χρήματα για να διαβάσω
ανάμεσα στη ζωή, χειροποίητη με τον λα-
τρευτό μου. Αν συναντήσω έναν χρησιμοποιέ-
ζοντα, γλυκό, έξυπνο, καλοαναθεωμένο,
θα ένωθ μαζί του για όλη τη ζωή και ύστερα
θα έγω την ευχάριστη να μοιραστώ μαζί
του την αιώνια ανάπαυση σ' ένα μνημα από
ρόζ μάραρο».

Όσο το δυνατό αργότερα, δεν είν έτσι;

Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΔΙΝΚΟΛΑΝ

Από μίαν επιστολή που έρρισκεται τώρα
εις χείρας του γραμματέως της Βουλής του
Βασιγκτον, αποκάλυπται ότι η Κη Άβραμ
Δινκόλ, σύζυγος του δολοφονηθέντος προέ-
δρου από ένα νότιο, ύστερα απ' την νίκη των
βορείων, δεν έλαβε σύνταξη από το Κογκρέ-
σο παρά μόνον όταν, θυσιάζον στην πατρίδα,
αναγκάστηκε να ζητήσει συνδρομή. Η αίτη-
σις της απευθύνθηκε απ' τη Φαγκφούρτ
στην Βουλή και ήταν έτσι συνεπαραγμένη:

«Είμαι ή χήρα του προέδρου των Ηνωμέ-
νων-Πολιτειών, του οποίου ή ζωή θυσιάστηκε
στην υπηρεσία της πατρίδος του. Αυτό το φε-
ρό δυστύχημα κλόνισε σοβαρά την ύγεια
μου, και με τη συμβουλή του γιατρού μου,
ήλθα στη Γερμανία για λουτρό και με συμβου-

λεύει να περάσω τον χειμώνα στην Ιταλία.
Η δυσχερής οικονομική μου θέσις δεν μου έ-
πιτρέπει ν' ακολουθήσω την ιατρική αυτή
συμβουλή, ούτε να ζήσω ύπας θάπρεπε σε
μια χήρα ενός κυβερνήτου μεγάλου έθνους,
μολονότι προσπαθώ να ζήσω όσο το δυνατό με
περισσότερη οικονομία.

«Είς αντίλλαγμα των μεγάλων υπηρεσιών,
της όποιες ο πολυαγαπημένος σύζυγός μου
προσέφερε σ' Ηνωμένες-Πολιτείες και των
σκληρών βασάνων που υπέφερε λόγω της μαρ-
τυρικής δολοφονίας του, λαμβάνω το θάρρος
να υποβάλω αυτήν την αίτηση, ελπίζοντας
ότι θα μου χορηγηθεί έτησια σύνταξι».

Κατόπιν εξέτασως της αίτησως, το Κογ-
κρέσο χορήγησε στην Κη Δινκόλ έτησια
σύνταξη 25.000 χρυσών γαλλικών φράγκων.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΙΣ

Στην Ιταλία ή κυβερνήσις άπηγόρευσε τα
καινούργια... μπαλάνια! Αυτή ή απαγό-
ρευσις έγινε για πέντε χρόνια, δεν άφορ ά-
μως τα πατήρια και της καντίνες που ιδρύ-
ονται για ύφεσις του εργατού και που είναι
υπό τον έλεγχον του κράτους.

Όταν, σε μιά συνοικία που εξαπλούται στα
προθύρα μιας πόλεως, ένας έμπορος ύφους θέ-
λει ν' ανοίξει ένα κατάστημα τροφίμων, πρέ-
πει πρώτα ν' αποδείξει ότι οι κάτοικοι είναι ύ-
ποχρεωμένοι να πηγαίνουν μακριά για να κα-
νουν τα ψώνια τους. Αν μπορούν ν' αποδεί-
ξουν ότι ή έλλειψις παντοπωλείων είναι πολύ
αίσθητη στον πληθυσμό, μπορούν να ζητήσουν
την ίδρυσή του, χρειάζετι όμως πολυς καιρός
και επανειλημμένες αιτήσεις για να έπιτευ-
χθή.

Η κυβερνήσις ένεργεί κατ' αυτόν τον τρό-
πο για ν' αναστείλη τον μεγάλον αριθμό των
πωγέυσεων που σημειώνονται καθημερινώς,
πρό παντός στα μικρομάγαζα, τα όποια ιδρύ-
νται με δανειακά κεφάλαια και δεν κάνουν δου-
λειά εξ αίτιας της πληθώρας των συναγο-
νιστών. Αδειεί να προστεθή ότι με της δυσκο-
λιες συνθήκες του βίου, ο κόσμος ξεδούει λι-
γότερα για την τροφή του, από ό,τι έδουε
πρό όλγων έτων.

ΡΩΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΙΣΙ

Πιστεύουν ότι ή Ρώμη είναι μοναχική και
πολλοί απ' τους άναγνώστες μας θα εκπλα-
γούν όταν τους φανερώσουμε ότι υπάρχουν...
άλλες δεκαπτά πόλεις με το ίδιο όνομα.

Ίδού, εκτός από τη Ρώμη της Ιταλίας, ή
άλλες πόλεις που δεν γνωρίζετε άσφαλώς:
Ένα καπνίο χωριόσάκι στη νήσο Γκότ-
λαντ, ονομάζεται Ρώμη. Η νήσις Αμερική
έχει τρεις: την πρώτη στην Λορεντινή Δη-
μοκρατία, την δεύτερη κοντά στη Μαδρίτη και
την τρίτη στη Γη του Πυρός. Στην Οκα-
νία, ή Ρώμη είναι μιά μικρή πόλις του Κορί-
νθου. Και το Μαλιόν Λογισπένγκος, έχει
μιά Ρώμη. Συμμετοχέ την Ρώμη και στη
Βερμανία των άγγλικών Ινδιών στην Αφρι-
κή, στη χώρα των Βασούτ. Τέλος, ή βόρειος
Αμερική έχει έννέα πόλεις με το ίδιο όνομα.

Με το ίδιο... σύστημα, υπάρχουν δεκα-
τρία Παρίσις στους δύο κόσμους!

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Ανακαλύψαν στη Γερμανία έναν ύμνο πον-
τικών που ήταν συνδεδεμένος ο ένας με τον
άλλο απ' την ούα. Αυτή ή ανακάλυψις, που
φάνεται σαν μία σκληροβελήνη έρευνα, είναι
πραγματική. Δεν είναι ή πρώτη φορά που ά-
νακαλύπτουν ποντικούς συνδεδεμένους μετα-
ξύ τους. Άλλοτε, έναν τέτοιον ύμνο τον ύ-
νάλαζαν ο βασιλεύς των ποντικών.

Στο 1903, ένας κάτοικος του Σαυοντέν ά-
νεκαλύψεν έναν ύμνο ποντικών που έρρι-
σκεται μέσιν σήμερα στο Μουσέον της πόλεως
όπου διατηρείται μέσα σ' ένα δοχείον οινόπνευ-
ματος. Απαρτίζεται από έξη μικρούς ποτα-
μούς συνδεδεμένους μεταξύ τους απ' της ού-
ρες των οποίων ή άκρες είναι δεμένες.

Πώς εξηγείται αυτό το φαινόμενον; Α-
γνωστον.

ΕΝΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Τί μπορεί να κρύβει στα έγκατά της μία κομμοίλα σαν το Παρίσι; Αυτό το θέμα απησχόλησε έχοντας ένα γαλλικό περιοδικό.

«Σε μία εβδομάδα, γράφει, ανεκάλυψαν ένα θησαυρό στο δάσος της Βουλόνης και έναν παλιό σκελετό στο υπόγειο ενός αστικού σπιτιού της όδου Σαυοντέν. Δύο ανακαλύψεις: ένδειξεις του μυστηρίου που μας τριγυρίζει...»

«Οχι, τα μυστήρια του Παρισιού δεν ανήκουν μόνο στη φαντασία... Η πρώτη ανακάλυψη είναι πρόσφατη... Ο κ. Άνρι Μπουσσά, ταπεινός υπάλληλος του μετρό, δεν θα έβαζε ασφαλώς ποτέ στο μυαλό του πως θ' ανακάλυπτε έναν θησαυρό στη ρίζα ενός δέντρου, σ' ένα δάσος όπου συγχύζουν χιλιάδες αυτοκίνητα και περπατητών. Κι όμως...»

Μας διηγείται ο ίδιος τη σκηνή... Βοηθούσε το παιδί του να γράφει μέσα στην άμμο, κοντά στη λίμνη... Έσκαβε και αντηλίκθη πώς το φυτό του γιού του διηθόταν στο χώμα δίχως να συναντά καμμία αντίσταση... Καθώς εξακολουθούσε να σκάβει, το εργαλείο προσέκρουσε σ' ένα σκληρό αντικείμενο, ένα μεταλλικό νόμισμα, όπου είχε κολλήσει η ρίζα. Κι ένα χρυσό νόμισμα με την εικόνα του Λουδοβίκου 16ου φάνηκε στα θαμνωμένα βλέμμά του...

Τότε, ως τη νύχτα, ο κ. Μπουσσά έσκαβε... Δεύτερο χρυσό νόμισμα, ύστερα τρίτο, ύστερα δέκα άλλα κύλησαν. Είχε φθάσει στα δεκαεπτά όταν νύχτωσε. Δίχως άλλο τα νομίσματα θα ήταν κλεισμένα μέσα σε σακούλα, που είχε λιώσει... Ο κ. Μπουσσά δεν έζηκε ούτε τη σακούλα, ούτε τίποτε χαρτιά, που να μπορούσαν ν' αποδείξουν πως ήταν ο δικαιούχος του θησαυρού, ίσως ένας άστος της Έπαναστάσεως που σκοτώθηκε στις σφαγές του 1793... Ο διευθυντής της αστυνομίας δεν ανέκαμψε κι αυτός τίποτα. Κι έτσι το ήμισυ του θησαυρού περιέρχεται κατά τόν νόμο, στον κ. Μπουσσά και το υπόλοιπο στο Κράτος.

Ακόμα περιεργότερη ήταν, την επομένη η ανακάλυψη ενός σκελετού σ' ένα υπόγειο της όδου Σαυοντέν.

Κατά την ενδεκάτη πρωινή, ο κ. Ντεκώ, που έχει ένα καφενείο στη γωνιά του προαπτείου, επέβλεπε στην έπαιση του υπογείου του, όταν ένας εργάτης αντηλίκθη πώς το σασί του γλιστρούσε σ' ένα σκληρό αντικείμενο.

— Έλα να δής ! φώναξε στον σύντροφό του.

Οι δύο άνδρες γονάτισαν. Αφίηνοντας τα εργαλεία των, έφασαν στο χώμα με τα χέρια των... και τα δάχτυλά των συνάντησαν ένα κροάνο.

— Ένα κροάνο... Υστερα ένα ανθρώπινο σώμα. Έφθασε ο διευθυντής του τμήματος κι ένας γιατρός. Ο έπασιμνος δήλωσε πως ο σκελετός ανήκε σε άνδρα σαράντα ως πενήντα χρονών, υψηλόσωμο και με γερά κομμοιστάσια...

Το πλήθος μαζεύονταν ήδη στής πόρτες του σπιτιού του σκελετού. Άρχισαν να υποθέτουν τα πιο αφάνταστα πράγματα... Μιλούσαν για πρόσφατο έγκλημα, για εγκληματική δολοφονία.

— Τό έγκλημα διεπράχθη από πενήντα ή εξήντα έτών, επανέλαβε ο γιατρός, αφού εξέτασε το σκελετό.

Τί να ήταν ο δολοφονηθείς; Σύντροφος; Εραστής;

— Αν πρόκειται περί έραστο, είπε ένας

αστυνομικός, ή γυναίκα σκόπησε φοβούμενη το σκάνδαλο... Αν πρόκειται περί συντρόφου, σημειώθηκε απάν, όπως τόσο άλλοι... Η δικαιοσύνη επηλίκθη της ανακρίσεως για την ανακάλυψη της ταυτότητος του πτώματος... Ψάχθηκαν αρχεία, σημειώθηκαν όνόματα αναφερόμενα σε μυστηριώδεις εξαφανίσεις εκείνης της εποχής, επί των οποίων δεν έχει χυθεί ακόμη φως...

Οι ανακαλύψεις σκελετός ήταν άρα γε τα λείψανα του εμπόρου που είχε, από πενήνταετίας, το μαγαζί του κ. Ντεκώ και τον όποιον ή γυναίκα του κατηγορούσε ότι είχε φάγει μαζί με τη ματρώσα του, παίρνοντας και το ταμείο;... Μυστήριο ! Σας επαναλαμβάνουμε, μάς περιβάλλει το μυστήριο. Δεν ξέρουμε τίποτε σχετικώς με το χώμα που πατούμε. Άγνοούμε το μυστικό των τοίχων μπροστά στους οποίους περνούμε κι όπου βάζουμε τα χέρια μας. Δεν πρέπει λοιπόν να παραξενευόμαστε...



Στο δάσος της Βουλόνης, κοντά σ' ένα δένδρο, ανεκαλύφθη ένας θησαυρός.

Πώς ! Ζούμε επάνω από ένα λαβύρινθο υπογείων που κατέχουν έκταση πολλών χιλιομέτρων τα σπύια μας είναι κτισμένα στα έρείπια των παλαιών μεγάρων επάνω απ' της κατακόμβες όπου συγκεντρωνόταν οι λαθρέμποροι κι οι ληστές ή χώρα μας γνώρισε πολλές επαναστατικές ταραχές, στής οποίες και ή ζωή και ή παρουσία απειλούντο, και θά θεωρούσαμε σαν κάτι αδύνατο ν' ανακαλύθουμε κεκρυμμένους θησαυρούς και σκελετούς των οποίων τίποτε ως τώρα δεν φανέρωσε την παρουσία;

Τό γεγονός είναι ότι μάς περιβάλλει το μυστήριο... Πάντα θά υπάρχουν κεκρυμμένοι θησαυροί κάτω απ' τη γη, σε μέρη όπου θά τους υποπτεύαμε λιγότερο, και θά μένουν εκεί ως την Δευτέρα Παροσία, αφού θά υπάρχουν πάντα φίλαργγοι και θά μένουν άτιμωστα πολλά έγκληματα. Απόδειξις ότι ή εγκαταλειφθείς περιουσία, εκείνες που είναι γνωστές, είναι πάρα πολλές... Φυλάγουν στα χρηματοκιβώτια καταθέσεις και λαχνοί, προερχομένους από της κληρώσεως του Κράτους, που δεν εξητήθηκαν ποτέ και των οποίων οι δικαιούχοι εξαφανίσθηκαν παίρνοντας δίχως άλλο μαζί τους σόν τάφο, ή το μυστήριο της άπροόπτου εξαφανίσεως των ή το μυστήριο του τόπου όπου έκρυψαν της δολοφονίες των... Πώς να μην ανακαλύπτονται παλιόι σκελετοί, ψάχνοντας στα θεμέλια των σπιτιών μας, αφού τα άτομα που εξαφανίζονται χωρίς ν' αφήσουν ποτέ ίχνη, ανέρχονται ετησίως σε τριάντα χιλιάδες ! Αυτός ο αριθμός δεν αφορά παρά μόνο της καταγγελλόμενες εξαφανίσεις, γιατί, κατά την γνώμη των αστυνομικών, οι εξαφανίσεις για τις οποίες δεν γίνεται πατέ λόγος, είναι πολυπληθέστερες. Μέσα σε ελ-

κοσι χρόνια, εξακόσιες χιλιάδες άτομα εξαφανίστηκαν. Άπ' αυτό τον αριθμό, πόσα παύματα, πόσοι σκελετοί δεν είναι στη διάθεση μας τυχαίας ανασκαφής ;

Σκάβοντας γύρω απ' τον αριθμό 23 του μουλάρ της Γκαλιέρι, θά μπορούσε κανείς να ξεναρθή μόνι υπόγειο στο άσπι συγκεντρωνόταν επί της πρώτης αυτοκρατορίας λαθρέμποροι και κακοσύνγοι, κι όπου ανεκαλύφθησαν, πενήντα χρόνια αργότερα πολλά πτώματα. Τέτοιου είδους σπύια υπάρχουν άσπια μα κάτω απ' τη ρύ Ντυμενί, άλλα κάτω απ' την πλατεία της Ρέν και τρίτη κάτω απ' το κοιμητήριο Μονταρνάς. Δύο άλλα καταφύγια έγκληματιών ανεκαλύφθηκαν, σόν 1903 και σόν 1906, κάτω απ' τα θεμέλια του κτηρίου που σχηματίζει τη γωνιά του προαπτείου Σαιν-Ζακ και της ρύ Κασινί και κάτω από ένα κτήρι που βρίσκεται μεταξύ των ρύ Σαιν-Ζακ και Φυστέλ-ντε-Κουλάνς. Αυτές ή σπύια επαναγοούσαν με κάτι περιγάρδια που θρασυάσαν μέσα στα κτήρια. Είχαν δέ πολλές εξόδους σε σπύια της ρύ Σαιν-Ζακ και του μουλάρ Πόρ-Ρουαγιόλ...

Πριν από μερικά χρόνια, κατά την στερέωση του μουλάρ Άραγκ, μερικοί εργάται μπαίνοντας σε μία χαμηλή στοά θύρας θά εκατοστομέτρων και πού έβγαζε σ' ένα πηγάδι κείμενο κοντά στην παλιά αδιέξοδο Λόγκ-Άβουάν, ανεκαλύφθηκαν έναν ανθρώπινο σκελετό χωρίς ίχνη φορεμάτων κι ένα σκελετό σκύλου. Πόσοι άνθρωποι είχαν περάσει επάνω απ' αυτόν τον τάφο χωρίς να φανερώνουν ότι υπήρχε; Ο άνδρας είχε κομμένο το κεφάλι, που βρισκόταν σε απόσταση δέκα μέτρων περίπου απ' το σώμα. Η στοά στην οποία ανακαλύφθηκαν τα λείψανα δεν είχε αδιέξοδο.

Ποιά δόξα συνέβη άρα γε εκεί; Μυστήριο ! Η υπόθεση ενός έγκληματος θεωρήθηκε ως ή περισσότερο παραδεκτή. Έξ άλλων θυμήθηκαν ότι σε μικρή απόσταση απ' την πλατεία Σαιν-Ζακ, άλλοτε είχαν στήσει πολλές φορές τη λαμπτήρο. Άρα γε επρόκειτο περί ενός καταπονηθέντος του οποίου το σώμα είχε χρησιμοποιήσει σε πειράματα αναβίσεως μετά τον άποκεφαλισμό; Μετά θά είχαν απαλλαγεί του πτώματος, κατεβάζοντάς το απ' το πηγάδι στη στοά, δια μέσου του τοιχού από σπινέντο, που φανόταν σαν να είχε φραχθεί με τετηρη φορά. Τό σκέλλι όμως; Τό μυστήριο δεν έλυθη ποτέ.

Δεν πρέπει, να μάς κάνουν εντύπωση αυτές ή ειραιοτικές συναντήσεις, αφού τα έγκληματικά χρονικά των τελευταίων μηνών μάς κινούν να ξεανανοήθουμε την ίδια φράση.

Θυμάστε ; Αυτό συνέβη πέροι, στην περιφέρεια της παλιάς πεδιάδος Μιζέ, Βορηνά ένα πρωί, μπροστά στην καλύβα που κατοικούσε ο βαρελάς Πιέρ Ντερός, ένα πτώμα άνδρος κι ένα πτώμα σκύλου, θαμμένα σε βάθος έξη ποδών κάτω απ' το χώμα. Ήταν τό πτώμα του εργάτου Έμμανουήλ Γκαρβέ και του σκύλου του. Είχαν θανατωθεί πριν από έξη χρόνια απ' τόν Ντερός, που είχε σπινέντο να βάλλη χέρι ταυτοχρόνως στο κομμοδεμα του νεκρού και στην καλύβα, ένα άλλο κατασκευασμένο από σανίδα, άνοιχτό στους τέσσερις άνεμους και με στέγη από χυμασπί λαμαρίνα.

Χιλιάδες άνδρες, παιδιά και γυναίκες είχαν περάσει μπροστά σ' αυτόν τον κήπο χωρίς ν' αποπνευθούν ποτέ ότι έκρυβε ένα πτώμα.

Χρυσά νομίσματα, ανθρώπινα όσα ! Τό έδαφος του Παρισιού είναι άρα γε φαρμακείο από ζωντανή έλη και από παλιές έλεις; Τό μυστήριο όμως που μάς τριγυρίζει είναι πολύ μεγάλο και δεν γεννήθηκε άκόμα ο μάρτυς που θά μάς τ' αποκαλύψη !...

F. DUPIN



ΗΡΟΣΩΠΑ

Ο κύριος, και ή κυρία, νεόταντροι. Γιάννης, υπηρέτης.

(Μεσημέρι. Ο κύριος και ή κυρία είναι καθισμένοι στην κομψή τους τραπέζια και τρώνε.)

Ο κύριος.—... Είδες αλήθεια τί όραμα καρός ; Πάει, τέλειωσε... Μπήκαμε για καλά στην άνοιξη...

Η κυρία.—Καρός πιά ήτανε... Ο κύριος.—Αυτή ή αδιόκητη βροχή, δέλες αυτές της τελευταίες μέρες, είχε άρχει πιά να μου δινη στα νεύρα... (Σιγά, σιγά, σιγά στην γυναίκα του). Είχα έπαυσει πιά να έλθη ή άνοιξη, ν' άρχισουμε της έκδρομής μας... σάν δυό έρωτευμένοι που είμαστε... Δεν βρίζεις πως είμαστε πάντα σάν τόν παλιό καρό, πριν παντρευτούμε;...

Η κυρία.—(Σταματάει τό φαγητό της. Συγγνωμένη του σφίγγει τό χέρι).—Ναί, άγία μου!...

Ο κύριος.—Και δεν ξέρεις πόσο είμαι ευχαρισμένος γι' αυτό... Αυτό που φοβόμουν, σόν μολογώ τώρα, όταν επρόκειτο να παντρευτούμε, ήταν ή... συγγνωμένη σκηνή !... Φοβόμουν μήπως, χωρίς να τό θέλω, μοιάσουμε με τόσα ζευγαριά γνωστά μας που τσακώνονται, έτσι, για τό τίποτα... Έμεις όμως ως τώρα ούτε τό παραμικρό συγγνωμένο δεν ήθελε ποτέ να σμίσση την ευτυχία μας...

Η κυρία.—Κι' ούτε ποτέ... Ο κύριος (την διακόπτει).—Σσσστ !... Τό ξέρω... Καί γι' αυτό είμαι ευχαρισμένος... Εάν ποτέ έμεις τσακωνόμαστε, θά όφειλαται αυτό σε καμιά εξαρετική σοβαρή ατία, και θάνα κάτι τρομερό... (Η γυναίκα του τόν κοιτάζει άνησυχα. Αυτός, συμπληρώνει χαμογελώντας για να την καθησυχάσει)... Κι' επειδή τέτοια ατία δεν θά παρουσιασθή, βέβαια, ποτέ, δεν θά τσακωνόμαστε ποτέ... (Μπαίνει ο Γιάννης με τό υψό. Ο κύριος αλλάζει άμέσως ύφος και με άδιαφορία, εξακολουθεί). Είδες, λοιπόν, πως μήπως ή άνοιξη ;...

Η κυρία (άναστενάζοντας).—Α ! τί κόπια να μην είμαστε εκατομμύρια... (Ο κύριος της ρίχνει μία τρομερή ματιά, που την κάνει να σταματήσει πριν τελειώσει τη λέξη που έλεγε. Σιωπεί για λίγο, κι ύστερα τόν ρωτάει με χαμηλή φωνή). Τί συμβαίνει ; Δεν καταλαβαίνω.

Ο κύριος (με ύφος άδιαφορο και ψηχρό).—Τίποτα.

Η κυρία.—Όσο κι' αν προσπαθώ, μου είναι αδύνατο να καταλάβω τί σ' έπιασε ξαφνικά.

Ο κύριος (με ύφος ανθρώπου που άρχίζει να έκνευρίζεται).—Τίποτα, σου είπα. Θά σου πώ σε λίγο...

(Ο υπηρέτης φεύγει).

Η κυρία.—Α ! θά μου εξηγήσης τέλος πάντων.

Ο κύριος.—Απλούστατα : δεν θέλω να λές τέτοια πράγματα όταν δεν είμαστε μόνοι...

Η κυρία.—Ποιά πράγματα ;

Ο κύριος.—Φράσεις σαν κι' αυτή που έλες παρηγορημένος : τί κόπια που δεν είμαστε εκατομμύρια !

Η κυρία.—Και για ποιό λόγο ; Ένεκα του Γιάννη ;

Ο κύριος.—Ακριβώς, Ένεκα του Γιάννη, του υπηρέτη.

Η κυρία.—Ωραίο είναι κι' αυτό πάλι ! Μά ένοιω σου και τό ξέρει καλά ο Γιάννης, τό βλέπει καλά πως δεν είμαστε εκατομμύρια... Άν νομίζεις πως δεν τζοι άντιλήφθη αυτό άκόμη, τρεις μήνες τώρα που είναι στην υπηρεσία μας, είσαι μά τό Θεό πολύ άφέλης, φίλε μου !...

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Henri Lavedan

ΟΧΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΥΣ ΥΠΗΡΕΤΕΣ !...

Ο κύριος.—Αυτό δεν μ' ενδιαφέρει. Δεν υπάρχει κανένας λόγος όμως να τό φωνάζεις εσύ ! Κι' ύστερα, τί σημαίνει ! Μπορεί θαυμάσια να ζούμε περιορισμένα, όπως ζούμε, και συγχρόνως να είμαστε πλούσιοι, πολύ πλούσιοι...

Η κυρία.—Προτιμάς, δηλαδή, να σε παίρνουν για φίλαργγο ;

Ο κύριος.—Όχι για φίλαργγο, ούτε για σπάταλο. Προτιμώ απλούστατα να μην αναφέρουμε τα οικογενειακά μας μπροστά στους υπηρέτες. Δεν φαντάζομαι να είναι και πόσο δύσκολο αυτό... Έσύ, όμως, έχεις πάντοτε αυτή τη μανία : Μόλις μπαίνει ο υπηρέτης άρχίζεις να συζητάς για της πιο μυστικές μας υποθέσεις.

Η κυρία.—Μυστικές υποθέσεις !... Τ' είναι αυτά ; Τό ξέρεις πως είσαι περιεργός ;...



— Κι' αυτό γίνεται κάθε μέρα...

Ο κύριος.—Τί να γίνει ; Έτσι είμαι !... Η κυρία.—Είπα, απλούστατα, επί λέξει, τό έξης : «Τί κόπια που δεν είμαστε εκατομμύρια !»

Ο κύριος.—Έτσι, μπράβο ! Φώναζε τό άκόμα πιο δυνατά, για να τ' άκούση όλος ο κόσμος.

Η κυρία.—Είλικρινώς, δεν μπορώ να καταλάβω τί μεγάλο έγκλημα έκανα...

Ο κύριος.—Δεν λέω πως έγκλημα έκανες. Υπήρχε όμως κανένας λόγος να τό πής αυτό ; Μήπως πρόκειται να αυξηθούν τά εξοδαμά μας, κι' αυτό που είπες ;

Η κυρία.—Γιατί λοιπόν να τό πής ;

Η κυρία.—Μά, έτσι τό είπα, φίλε μου, για να πώ κάτι... Άπλούστατα... Υποθέτω πως μου επιτρέπεις να μιλώ την έρα του φαγητού...

Ο κύριος.—Υπάρχουν άλλα θέματα συζητήσεως, και πολύ πιο ενδιαφέροντα μάλλον...

Η κυρία.—Πιο ενδιαφέροντα απ' τό, να είμαστε εκατομμύριοι ; Έγώ δεν ξέρω κανένα ! Έλα όμως τώρα, άς τελειώσουμε με την άτυχη, έτσι, αυτή, φράση σου, γιατί στο τέλος θά θυμώσω...

Ο κύριος.—Θάχης άδικη.

Η κυρία.—... και δεν άξίζει...

Ο κύριος.—Έχεις δίκιο. Πρόσεχε δέ-

μος, παιδί μου, να μη λές μπροστά στους υπηρέτες τέτοια πράγματα... Τους ξέρεις δά πως τό παίρνουν δία άνάποδα. Μόλις άκούσουν μία τέτοια φράση, πηγαίνουν στην κουζίνα και κοιτσομιπολείουν : «Η κυρία παραπονοώταν στον κύριο ότι δεν έχουσε πεντάρα...» Κι' έτσι, από στόμα σε στόμα, σε λίγο βγαίνει ή διάδοση, έξω, στην κοινωνία, ότι πεινάμε...

Η κυρία.—Είπα υπερβολικούς. Νομίζεις πως αποδίδουν τόση σημασία στα παραμικρά λόγια που λέμε ;...

Ο κύριος.—Μά ναί, μά ναί...

Η κυρία.—Τότε, λοιπόν, θά μ' αναγκάσης να σου πώ κάτι τι : Αυτό που προσέχουν, είναι ο άδέλιος τρόπος, με τόν όποιον με κόβεις στη μέση μιας φράσεως ; ή ματιές που μου ρίχνεις τό θυμωμένο ύφος που παίρνεις...

Ένψ αυτοί ούτε προσέχουν τί λέμε, εσύ, με τό καμωμάτα σου αυτά τούς αναγκάζεις να υπομνηστούν...

Α ! είσαι πολύ έξυπνος, ξέρεις...

Ο κύριος.—Σώπα. Νά τος. Έρχεται. (Ξαναμπαίνει ο Γιάννης με τό γλυκό).

Η κυρία.—Ωστε αύριο τό μεσημέρι δεν θά φας στο σπίτι ;

Ο κύριος.—Ναί.

Η κυρία.—Θά φας σ' αυτόν τόν φίλο σου τόν Ντυμπουσόν ; Φαίνεται πως είναι πολύ άμορφο τό σπινάκι που τόν άγοράσεις...

Ο κύριος.—Ναί !

Η κυρία.—Α ! Τό δειρό μου είναι να χονιέω κι' έμεις ένα δικό μας σπινάκι...

Ο κύριος.—Κοστίζει άκριβά ένα μέγαρο σάν του Ντυμπουσόν...

Η κυρία.—Όχι δά κάτι τόσο. Νά, έμεις, πληρώνουμε εδώ νοία...

(Ο κύριος της ρίχνει μία τρομερή ματιά. Σταματάει τη φράση της). Α, όχι πιά ! Άρκετά ! Είμαι άπελοπία !

Ο κύριος (την ανακαλεί στην τάξη. Με ύφος σοβαρό).—Ιουλί !

Η κυρία (που άρχίζει να λισσά από μέσα της).—Πότε αλήθεια θά δεινίσουμε στους Ντυοί ;

Ο κύριος.—Την Παρασκευή.

Η κυρία.—Τί χαριτωμένος άνθρωπος, ο κ. Ντυοί.

Ο κύριος.—Ναί, πολύ χαριτωμένος.

Η κυρία.—Και τί ευχάριστο χαρακτηρισμό που έχει...

Ο κύριος.—Και ή κυρία Ντυοί είναι πολύ χαριτωμένη. Μου άρέσει πολύ αυτή ή κυρία.

Η κυρία.—Ο κόσμος εν τούτοις λέει ένα σπινάκι για αυτήν !

Ο κύριος (με την τρομερή ματιά του).—Ιουλί !

Η κυρία.—Ω !... Εδιόβασης της πρωίτης εφημερίδες ;

Ο κύριος.—Ναί.

Η κυρία.—Έγώ δεν της διάβασα. Τη γράφουν ;

Ο κύριος.—Τίποτα... Μόνον που τηλεγραφούν πως στο Σιάμ...

Η κυρία.—Τί ; Λές να χονιέω κανένα πόλεμο ;

Ο κύριος.—Ιουλί !

Η κυρία (σιγά).—Μά έλα τώρα... Ο πόλεμος του Σιάμ, δεν είναι οικογενειακό μας φαντάσμα... (Καταπίνοντας τη λίσσα της).

Ο κύριος.—Πολύ όωρα.

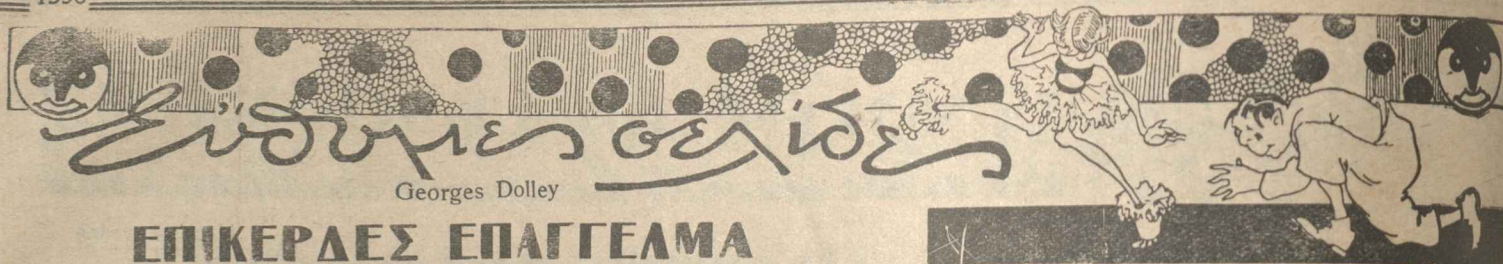
Η κυρία.—Τό πρωί όπως και τό δρόμο κάνει άκόμα ψιχρά...

Ο κύριος.—Ναί.

Η κυρία.—Όταν βγής, τ' άπόγεμα, να πάδης τό καλό σου.

Ο κύριος.—Θά δώ.

Η κυρία.—Πρέπει να τό πάδης, γιατί,



ΕΠΙΚΕΡΔΕΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Με το κλαρινέτο στα δάχτυλα, καθισμένος σ' ένα «πιά» κοντά στα σκαλοπάτια της εκκλησίας του Αγίου Σουλπίκιου, με μίαν επιγραφή στο στήθος—«Τοφλός εκ γενετής»—μ' ένα πιανάκι μπροστά στα πόδια, ο μπάρμπα Κροίσο, επαγγελματίας ζητιάνος, περνούσε τις μέρες του, πραγματικές χρυσές μέρες.

Εφάνε στην άνω γέφυρα, έφτανε το μεσημέρι για να γευματίσει, ξαναρχόταν στην δουλειά και ξανάφευγε στην επτά, με γεμάτο το πιανάκι.

Όχι κι' αν συνέβαινε, δεν θάμνε ποτέ ως της επτά και τέτατο. Και το όκταωρο της εορσίας; Τό τονικό των ζητιάνων δεν θά του το συγχωρούσε ποτέ!

Ένας άλλος ζητιάνος, με μιά θήκη βιολιού στη μασχάλη, τον πλησίασε.

—Καλημέρα, μπάρμπα Κροίσο.

—Καλημέρα σας, κύριε, καλημέρα σας, είπε ο μπάρμπα Κροίσο καταδεκτικά. Ύστερα, ξαφνικά, με θυμωμένο ύφος:

—Είστε τρελλός.

—Γιατί;

—Πού νομίζετε πως θριαμβώσατε;

—Μά...

—Και μπροστά σε ποιόν;

—Γιατί;

—Και το καπέλλο σας;

—Τί τρέχει με το καπέλλο μου;

—Στεκόσατε με το καπέλλο στο κεφάλι, ενώ μιλάτε μ' έναν άνθρωπο της περιωπής μου και της αξίας μου, απάντησε ο εκ γενετής τρελλός, ξέω φρενών.

—Έχετε δίκιο, μπάρμπα Κροίσο, συγχωρήστε με, είπε ο άλλος ζητιάνος. Έχετε δυό κτίρια στο Σαιν-Ουάν, κι' εγώ δεν έχω παρά ένα σπιτάκι. Δεν τα κατάφερα σαν κι' εσάς.

—Αιμιρά! Τώρα που φέρθηκες εύγενικά, ξαναφύρασε το καπέλλο σου να μην πάρω κανένα συνάχι. Έχει πολλά ρεύματα εδώ.

—Ευχαριστώ.

—Ήμουν σε άλλη συνοικία. Μά ήλθαν πολλοί υποψήφιοι και μου δίνανε μεγάλο



Ένας άλλος ζητιάνος, με μιά θήκη βιολιού στη μασχάλη, τον πλησίασε.

—Δε σου λείπει κι' η κοκετταρία.

—Άλλωστε, όταν πρωτοδύγχα στο...

—Αλλά, εκεί που μου τύχαινε να παρακολουθήσω καμιά γυναίκα, ντροπέμουν τα χάλια μου, ενώ τώρα...

—Παρακολουθείς, βλέπω, την εξέλιξη.

—Και γιατί όχι, μπάρμπα Κροίσο; Τον Νολανήλ, που έπαιζε τη φουσαρόνικα, τον έχετε;

—Ναι, τον ξέρω καλά. Μά έχω πολλών καιρό να τον δω. Τι να γίνεται άραγε αυτή η ψυχική;

—Παράτησε τη φουσαρόνικα και πήρε ένα γκαμμόφωνο... με μεγάφωνο. Σαρανταδυό χιλιάδες φράγκα το πλήρωσε με δόσεις. Έι λοιπόν, απ' τη μέρα που τόβαλε μέσα στο πάγκο του Λουξεμβούργου, πέρασαν τώρα τρεις μήνες. Έβγαλε τρεις φορές την αξία του.

—Μπράβο του! Έτσι πρέπει να είναι και οι άλλοι. Για πές μου όμως λιγάκι και τα δικά σου;

—Ξέρεις, έμμεσα μούχουν βγάλε και παρατσούκλι: με λένε «ο δόν Ζουάν της Έβινε».

—Κ' η γυναίκα σου; Τι λέει για όλα αυτά ή κυρία Ευτέσση;

—Είναι τυχερή...

—Αυτό δεν είναι ευπόδιο για να βλέπη κανείς... παραδείγματα έμένα.

Περνά ένας διαβάτης και του δίνει μιά δεκάρα.

—Είδες αυτόν τον λεγόμενο που μούδωκε μιά δεκάρα; Ένα χρόνο είχα να δω δεκάρα. Όλο γοντοφρονέω...

—Μά είναι τυχερά.

—Δεν είναι προληπτικός.

—Εγώ είμαι: δώσε μου την.

—Και το κορίτσι σου το πάντρεψες με το καλό;

—Όχι. Είμαι λιγάκι δούλος. Σάμπως το παιδί μου δεν έχει την ποικιλία του; Αρνήθηκε το χέρι της σ' έναν καθηγητή.

ΑΝΡΙ ΛΑΒΕΝΤΑΝ



ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΕΜΠΟΥΡΙ

Για την δολοφονία του τσάρου Νικολάου του Β' της Ρωσίας εγγράφησαν πολλά. Πολλοί ιστορικοί επιχειρήσαν να περιγράψουν την τραγωδία αυτή, βοηθούμενοι απ' όσες μαρτυρίες μπόρεσαν να βρουν. Η μαρτυρία όμως αυτή ήταν τόσο λιγότερη, ώστε οι περισσότεροι ιστορικοί μεταβλήθηκαν χωρίς να το θέλουν σε μυθιστοριογράφους. Και γι' αυτό, τα εντοκούμενα του δικαστού Σοκολόφ που είδαν τελευταία το φως της δημοσιότητας, είχαν ένα νέο φως στη σκοτεινή αυτή σελίδα της σύγχρονης Ρωσικής ιστορίας.

Η δολοφονία, ή μάλλον η κατακρουση της αυτοκρατορικής οικογένειας στο Αικατερίνμπουργκ, έγινε έννεα μέρες πριν από την είσοδο στην πόλη αυτή των «λευκών» στρατευμάτων. Ο Σοκολόφ, την εποχή εκείνη, ήταν ήδη ένοχος στην ίδια αυτή την πατρίδα Πάσσα για της σπάνιες δικαστικές του αρετές. Μη θέλοντας να υπηρετήσει υπό τους Μπολσεβίκους, πτόκασε από το σπίτι του και με χίλιες δυό κόπυες και κινδύνους, διάδραξε περ' τα όρη Ουράλ, μεταμεισμένος σε χωριά, και κατόρθωσε να καταφύγει στο στρατόπεδο των «Λευκών».

Μόλις ο Κολτάκ μπήκε στην Αικατερίνμπουργκ, ανέθεσε της ανακρίσεις για την δολοφονία της τσαρικής οικογένειας στον δικαστή Λαμέταν. Κι' επειδή αυτός δεν τα κατάφερε καλά, τον διεδόχθη ο Σοκολόφ, ο οποίος καθόρισε όλα τα σκοτεινά σημεία του δράματος.

Ο τσάρος ως γνωστόν είχε φυλακιστή στην άρχι στ' άνακτορά του, του Τσαρκόνι. Όταν οι Μπολσεβίκοι άρχισαν να έπικρατούν, ο Κερένσκυ φοβούμενος για την ζωή των υψηλών αξιωματικών του, διέταξε να τους μεταφέρουν στο Τομπόλσκ. Η τσαρική οικογένεια ταξίδευε μ' όλες τις τιμές που της ώφειλοντο, μέσα σε δυό βαγόνια πολυτελείας. Πριν ξεκινήσει το τρένο, ο Κερένσκυ έκάλεσε τους στρατιώτες της συνοδείας και τους είπε:

—Φερθήτε σαν άντρες! Μη λησμονείτε ότι η Ρωσία έμπασιέται σε σας αυτόν που υπήρξε αυτοκράτορας της. Δεν πρέπει ν' αφήσετε να τον λείνη τίποτα.

Το τρένο πέρασε κι' από το χωριό του Ραποβίτιν. Η τσαρίνα εφάρμαξε τα παιδιά της και δείχνοντάς τους το μικρό χωριό τους μίλησε γι' αυτόν τον «Άγιο». Έξακολουθούσε να πιστεύει σ' αυτόν...

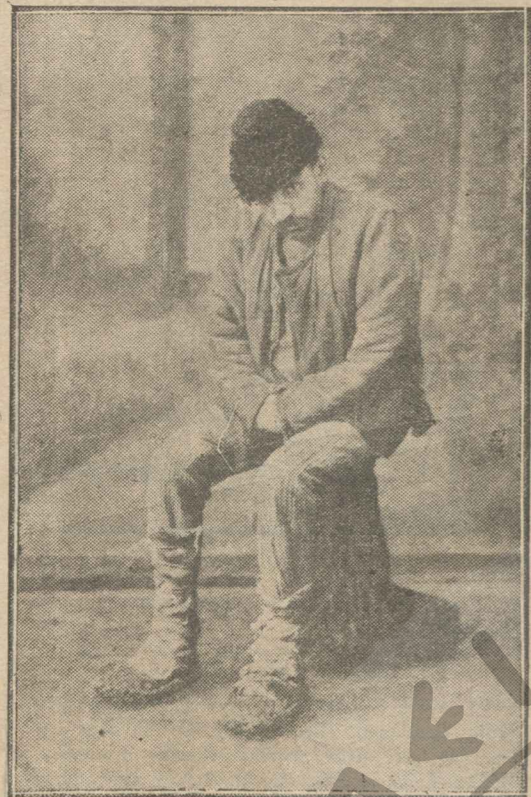
Όταν έφτασε στο Τομπόλσκ, η αυτοκρατορική οικογένεια κατέλυσε στο Διοικητήριο. Η Προσωνική Κυβέρνηση όμως, άσπορηλημένη στην πόλη της εναντίον των μπολσεβίκων, άμειρε να στείλει χροίματα για τη συντήρησή της. Η τσαρική οικογένεια άρχισε να υποφέρει από την πείνα... Σε λίγο, επεκράτησαν τελειωτικά οι μπολσεβίκοι. Και τότε η κατάσταση χειροτέρευσε ακόμα περισσότερο... Οι καινοφανείς φύλακες του τσάρου τον άναγκασαν να βγάλει από τη στολή του τα διάσημα του βαθμών του και τα παράσημά του. Από της στερήσεις, ο μικρός Άλέξης έπεσε άρρωστος βαρειά. Και τέλος, με την παράσηψη ότι έγινε κάποια άποστειρα για να φυγαδευθεί ο τσάρος, διατάχθηκε η μεταφορά του στην Αικατερίνμπουργκ.

Στην Αικατερίνμπουργκ, ο τσάρος και η οικογένειά του φυλακίστηκαν στην περιοχή Έ-παλντ. Αυτό είναι γνωστό. Στο επάνω πάτωμα της επαύλειος έμειναν οι φυλακισμένοι, και στο κάτω οι φύλακές τους. Είναι γνωστό επίσης οι εξευτελισμοί τους όποιους επέστη κατά την διάρκεια της διαμονής της στο παρακάτω αυτό σπίτι που βασάνων ή άμηση αυτοκρατορική οικογένεια. Φαντασθήτε πως οι φυλακισμένοι έστερούντο και αυτόν τον σταυρωτόν σκευών της κοίτης! Η μεγάλη δούλα τους δεν είχαν ούτε καν κρεβάτια!

Αργότερα, όταν τους επέτρεψαν να φέρουν μερικά πράγματά τους από το Τομπόλσκ, ή νεαρές προγκήσιες μπόρεσαν να κοιμηθούν σε κρεβάτια έκατοτατίας. Στο μεταξύ όμως κοιμώνταν πάνω σε στρώματα, κατάχαμα στο πάτωμα!

Η ζωή των φυλακισμένων, εξ' άλλου, είχε γίνει άσπρη άσπρη έδω. Στο Τομπόλσκ, τουλάχιστον, μπόρεσαν να θγάνουν λίγο στον κήπο. Στο Αικατερίνμπουργκ όμως δεν τους έ-παρετόταν να ξεμυτίσουν από τα δωμάτιά τους. Ήσαν κλεισμένοι, σαν σε φάλα...

Οι άνηρέτες έτρωγαν μαζί με τους κυρίους τους. Έπειδή δε δεν είχαν πάτα, έτρωγαν δ-λοι μαζί με ξύλινα κουτάλια μέσα από μιά κοινή πατέλα! Κατά τη διάρκεια του φαγητού ή αίσουσα ήταν γεμάτη από τους χυδαίους φύλακές τους, οι όποιοι κάθονταν στο τραπέζι, έδοντοσσαν τα βρόμικα δάχτυλά τους μέσα



Ο δικαστής Νικόλαος Σοκολόφ μεταμεισμένος σε χωριάτη για να παρήσσει από της γραμμής των Μπολσεβίκων.

στην πατέλα, και με μιά λέξη, βασάνιζαν τους δυστυχισμένους αξιωματικούς όπως μπόρεσαν. Και έτσι έφτασε ή 16 'Ιουλίου, ή ημέρα του δράματος... Ίδου πως μās την παρουσία-ζον, όχι πα δ' ο θύλλος, αλλά τα εντοκούμενα του Σοκολόφ:

Το πρωί της προηγούμενης ημέρας, ο Γιουρόφσκυ, ο άρχηγος της φρουράς των αξιωματικών, όταν ήλθαν ή αδελφές που έφρασαν το γάλα, το έπρησε και της είπε:

—Αύριο, να φέρετε κομμάτι πέννητασά ανά...

Θα δοίμε γιατί το είπε αυτό... Και πράγματι την επομένη 16 'Ιουλίου—ή αδελφές έφεραν μαζί με το γάλα και τα αυγά που τους είχαν ζητηθή. Το πρωί της ίδιας αυτής ημέρας έφτασε ένας έστιακός άπεσταλμένος των Σοβίετ, ο Γκολοσεκίν, μαζί με κάποιον Μπλιντονοφ. Οι δυο αυτοί σ-νένοχοι, έπρησαν τον Γιουρόφσκυ και πήραν με τ' αυτοκίνητο να τους δείξουν το μέρος, όπου θά έθάβοντο τα πτώματα.

Ο Γιουρόφσκυ ξαναγύρισε κατά της πέντε τ' απόγευμα για να προβή στής τελευταίας

προετοιμασίας της δολοφονίας. Ο μόνος από τους Ρώσους στρατιώτες της φρουράς του τσάρου που ο Γιουρόφσκυ έ-κρινε άξιο να του έμπασιενή το στέδιό του ήταν κάποιος Μεντβεντέφ, ο όποιος άλλοτε είχε καταδικαστή για διασμό παιδιού. Στής έφτά το βράδυ, άφρου τοι έξήγησε τη «δου-λεία» που είχαν να κάνουν τη νύχτα, ο Γιου-ρόφσκυ τον διέταξε να πάρη όλα τα ρεβόλβερ των Ρώσων φρουρών... Έτσι, κι' έγινε. Ο Μεντβεντέφ αφήρεσε τα ρεβόλβερ των ά-νυπότακτων φρουρών, δεν άνεκόνισσε δε το σχέ-διο του Γιουρόφσκυ παρά μόνο σε μερικούς έμπιστους του.

Για την ταφή των πτωμάτων, ο Γιουρόφ-σκυ άποτάθηκε σε δυό γνωστούς δημούς της πόλεως, όνομαζόμενος Βαγκανόφ και Έρ-μακόφ. Και οι δυο τους, φυσικά, δέχτηκαν...

Δεν έμεινε πλέον παρά ή έκτέλεση του τρα-γικού σχεδίου. Στα μέρη αυτά, το καλοκαίρι νχθώνει πολύ άργά. Γι' αυτό, ο Γιουρόφσκυ άναγκάστηκε να περιμένη ως τα μεσάνυχτα. Την ώρα αυτή ή αυτοκρατορική οικογένεια κοιμόταν βαθιά. Ο Γιουρόφσκυ μπήκε στο δωμάτιο της τσαρικής οικογένειας, τους ξύ-πνησε όλους, και τους διέταξε να ντυθούν για να φύγουν από την πόλη ή όποια—καθώς τους είπε—υπήρχε κίνδυνος να πέση στα χέρια των «Λευκών».

Η οικογένεια σηκώθηκε και ντύθηκε δια-στια. Κάποιν ξεκίνησαν διαί, προπορευόμε-νοι του Γιουρόφσκυ.

Ο τσάρος κρατούσε στην άγκυλά του, τον άρρωστο γιού του.

Ο Γιουρόφσκυ ώδήγησε τους αξιωματικούς του στο ύπναιο. Διασχίσανε όλα τα δωμάτια και έφτασαν στο τελευταίο, αυτό που έδινε στον κήπο.

Ο τσάρος εξήγησε καρέκλες για τον μικρό Άλέξη που δεν μπόρεσε να σταθή όρθιος και για την τσαρίνα που ήταν επίσης άρρω-στη. Ο Γιουρόφσκυ διέταξε να φέρουν της αρέλης. Ο τσάρος τότε στάθηκε στη μέση του δωματίου, βάπνοντας τον γιού του να καθίση σε μιά καρέκλα κοντά του. Η Άλέξαν-δρα καθίσε κοντά στον τσάρο. Η κόρης της της έδωσαν μερικά μαξιλάρια για να καθίση πάνω άνα.

Όλοι περίμεναν το σιγάλο της άνακτο-ρίας. Είχαν ήδη άκούσει τον καστό εκός αλ-τοκινήτου που είχε σταθή στην έξορτα. Ή-ταν το αυτοκίνητο—φαντασθάν—που θά τους πέρτασε στον νέο τόπο της έσότητας τους.

Έβραναν, ή μικρή πότα του ύπναιόγιο ά-νοξε και μπήκαν μέσα οι δημόι, δόδεκα εν-δίο. Την στιγμή εκείνη όλοι έναβήσαν τί-ετορες, κανένας όμως δεν έκανε την παση-μική κίνηση.

Προσφώνοντας τότε προς τον τσάρο, ο Γιου-ρόφσκυ του έπε ψύχραμα:

—Οι συγγενείς σας θέλησαν να σας σώσουν αλλά δεν το κατόρθωσαν. Θά σας σκοτώσου-με τώρ άμέσως!

Ο Νικόλαος δεν πρόφτασε ν' άπαντήση.

—Τι; Τι; είπε μόνο με έκπληξη.

Δόδεκα πυροβολισμοί άντηρήσαν συγχρό-ως. Ο τσάρος, ή τσαρίνα, ή τρεις κόρες της και ο άνηρέτης Τσούπ έμειναν στον τό-πο. Ο τσάρος όμως άγρονόσσε άκόμη. Ή νεότερα μεγάλη-δούλασά επίσης ήταν ζωντα-νή. Ο Γιουρόφσκυ άποτέλειωσε ο ίδιος τον μικρό Άλέξη. Οι δημόι άποτέλειωσαν την μεγάλη δούλασά Άναστασία, που έφάρμαξε κλάγοντας σπαρακτικά, με της ξιφολόγης τους. Έπίσης, με τον ίδιο τρόπο, άποτέλειω-σαν και την μικροτέρα Ντεμνιτοβά.

Για τα κατόιν συμβάντα ύπάρχουν δυό εκ-δοχές. Άλλοι ισχυρίζονται ότι ή αυτοκρατο-ρική οικογένεια έτάθη σε κάποιο δάσος έκε-κοντά. Ένας μπολσεβίκος στρατηγός κατά-σκαπς όμως, τον όποιον συνέλαβε ο Σοκολόφ, άμολόγησε πως τα πτώματα του τσάρου και των δυνών του κάρηαν.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ



Ἡ χαριτωμένη καὶ σκερτσάσα Μαίρη Μπράϊαν παίζει θαυμάσια τοὺς κοριτσιότικους ρόλους. Ἡ Μαίρη Μπράϊαν σὲ μιὰ τελευταία τῆς φωτογραφία.



Τὰ κυνικά κάμματα στὴν Ἀμερική κάνουν θραῦσι. Πολλὲς ἐπιχειρήσεις σταμάτησαν προσωρινῶς τῆς ἐργασίας τους. Ἡ διευθύντρια τῆς θερησκευτικῆς χοροδίας μιάς ἐκκλησίας τοῦ Σικάγου προσεκάλεσε τὰ μέλη τοῦ χοροῦ σὲ μιὰ... δεξαμενὴ, ὅπου κατὰ τὸ μάθημα, μὲ τὸ μαγικό, ἐπαιρναν καὶ τὸ μπάνιο τους, χάριν δροσισμού.

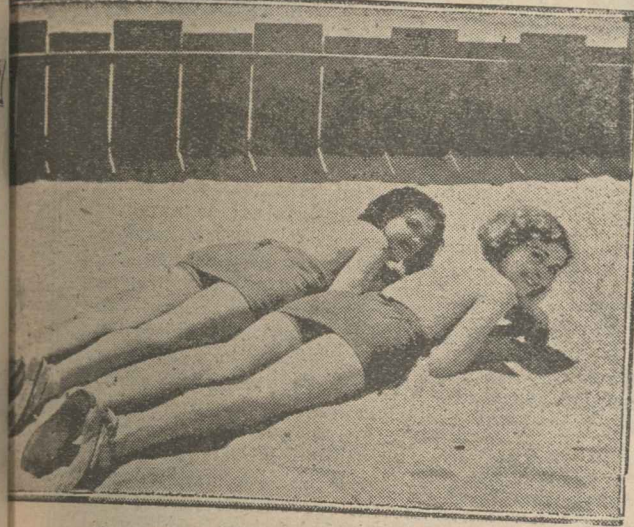
ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ



Πρό τινος γεννήθηκε στὸ παλιὸ ἀνάκτορο τοῦ Γιάι-μς, ἡ δευτέρα κόρη τοῦ δονκὸς τῆς Ὑόρκης, δυνά-ροτόκου υἱοῦ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. Ἐπειδὴ δὲ διάδοχος τῆς Ἀγγλίας εἶναι ἀγαμὸς, ἐὰν τὸ νεογέννητον ἦτο ἄρρεν, θὰ ἀνεκηρύσσεται ἐπὶ τοῦ διαδόχου. Γι' αὐτὸ δλόκληρη ἡ Ἀγγλία ἀνέμενε τὸ γεγονός μὲ ἐξαιρετικὴ ἀνυπομονησία, ἀλλ' αἱ ἐλπίδες τῆς διεψεύσθησαν. Ὅσοιδήποτε, οἱ Ἀγγλοὶ ἐώρασαν τὴν γέννησιν τῆς περιγνηπίσης των μὲ τὸν πατροπαράδοτο ἐνθουσιασμό. Ἰδοὺ δυν Σκωτσέζοι μουσικοὶ τῆς φρουρᾶς τῆς Ὑόρκης πίνοντες κρασί σὲ κουβέδες, ὅπως ὀρίζει ἓνα ἀρχαῖο ἐορτάσιμο ἔθιμο.



Ἰδοὺ καὶ ἓνα ἄλλο ἔθιμο ποὺ ἐπανεληφόθῃ στὴ γέννησι τῆς περιγνηπίσης: "Ἐξω ἀπὸ τὸν πύργο τῆς δονκίσης ἀνῶνθῃ ἡ τεράστια αὐτὴ στίβα ἀπὸ χόρτου καὶ κλαδιῶν, καὶ ἀνάρθθηκε μόλις ἀνηγγέλθῃ τὸ εὐχάριστο γεγονός.



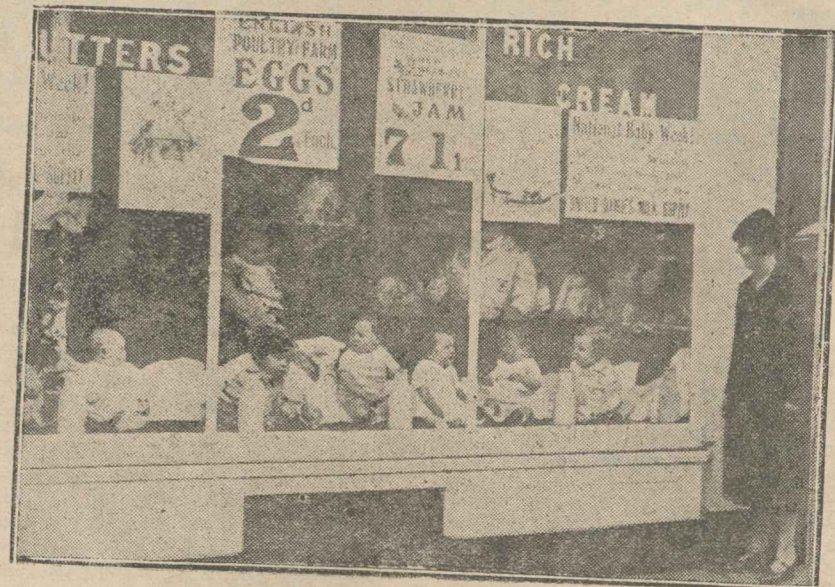
Ἡ Τσέρρις καὶ ἡ Μαίρη Ντορὰν κάνουν ἡλιοθεραπεία σὲ μιὰ τῆς Ἀμερικῆς, ξαπλωμένες σὰν τῆς σαῦρες στὸν ἥλιο.



Ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία προοδεύει: δυν ἀστυνόμισσες μπρὸς ἑαυτοῦ ποὺ θὰ τῆς μεταφέρει ἀπὸ τὸ Λονδίνον στὴν Αἴγυπτο, γιὰ μιὰ ἐκτακτὸν ὑπόθεσι καταδιώξεως.



Μποὺντ ἔγραψε μιὰ κωμωδία, στὴν ὁποία παρουσιάζει τὴν γάτα τελείως λευκή. "Ἐνας θεατρώνης τοῦ Λονδίνου, ποὺ νὰ παῖξῃ τὸ ἔργο, ἐξήτησε διὰ τῶν ἐφημερίδων μιὰ καὶ τὸ βράδυ τῆς πρώτης παραστάσεως εἶδε μὲ ἐκπληκτικὴν ἐμφανίζεσθαι ὑπὸ τὸν ὅτι τὸ πλῆθος, καὶ ἡ καθάνα τοῦ ἐπρότεινε τὴν γάτα του.



Μιὰ πρωτότυπη ἐκκλῆμα. Πρό τινος ἐωρτάσθηκε στὴν Ἀγγλία ἡ «Ἐβδομάδα τοῦ παιδιοῦ», ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς βασιλοῦσης. Πλὴν ἀπὸ τὴν προθήκη ἐνὸς παιδοκομικοῦ σταθμοῦ τοῦ Λονδίνου ἐξετέθησαν... οἱ ὁρατοὶ αὐτοὶ μπεμπέδες, ὡς ζωντανὴ διαφήμισις!



Ὁ Νιάνιελ Στρόμπελ καὶ ὁ Φρέντ Σάουερ, ὑποψήφιοι καὶ οἱ δύο τοῦ ρεπουμπλικανικοῦ κόμματος γιὰ τὴν θέσι τοῦ ἐπόμενου τοῦ Κέρμερ (Ἡ. Πολιτειῶν), παίζουν τὴν θέσι τους στὰ χαρτιά! Ὅποιος θὰ ἔχῃ, θὰ ἀπέσπῃ τὴν ὑποψηφιότητά του. Ἐχασε ὁ Στρόμπελ.



Μερικὲς μαῦρες καλλονὲς τῆς Ζουλουλάνδης ποὺ ἔλαβαν μέρος σὲ χορευτικὰς ἀσκήσεις ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ μιᾶς θερησκευτικῆς τελετῆς. Ὁλόκληρο τὸ σῶμα των εἶναι ἀλειμμένο μὲ ἀλειμμα.



Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΧΙΛΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο Λόν Τσάνεβ πέρασε! Η είδηση αυτή που κυκλοφόρησε την περασμένη εβδομάδα στα πέρατα του κόσμου, θα προκάλεσε άσφαλως περισσότερη συγκίνηση, παρά αν ανήγαγε τον θάνατο κανενός μεγάλου πολιτικού ή στρατιωτικού άνδρος.

Στην εποχή μας οι μεγάλοι καλλιτέχνες του κινηματογράφου αποτελούν προσωπικότητες παγκοσμίου ενδιαφέροντος.

Ένας απ' αυτούς τους μεγάλους υπήρξε κι' ο Λόν Τσάνεβ, πλάι στον Τσάβλο Τσάπλιν, στην Γκρέτα Γκάρμπο, στον Γιάννιγκς. Άνευδιστο ο μεγαλύτερος σύγχρονος καρατερίστας της θόδης, παγκοσμίου δημοφιλούς. Και ήταν τόσο τέλειος στην ενσάρκωση των ηρώων του, ώστε ονομάστηκε «ο άνθρωπος με τα χίλια πρόσωπα».

Ο Λόν Τσάνεβ υπήρξε όχι μόνο εξαιρετικός καλλιτέχνης, αλλά και εξαιρετικός άνθρωπος: ένας άνθρωπος που υπέφερε πολύ στη ζωή του, αγωνίστηκε πολύ κι' όταν έφθασε στο απόγειο της δόξης, όταν εκέριζε 10 χιλιάδες δολάρια (750 χιλιάδες δραχμές) την εβδομάδα, δεν άλλαξε καθόλου ούτε ιδέες, ούτε συνήθειες, ούτε τρόπους. Έβρισκε ο ίδιος, όπως ήμουν όταν άρχισα να σκέπτομαι και να εργάζομαι, είχε κάποτε ο Λόν Τσάνεβ στην Αμερικανίδα δημοσιογράφο Γλάντινς Χόλλντ.

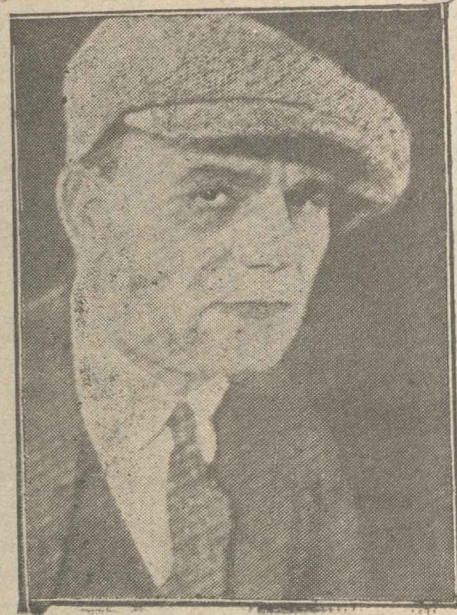
Είχε χαρακτήρα αντίθετο προς τον χαρακτήρα που έχουν συνήθως οι μεγάλοι συνάδελφοί του. Όπως ο Ραμόν Νοβάρο, ο Άντλεϊ Μανζού, ο Ντογκλάς Φάιρμπανκς, ο Γκάρου Κοόπερ κ. ά. Τό μόνο πρόσωπο, με το οποίο παρήσιαζε καταπληκτικές ομοιότητες είναι η παράξενη γήρσα της Σουηδίας, η Γκρέτα. Γι' αυτό τους έδωκε και κοινό επίθετο: «Σφιγγες του Χόλλντ».

Και οι δύο τους ούδέποτε έδιάβαζαν τα γράμματα που τους έσπελλαν τα εκατομμύρια των θαυμαστών και θαυμαστριών τους. Φυσικά δε, ούδέποτε άπαντούσαν, ούτε έσπελλαν αυτόγραφο ή φωτογραφίες. Θα αντίληφθι κανείς πόσο το πράγμα αυτό είναι περίεργο για το Χόλλντ, και αντίθετο προς τα «κοινώς παρόμοια» που είναι η αναλογία με τον Ραμόν Νοβάρο, η Κλάρα Μπού, η Μάριον Πικφορντ, η Τζάν Κρόουφορντ, η Ντολότες ντελ Ρίο, η Λιλ Νταμπί, κι' όλα αυτά άστρα έχουν το καθένα από τρεις και τέσσερις ιδιαίτερους γραμματείς, οι οποίοι διαρκώς ανοίγουν τα γράμματα των θαυμαστών, και στέλλουν χιλιάδες αυτόγραφα και φωτογραφίες κάθε εβδομάδα. Πολλές εταιρείες υπογράφουν δι' ειδικού άθροισμα μέσα στα συμβόλαια τους πρωταγωνιστές να καλίσουν τη στήλη τους με την άποσπλή των αυτογράφων και φωτογραφιών. Πολλά δε άστρα διαθέτουν δυό φορές ήμερησίως για να υπογράφουν όλα αυτά.

Ο Λόν Τσάνεβ, όπως άλλωστε και η Γκρέτα, κρατούσε μακριά από τους δημοσιογράφους την ιδιωτική του ζωή. Μόλις τελείωνε την δουλειά του στο σπώντιο, γινόταν, και δεν ευφραζόταν παρά την έπουνη, την ώρα ακριβώς της εσπασίας. Κανείς δεν ήξερε πώς διέθετε τις άλλες ώρες του. Δεν έδεχετο ποτέ προσκλήσεις για τελετές, τσάγια ή χορούς.

Το «Φωτοπλάι» — ένα από τα μεγαλύτερα αμερικανικά περιοδικά του κινηματογράφου — αναφέρει και πολλές άλλες περιέργες διοικήσεις του Λόν Τσάνεβ με την Γκάρμπο. Και οι δύο διεκρίνοντο για την μετρίφρονα και οικονομική ζωή τους. Ζητούσαν τους φίλους των έξω του κινηματογράφου. Ήταν εξαίρετικά ειλικρινείς. Έλεγαν συχνά «όχι»

και σπανίως «ναί». Άγαπούσαν ιδιαίτερα την θάλασσα και την μοναξιά. Άδιαφορούσαν για την κοσμική κίνηση του Χόλλντ. Ήσαν έρασιτέχνες φωτογράφοι. Άγαπούσαν τα κομμάτια της τζάξ στον φωνογράφο τους. Είχαν αυτοκίνητα της ίδιας μέρας. Επίσης αγαπούσαν της σαλάτες και της σαρόντλες — ως εκεί φθάνει η αμερικανική δημοκρατική περιέργεια! Άγαπούσαν τους γλάστρες. Μελετούσαν ξένες γλώσσες. Και οι δύο άπεστέροντο τα κομμάτια. Και των δυό τα τηλεφώνια έχουν μυστικούς αριθμούς, μη περιλαμβανόμενος εις τους τηλεφωνικούς καταλόγους, για να μη μπορούν να τους εντολουν οι άδικαιτοι.



Ο Λόν Τσάνεβ

Και τώρα, η «Λευκή Φλόγα της Σουηδίας» — η Γκρέτα — θα κλάψι σίγουρα μαθαίνοντας τον ξαφνικό θάνατο του μεγάλου μελαγχολικού συνάδελφου της, με τον οποίον την συνδέαν τόσες ομοιότητες στον χαρακτήρα, και μια θαυμά αλληλεγγύη.

Όπως εγράψαμε άνωτέρω, ο Λόν Τσάνεβ κρατούσε μακριά από τους δημοσιογράφους την ιδιωτική του ζωή. Γι' αυτό ήταν μεγάλος κατόρθωμα για ένα ρεπόρτερ να πλησιάσει τον Λόν Τσάνεβ και να πάρη από το στόμα του λόγια. Ίδου πώς περιγράφει η συνεργάτης του κινηματογραφικού περιοδικού «Φωτοπλάι» Ρουθ Ουόστερμπερτ, που συνέταξε τις με τον άστρα που έδωσε:

«Δεν έμνη την ιστορία των παιδικών χρόνων του Λόν Τσάνεβ. Έγγραψα για αυτό πολλές φορές, πολλές μέρες, αλλά αυτές η μέρες μου χάσανται από μικρά κομμάτια έρωτα: την οίλια του μεγάλου ήθοποιου του κινηματογράφου.

Λένε πως ο Τσάνεβ μισεί τους δημοσιογράφους, που ζητούν συνεντεύξεις. Πράγματι, όταν τον έπεσε ο πρώτος φορά, αυτός ήρνήθη κατηγορηματικώς να μιλήσθ. Μά όταν, σε επανειλημμένες επισκέψεις μου, κατόρθωσα να κερδίσω την συμπάθειά του, τότε η ψυχρότης μεταξύ μας διελύθη, και μου άπεκαλώθη ένας άλλος άνθρωπος. Γιατί, όταν ο Λόν το θέλει, γίνεται ο πιο πρόσχαρος και ο πιο χαριτωμένος άνθρωπος του κόσμου. Την πρώτη φορά τον συνήνενα στο δωμάτιό του, όπου βασιλευσε ένα κορό διαβόλεμένο. Ο Λόν Τσάνεβ, συνθησμένος από το κρύο των πεδιά-

δων του Κολοράδο δεν έφαινετο να υποφέρει καθόλου. Μου έδειξε μια καρέκλα, για να καθίσω, και εξηκολούθησε την εργασία του. Την δεύτερη φορά τα πράγματα άρχισαν ν' αλλάζουν. Είχε διατάξει προηγουμένως ν' άναψουν το καλοριφέρ στο δωμάτιό του, και όταν μπήκα βασίλευε εκεί μια θελκτική θερμότητα. Στην καρέκλα, επάνω έποσέθησε ένα μαξιλάρι και μου την προσέφερε.

Δεν τον άδικω καθόλου. Όταν άναλυσθω την έννευστική καταδίωξη που του κάνουν οι Άμερικανοί ρεπόρτερ, τους οποίους βρίσκει μπροστά του όπου και αν καταλήγουν, τότε καταλαβαίνω την ψυχρότητά του. Άνθρωπος, που γεννήθηκε φέρει μελαγχολική λάτρη της ηρεμίας και της μοναξιάς. Και είναι τώρα καταδικασμένος να παρακολουθείται από χιλιάδες μάτια και στην πιο άσημη κίνησή του. Γι' αυτό, ένα ντερεβιού με τον Λόν Τσάνεβ περιλαμβάνει τρία στάδια: πρέπει πρώτα να τον ψυχολογήσθ, δεύτερο να κατακτήσθ την συμπάθειά του, και τέλος να ζητήσθ να μιλήσθ. Ίτι ενδιαφέρει την εφημερίδα σου. Έτσι κι' εγώ κατόρθωσα να μιλήσω την ιστορία της περιπετειώδους ζωής του περίεργου αυτού ανθρώπου, που σπάνι σήμερα εκατομμύρια άνθρωπων με την άδυστη δραματική ήθοποίητά του.

Στην άπέραντη π ά μ π α ς του Κολοράντο ζούσε το 1901 η οικογένεια Τσάνεβ, ενός πτωχού κτηνοτρόφου, με πολλά παιδιά. Οι νεαροί Τσάνεβ διεκρίνοντο για το άνησυρμένο τους, και δεν άργησαν να εγκαταλείψουν την πατρική στέγη για να βρουν την τύχη τους. Έσχημάτισαν με άλλους φίλους των ένα... πλανόδιο θέατρο, και άρχισαν να ταξιδεύουν από χωριό σε χωριό, και από πόλη σε πόλη, δίνοντας παραστάσεις! Τα μέλη της ομάδας άνηκαν τότε στην περιοχή των Ίνδιανών, και ήσαν λιγώτερο προτιμώμενα στον πολιτισμό. Πέρασαν έτσι της πολιτείας της Κάνζας, Μισσουρή, Νεμπράσκα, Νεβάδα, Μινнесότα, Άρκανζας και Τέξας.

Στην αρχή, η ζωή αυτή άρεσε εξαιρετικά στον Λόν. Όλα γύρω του ήσαν νέα και άγνωστα: τα πρώτα αυτοκίνητα, ο ηλεκτρισμός, η μεγάλη βιομηχανία.

Πολλές φορές έπαυζαν σε πλατείες, ή σε καρενεία. Όταν εύρισκαν κανένα ξύλινο θεατρίκι, τότε νόμιζαν πως έπαυζαν σε κανένα αυτοκρατορικό θέατρο. Φυσικά, η σκηνοθεσία και η στολές ήσαν εξαιρετικά στωϊκή. Και όταν η παραστάσεις έδινοντο σε πλατεία, οι ήθοποιοι που έπρεπε ν' άλλάξουν σπολή έπεσόντο σε μια γωνιά, και εκεί άλλάζαν ρούχα, μπρος στα μάτια του κόσμου! Το δε κοινό, όταν δεν έμνε εύχαρισμένο, είχε το δικαίωμα να ζητήσθ πίσω τα λευτά του!

Έτσι περνούσαν τα χρόνια, για τους πλανόδιους θεατρίνους, με πολλή και δύσκολη δουλειά, με λίγο ύπνο, μέσα στην μοναξιά που συνεπάγεται η διαρκής μετακίνηση, χωρίς καν άρετή και καλή τροφή. Έρθαν έτσι στο Σικάγο. Έν τώ μεταξύ ο Λόν Τσάνεβ είχε αποκτήσει και κάποια πείρα της σκηνής. Και κατόρθωσε να προσλήθθ ως κομικός σ' ένα θέατρο άνωγεινότερο, με μισθό 14 δολάρια την εβδομάδα. Κατά τα χρόνια που άκολούθησαν, άλλαξε πολλές φορές θέατρο.

Μια μέρα έρθηκε στο Χόλλντ. Ένας παλιός συνάδελφός του, ο Λη Μόραν, που έπαιζε στην Γουνιβέρσαλ, τον έρόπνευε με θέσι κομπάρσου με 3 δολάρια ήμερησίως. Ο Λόν έδέχθη.

Μια μέρα, ο ρεζισσέρ Μάξ Άσερ παρήρρησε εξεταστικά τον άσημαντο εκείνο θεατρίνο, που παίζονταν από μικρά κομικά έρβους, είχε συνήθεισε να διαλέγη πάντα το μέρος κανενός κλόουν. Και πήνω στο συμπέρασμα ότι ο Μάξ Άσερ μπόρεσε να διακρίνη της λεπτότερης άπορώσεως της ανθρώπινης ψυχροσυνθέσεως, σ' όλη την δραματική του ένταση. Άσπαξ άμέσως τον Τσάνεβ και τον έδωκε ένα δραματικό ρόλο, πλάι στην πριόνη τότε Λουίζα Βαζέντα.

Δεν χρειάζονταν τίποτα περισσότερο. Τη δραματική του ταλέντο, με την σύνθεσή και έκφραστική φωτογέννηση, που έναρξονταν και άντικατώπιζε τόσο τέλεια τα πιο δύσκολα ανθρώπινα συναισθήματα, κατέκτησε άμέσως τον κινηματογράφο, τη δίζα, τη στήλη, τα δολάρια...



ΛΟΛΟΤΤΑ ΚΑΙ ΑΠΟ...ΛΩΛΟΤΑ,

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ !...

Μέσα στους τόσους τρελλούς της Άθήνας, οι πρώτοι διαβάτες της οδού Σταδίου βλέπουν και τον Πολύβιο Παπαδόπουλον, γνωστόν πρώην διευθυντή του μηνιαίου ερωτικού περιοδικού τού «Καρδιοχτύπου», το οποίον — προτού του στήνθ — έχεν εκδώσει ειδικώς για να τον προσέξη μια ψυχή.

Η ψυχή η λοιπόν αυτή, κύριοι και κυρίες, είναι η Λολόττα, η περιόδητη και πασίγνωστη Λολόττα Ίσωνίδου πρωταγωνίστρια του σημερινού μας έργου.

Πρωταγωνιστεί λοιπόν η Λολόττα, όπως είπαμε, και ο Πολύβιος Παπαδόπουλος, που άγαπούσε μέχρι τρέλλας την Λολόττα. Φαντασθήτε τί άγάπη της έχει που για χατίρι της θηπαινεύει από 'δω κι' από 'κει διάφορα μικροσά, για να... εκδώσει εφημερίδα! να χτυπήσθ κάποιο άλλον δημοσιογράφο που άπεριείρθη να κρητικώς δυσμενός την άγαστη μνήμη του Λολόττα ! !

Η σκηνή πρό πάντε έτών στο «Κεντρικόν».

ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΑΙ ΚΑΙ ΚΑ-Y-MΕΝΟΙ

Η Λολόττα μαζί με την Άθανασία, την Άλδη και την πορφύρα Βασίλισσα των άγρίων, την πολυτροπον διηρικά Φωφώ Λαοίδη, έκαναν τους πυροσβέστες στην «Πρωτευουσία». Η αιλία άνοίγει οι «Πυροσβέσταί» είναι η πρώτη σκηνή του έργου.

Άχ, αυτοί οι «Πυροσβέσταί» ! Πόσες καρδιές δεν είχαν κάρει ! Πόσοι και πόσοι στην πλατεία δεν άναστενάξαν και δεν έβγαζαν καπνό από τα καύμενα στήθια τους κάθε βράδυ σ' αυτό το νούμερο !

Τί γράμματα ! τί δώρα ! τί άνθη ! τί... προτάσεις γάμων ! και στής τρεις φλογερές πυροσβεστικές, τί τσακωμοί και καυγάδες άντεροστών ! Μέσα σ' όλους τους τόσους θαυμαστές που έγέμιζαν κάθε βράδυ της πρώτης σειράς του «Κεντρικού», μέσα στους τόσους άναστεναγμένους, να και ο... νεαρός διευθυντής του ερωτικού περιοδικού Πολύβιος Παπαδόπουλος τακτικός πελάτης, καρεκλάτος το παλάμι μου, έρωτευμένος μέχρι τρέλλας με τον πρώτο πυροσβέστη, την Λολόττα. Με ένα μάλιστα εφημερίδες διαρκώς υπό μάλης, με το ψαδάκι στην κορυφή του κεφαλιού του, με το μαστιγώνάκι του θρονασμένος κάθε βράδυ...

Η Λολόττα, έννοεστα, σε κανέναν από τους θαυμαστές της πλατείας δεν έδινε σημασία, γιατί είχε το εσωτερικό μεράκι της. Πόσο αλλιώ τον Πολύβιο τον φωνακού !

Ο Πολύβιος το φησούσε και δεν κρίνονε. Ίνους της έγραφε στην εφημερίδα λουλούδια, δώρα ! Η Λολόττα τίποτα. Όποτε και οι έμπνευσμένοι στίχοι του Πολύβιου δεν την συγκινούσαν.

Άναστενάξω, βγαίνει άχνός: μα έσύ κάνεις την ματίμα: ράγισαν άπ' τους άναστεναγμένους του «Κεντρικού» τα τζάμια.

ΑΠΕΙΛΕΣ ΚΑΙ... ΚΑΡΘΑΖΙΕΣ

Ο Πολύβιος βλέποντας ότι δεν κάνει τίποτα, βλέποντας ότι δίνει οι δόποι τον ηγέτον στα χέρια, άποφασίζει να έπισκεφθθ την Λολόττα στο καμινάκι της να την άπειλήσθ !... Πράγματι το βράδυ του έορτασμού της 50ής παραστάσεως της «Πρωτευουσίας» καθήμενος ένώ, ο Βήτης και ο μακαρίτης ο Δραγόντης στο καμινάκι της Λολόττας, έμνη πρό της παραστάσεως και ούρητοίσαμε. Χτύπησε έξαφνα η πόρτα.

— Πάω είναι !

— Ένας κύριος ζητεί να ιδθθ την Λολόττα !

— Άς περάσθ !

Μπαί ! Ο Πολύβιος ! Σηκώθηκε λωτός να δώσω κάθισμα στον... κύριον συνάδελφον — διευθυντήν περιοδικού, παρκαλά. — Είχαμεσθ, κύριε, δεν πρόκειται να καθίσω, μου λείπει. Θέλω να πω δυό λόγια στην

Λολόττα. Άν μπορήτε να μου κάνετε τη χάση να μάς άφήσετε μόνους !

Ο Βήτης και ο μακαρίτης ο Δραγόντης που έξανε κι' αυτοί την ύποθεση, σκάσανε στα γέλια. Και για να μη δυσαρεστήσουν τον κύριον Πολύβιον σηκώθηκαν να φύγουν.

Η Λολόττα γελώντας ειρωνικά μάς έξήτησε συγγνώμη.

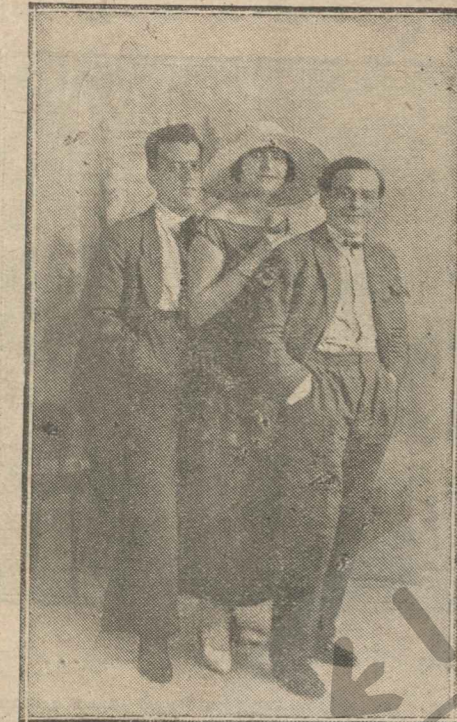
— Μιά στιγμή να με συγχωρήτε. Έχω κάποια σοβαρά ύπόθεση με τον κύριο, μάς είπε.

— Πολύ-πολύ σοβαρά, συνεπλήρωσεν ο Πολύβιος, και μάς έκλεισε την πόρτα του καμινάκι κατάμοντρα.

Κι' άμέσως ο Πολύβιος, άγριοιμένος:

— Λοιπόν, Λολόττα, πρέπει να τελειώνουμε σήμερα ! Γιατί με κοροϊδεύεις ;

Η Λολόττα θέλησε να δικαιολογηθθ. — Μά !



Η Λολόττα, σέ μά της φωτογραφία με τον καλλιτέχνη κ. Πατρίο και τον ήταλο κομικό Μπαλιτσόα.

— Τί μά και ξεμά. Σε λατρεύω, το καταλαβαίνεις; Θα σε παντρευθ. Θα σε πάω να πάμε στην Πόλη. Δέχου !

— Όχι !

— Γιατί ;

— Είμαι παντρεμένη !

— Δες ψέματα ! Λοιπόν, μη θέλεις να με κοροϊδέψθ έμένα, παλινιμένα !

Η Λολόττα η όποια τάπαρνε δια σ' άστεία, στην άρχή, νευράζει.

— Για να σου πώ, παλινιμένα ! Πες στο διάβολο από 'δω να με ξεφορτωθής !

— Εγώ θα πάω στο διάβολο, άτελειτικά άπαντά ο Πολύβιος, αλλά θα πάς και συ στο διάβολο. Θα σε κάρω ζωντανή !...

Η Λολόττα σηκώνεται θυμωμένη, άσπαζει τον κ. Πολύβιο από τον λυγρόμένο του γυακά, και τον πετάει έξω από το καμινάκι της.

Η ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΤΗΣ ΛΟΛΟΤΤΑΣ

Ο Πολύβιος δεν ξαναπάρησε από κείνη την ήμερα στο «Κεντρικό». Άλγες μέρες κατόπιν, το ερωτικό του περιοδικόν τού «Καρδιοχτύπου» έξεδίδετο άνακαινισθέν και από τον τραγικόν τίτλον: η «Εκδίκησιν». Πήρ και μανία κατά της Λολόττας. Όκτώ σελίδες πολεμική κατά της σκληρόκαρδης.

Στην έκτε της σελίδα μάλιστα, στην τελευταία στήλη, ο Πολύβιος μέσα σ' δια έγραφε:

Την προσέχθ Παρασκευήν τιμητική της καρδιοκλήφτης

ΛΟΛΟΤΤΑΣ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

Με το κοινωνικόν δρώμα

Ο «ΝΕΡΩΝ»

«Σπεύσατε να άγοράσετε εισιτήρια, για να μη χάσετε ένα πρωτότυπο θέαμα που θα σας μείνι άξέχαστο».

Όλοι την πήραν την ρεκλάμα αυτή για σάτιρα. Κανείς δεν έδωσε σημασία στα τρελλά λόγια του Πολύβιου.

Πράγματι η Λολόττα την προσέχθ Παρασκευήν έδιδε την τιμητική της με την «Πρωτευουσία» και όχι με τον «Νέρον»...

Έρχεται λοιπόν το βράδυ της Παρασκευής. Το θέατρο γεμάτο. Οι θαυμαστές της Λολόττας, οι καυμένοι οι «Πυροσβεστικοί», — «πυροπαθείς» δηλαδή — είχαν προσέλθθ διαοί. Η Λολόττα έδιδε τιμητική και Λολόττας τιμητική θα η θεατρικός συναγεμιάς !

Τα δώρα και τα λουλούδια είχαν από νοοίς γεμίσει τα παρκακίνα.

Ο ΝΕΡΩΝ !

Μέσα σ' δια τα δώρα και τας συγχαρητήριους έπιστολάς της, η Λολόττα λαμβάνει και ένα «εξαιρετικώς έπείγον» σημείωμα, το όποιον έγραφε :

«Κακούργα !

Η στιγμή της τιμωρίας σου έφθασε. Την ώρα που θα παίζης, θα σε κάρω ζωντανή έσένα και δια το θέατρο».

ΝΕΡΩΝ»

Υ. Γ. — Θα κάθονμαι στην πλατεία και θα σε ιδώ να κάλγεις ! Να ιδώμε σάν πυροσβεστής που είσαι άν θα μπορής να σβήσθς τον ένατό σου.

Η Λολόττα γέλασε δέβαια με το γράμμα του «Νέρον», ο όποιος δεν ήτανε άλλος από τον Πολύβιο, και χωρίς να δώσει σημασία άρχισε να ντύνεται για την παράστασή.

Άρχίζει η παράσταση. Το τρίτο νούμερο ήταν της Λολόττας. Η «Μουσική. Πανηγυρική ύποδοχή. Το θέατρο σέεται από τα χειροκροτήματα.

Όλη η πλατεία χειροκροτεί, και μιζαρεί τα παθητικά άνατολίτικα τραγούδια της «Μουσικής. Μόνον ο Πολύβιος δεν σηκώνει ούτε τα κεφάλια του να ιδθθ στη σκηνή. Τελειώνει η πρώτη πράξη, γίνεται διάλειμμα και άρχίζει η 6' πράξη.

Πρώτο νούμερο είναι οι «Πυροσβεστές, το σκίξ της «Πρωτευουσίας».

Ο Πολύβιος έχει έξαφανισθ από την πλατεία. Τί να έξη γίνει ;

Οι «Πυροσβεστές» καταχειροκροτούμενοι έέχονται στη σκηνή. Άρχίζει το νούμερο, αλλά διακόπτεται από μια άγρια φωνή του παθολόγου.

— Βοήθεια ! Φοτιά ! Κάησαν !

Είχε πάρει φωτιά το ύπόγειο του θεάτρου. Οι «Πυροσβεστές» τρέχουν στα πόδια και τρέχουν στα καμινάκια τους.

Οι μηχανικοί της σκηνής τρέσαν άμέσως στο ύπόγειο. Δημιουργήθηκε ένας μικροπανικός, η σκηνή γεμάτη καπνό αλλά η πλατεία δεν άφρε σκεδόν μωροδιά.

Δεν είναι τίποτα: μια έννοιας ηλεκτρική είναι, έδικαιολόγησε τον καπνό ο ηλεκτρολόγος, και το νούμερο εξακολούθησε.

Όταν το νούμερο των «Πυροσβεστών» τελείωσε η Λολόττα και οι άλλοι δυό πυροσβεστές έληθοσανορτισθέν ότι... συνέληφθη κάποι στο ύπόγειο ο Πολύβιος την ώρα που έβαζε φωτιά.

Την επομένη ο Πολύβιος ένεκλείετο στο Φορεοκομικόν, χαλαρημένος ως παθάρων, τώμα δε γυμνός στο δρώμα θεότρελλος.

(Αιυάλα) Ο ΠΙΜΠΙΝΕΤ



Clément Scott

—ΓΥΡΙΣΕ ΠΙΣΩ, ΚΟΝΤΑ ΜΟΥ!

—Πατέρα, δεν ακούς τίποτα; Θάνατο κανέ-
να ναυάγιο! Άκου!

Τίποτα δεν μπορούσε να γελάσει το αυτί
της Μαίνας, της μοναχοκόρης του γέρο-
Σταύρακα, του μωλιού.

Ήταν προσημνη των Χριστουγέννων. Ο
γέρο-μωλιού καθόταν δίπλα στη φωτιά και
συλλογιόταν τα περασμένα. Όπως όλοι οι γέ-
ροι: δίπλα, ή ξανθομαλλούτα κόρη του νεκρο-
πολούς. Σκεφτόταν την μονότονη ζωή της
στον μύλο, κι' αναστέναζε σιγανά. Αναλογι-
ζόταν την μεγάλη θλίψη της ζωής της, όταν
με άκαμπτη αποφασιστικότητα έστειλε τον
άνθρωπο που αγαπούσε μακριά, με την ελπί-
δα ότι στην ξενιτιά θα διορθωνόταν από της
νεανικότητας του τρέλλου, και ότι συγχρόνως θα
γιατρευόταν κι' αυτή από το τυφλό της πά-
θος.

Η Μαίνα
είχε δικήν' κά-
ποιο πλοίο εξώ-
κειλε πραγματι-
κά στους δρό-
μους εκείνη την
νύχτα. Έτρεξε
στην πόρτα του
κώπου για να
δύ. Οι άνθρωποι
του «Κόρυμ» με
επικερδέως τον
καπετάνιο τους,
με τα σωσίβια
τους, ναυαγοσώ-
στες, ψαράδες,
έθελοντες και
πολλοί άρμόχο-
λοι, με σκονιά
και φάνερα τρέ-
χανε διασπικτοί
προς την παρα-
λία.

Όλη εκείνη
την ημέρα η
θάλασσα ήταν
τρομερά αναταραγμένη και ο άερας φυσούσε
δυνατά.

Το ήλιοδασίλεμα ένα καρδί με άγγλική
σημαία, παρουρούταν ακυβέρνητο από τα κύ-
ματα, πότε από δω και πότε από κει, και κα-
νείς δεν ήξερε σε ποιά δρόμο θα χτυπούσε.

Ο πατέρας της Μαίνας έτρεξε προς το
βήματα μαζί με τους ναυαγοσώστες, για να
δοθείση κι' αυτός στη σωτηρία των δυστυχι-
σμένων.

Θα κομματιασθούν πάνω στον κορμνό
του Πύργου, φώναζε κάποιος. Παιδιά! Από
δω είναι ένα εύκολο μονοπάτι...

Ο δυνατός άερας δεν άφηνε ν' ακουστούν
τά τελευταία λόγια. Οι ναύτες με τα σωσίβια
κατηρβυλύνθηκαν προς το μέρος που φαινόταν
το καρδί. Η Μαίνα τους ακολουθούσε. Ή-
ταν σχεδόν μισό μίλι από το χωριό ως τον
Πύργο.

Περνώντας το μονοπάτι πούδναζε στον
Πύργο, η Μαίνα θυμήθηκε όλα τα περασμέ-
να. Πόσες φορές άλλοτε δεν είχε διασχίσει
χαρούμενη αυτό το μονοπάτι, ξέροντας ότι
στην άκρη του θα τον συναντούσε! Κι' έτσι
παρουσιάστηκε θάλα στον νου της το μεγάλο
μυστικό της ζωής της, ο κρυφός της έρωτας
για τον Φρειδερίκο Μου. Αγαπούσε τρελλά
αυτόν τον νέο. Ήταν άριστος, απρόσιτος, α-
κοινώντος, με εκείνη τον άγκυρο. Είχε
κακό χαρακτήρα και φοιχτές συνήθειες, και
όμως η Μαίνα τον αγαπούσε.

Τον συναντούσε συχνά στον Πύργο.
Ήταν μία μελαγχολική τοποθεσία που αγα-
πούσαν κι' οι δυο πολύ. Έλατρευόνταν, μα
δεν υπήρχε ελπίδα να παντρευτούν. Έκείνος
έπρεπε να φύγει. Η Μαίνα όμως τον αγα-
πούσε τόσο πολύ, που δεν ήθελε να τον άφελ-
πίση και το έδωσε υποσχέσεις για να τον
καταφέρει να φύγει. Αυτή όμως τη στιγμή με-
τανοούσε γι' αυτό. Δεν έπρεπε να τον αφήσει
να φύγει τόσο μακριά, για να πάει να εργασθεί.
Όμως πριν φύγει, στην άγκαλημένη τους το-
ποθεσία, της είχε δώσει μιά υποσχεση.

—Σ' αγαπώ, Μαίνα, μικρούλα μου φίλη,
της είχε συνηθίσει, σκεπτόμενος το σπιτά-
κι του, τον τόπο του που θάβηκε σε λίγο για το
τόσο άδελαιο μέλλον που παρουσιάζονταν μπρο-
στά του, το μακρινό του ταξίδι, την μοναξιά
που τον περίμενε. Άν δεν έπέμενε δεν θα
υποσχεθείς ότι θα με ειδοποιήσης όταν

πάρω την Μαίνα, μικρούλα μου φίλη,
της είχε συνηθίσει, σκεπτόμενος το σπιτά-
κι του, τον τόπο του που θάβηκε σε λίγο για το
τόσο άδελαιο μέλλον που παρουσιάζονταν μπρο-
στά του, το μακρινό του ταξίδι, την μοναξιά
που τον περίμενε. Άν δεν έπέμενε δεν θα
υποσχεθείς ότι θα με ειδοποιήσης όταν



Πήγαινε σφιχτά τυλιγμένη στο παλιό μαύρο της σάλι...

είσαι στενοχωρημένη, ότι θα με καλέσεις πίσω.

—Σω το υποσχεσαι, είπε εκείνη. Θα
κάνω ότι μου ζητάς.

—Και πώς θα με ειδοποιήσης;

—Μόνο με τέσσερες λέξεις: «Γύρισε πίσω,
κοντά μου».

Έφυγε, και έμεινε η σχέση τους και η
συμφωνία τους μυστική.

Η ζωή για την φτωχή Μαίνα ήταν πραγ-
ματική κόλαση, από τον καιρό που έφυγε ο
Φρειδερίκος. Η θλίψη, η μελαγχολία, και η
απελπισία την βασάνιζαν. Η μέρες της περ-
νούσαν τρομερά μονότονες.

Έκείνος αναζωογονημένος από την εργα-
στικότητα και δραστηριότητα της ξένης πολι-
τείας, έγραφε με όλον τον ενθουσιασμό ενός
νεοφώτιστου.

Τέλος η στιγμή ήλθε. Η Μαίνα δεν μό-
ρεσε πια να υποφέρει περισσότερο ένα φθινο-
πωριακό δειλινό έρωτα διασπικτο-δυστυχία
από το σπίτι της, κι' έριξε ένα γράμμα στο
κόκκινο κουτί πουταν κρεμασμένο στον παλιό
τοίχο του Δημαρχείου.

Όλες αυτές η σκέψεις, όλο αυτό το δράμα
της ζωής της, όλες η ελπίδες της, οι φόβοι
της, η αγωνία της στριφογύριζαν στο μυαλό
της αυτή την νύχτα των Χριστουγέννων, που
πήγαινε σφιχτοτυλιγμένη με το παλιό μαύρο
της σάλι, πίσω από ένα γέρο χωρικό, που εί-
χε πάει ν' αναγγείλει το ναυάγιο.

Όταν η Μαίνα έφθασε κοντά στον Πύ-
ργο, το δράμα είχε τελειώσει: το πλοίο, τα-
κισμένο πάνω στους βράχους, έφερε τραγι-

κά, σαν ένα πληγωμένο ζώο. Οι ναυαγοσώ-
στες είχαν βγεί με της δάκρυς τους σ' ανι-
γτά, μήπως μπόρουν και διασώσουν κανένα
ακόμη ναυαγό.

Ο πατέρας της Μαίνας ήταν ο φίλος
της εκκλησίας και του Πύργου. Ση-
σπίτι του έμεναν πάντοτε τα κλειδιά, και α-
νός μόνο άνοιγε την μεγάλη φοιχτή αία που
τοποθετούσαν τους νεκρούς.

Το έργο για τη σωτηρία των ναυαγών είχε
αρχίσει. Έν τώ μεταξύ η Μαίνα έφθασε κι-
τώ στο μέρος που βρισκόταν οι άντρες και
της επέτρεψαν να εργασθεί και κείνη για να
επαναφέρει στην αίσθησής των τα αποκαμα-
μένα κορμιά που έφεραν ένα κατόπι του
βήλου στην ακρογιαλία. Οι ναυαγοί όμως
τρομαγμένοι με την ιδέα ότι θα πνιγούν μαζί
με το καρδί τους, που όλοένα βούλιαζε έπα-
σαν στη θάλασσα, προσπαθώντας να βρουν
στην ξηρά. Οι περισσότεροι απ' αυτούς πνιγ-
καν.

Τώρα που όλοι όσοι έμειναν ζωντανοί σώ-
θηκαν, και η θάλασσα δεν έδινε παρά μόνο
νεκρούς, η Μαίνα πείστηκε ότι έπρεπε να
φύγει. Η εργασία της τελείωσε. Δεν είχε να
κάνει πια τίποτα.

Έτοιμαζόταν πια να φύγει όταν είδε, στο
φως των φανωρίων, τον πατέρα της δίπλα στο
πρώτο ενός ναύτη, που φεραν μιά, σ' ένα
φορείο τέσσερα παλληκάρια. Κατέβηκε το νο-
νοπάτι πηγίζοντας προς αυτούς. Μόλις την
είδε ο πατέρας της ερώναζε:

—Γυρίστε την πίσω! Για τόνονα του
Θεού, γυρίστε την πίσω!

Η Μαίνα ξέφυγε από τους ανθρώπους που
την κρατούσαν και πήγε κοντά στον πατέρα
της.

—Πατέρα, γιατί δεν μ' αφήσατε να δύ;
ρώτησε. Ποιός ήταν;

—Ο γέρος δεν μίλησε.

—Πατέρα, θάμαι γενναία. Πές μου, σε ι-
κετώ.

—Φτωχή μου μικρούλα... είπε ο πατέρας.

—Μα τί συνέβη; γιατί με λυπόμαστε!

—Ο γέρος πήρε την κόρη του στην άγκαλιά
του και την φίλησε και παίρνοντας ένα κομ-
μάτι χαρτί από την τσέπη του έβαλε στο χέ-
ρι της, λέγοντας με δουλομένη μάτια.

—Φτωχό παιδί! Το δόξαμε σφιγμένο μέσα
στη χούφτα του νεκρού χειριού του. Ση-
φώς του φανόρου ή Μαίνα διάβασε, αυτή
της λέξεις πουταν γραμμένες με το χέρι της:
«Γύρισε πίσω, κοντά μου, Μαίνα».

Η Μαίνα όλη την νύχτα την πέρασε άπνη.
Ήθελε να πάει κοντά του, να τον δει για τε-
λευταία φορά. Όταν χάραξε, σηκώθηκε. Η-
ξερε πού έβαζε ο πατέρας της τα κλειδιά του
Πύργου. Τα πήρε, άνοιξε σιγά την πόρτα και
βγήκε. Πήρε τον δρόμο προς τους βράχους,
κι' έφθασε στον Πύργο. Εκεί είχε έναν άν-
θρωπο να ποσειύνεται. Έτρεψε άργά το κε-
φάλι του μόλις άκουσε βήματα.

Μα ήταν λοιπόν δυνατός; Ο Φρειδερίκος ο
αγαπημένος της, σκεπτόμενος εκεί ζωντανός, ο-
λοζώντανος! Δεν ήταν θάμα! Ήταν εκείνος
στην βία και στην νεοσύκότητα της θησινης
βραδυάς είχαν πάσει τον ναυαγό σ' ένα γενο-
νικό σπίτι. Ο άνθρωπος που κρατούσε το
γράμμα ήταν ένας φίλος του, στον οποίο το
είχε εμπιστευθεί για να το δώσει στην καλή
του, νομίζοντας ότι δεν θαγεί τη δύναμη να
φθάσει στην ακρογιαλία. «Πάσε αυτό το γράμ-
μα για κείνην, του είχε πη. Θά δει ότι κρέ-
τησα τον λόγο μου».

Η χριστουγεννιάτικες χαμπάρες έφταναν
να χτυπούν χαρούμενα. Στο σπίτι του γέρο-
μωλιού είχαν χαρές και πανηγύρια.

ΚΑΕΜΑΝ ΣΚΟΤΤ



ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η Λευκή—κόρη του γέρο-άμαξά
Σταύρακα—έχει έρωτευθεί τον νέον Κώ-
στα Λιγρό, υπάλληλο έμπορείου. Άλλ' ένα
πρωί ο Λιγρός φεύγει για το στρα-
τό. Η Λευκή δεν άφγει να τον λημονή-
ση παρουσημένη από την νεανική μα-
ταοδοξία και από κακές συναναστροφές
άνεβαίνει εις το θέατρο. Εκεί καταστρέ-
φεται. Έγκαταλείπεται, τέλος και από
τον έραστή της και ένα πρωί μένει στυός
δρόμους. Αποφασίζει να ξαναγυρίσει στο
θέατρο το όποιον είχε εγκαταλείψει χάρ-
ιν του σκληρού έραστου της. Άλλ' η ά-
πάντησις του διενθινοῦ του θεάτρου ελ-
ναι άρητική. Την ξεναδοίκε ο Λιγρός ο
όποιος δεν έπαισε να την αγαπή, θυσία-
σας χάριν αυτής και ένα καλό γάμο με
την κόρη ενός έφορλιστού, την Χρηστία.

Είς την συνάντησιν αυτήν ο Λιγρός προ-
σπαθεί να την παρηγορήσει ζητώντας αλ-
την για γυναίκα του. Και αναλαμβάνει να
πείσει τον πατέρα της να την συγχωρήσει
και να δώσει την συγκατάθεσί του για
τον γάμο του. Ο γέρο-Σταύρακας τον
δέχεται με έκρηξι ένθουσιασμού στο σπί-
τι του!

21.

(Η συνέχεια)

Η Άσμηνα εφάνηκε έπάνω στο χαράκι.

—Τί έκαθες καλέ Άχιλλέα;

—Ο κύριος Κώστας! Ο κύριος Κώστας!

Η γρηά Σταύρακα να έμεινε σαν άπολη-
μένη. Δεν μπορούσε να πιστέψει σε ότι έβλε-
πε. Δεν είχε φαντασθεί πως θα ξεανάβλεπε τον
Κώστα...

Ο Λιγρός γεμάτος συγκίνηση έπλησίασε
προς την Σταύρακα και χτυπώντας αυτήν
στον ώμο:

—Δεν περίμενες να με δεις κυρά Άσμηνα,
δεν είν' έτσι;

—Γνώκα μου! Έμφύθισε η Άσμηνα.

Και ανέλυθηκε σ' ένα δυνατό κλάμμα. Στην
σκέψη της έπεσαν οι μορφές της Λευκής και
το όνειρο που είχε πλάσει για μία εύτυχία της
Λευκής με τον Λιγρό.

Έμπηκαν μέσα στο δωμάτιο. Τα μάτια του
Λιγρού έπεσαν στην κρεμασμένη στον τοίχο
φωτογραφίες. Την φωτογραφία της κυρά Ά-
σμηνας νέας και άρραβωνισμένης μαζί με
τον άρραβωνιστικό της τον Άχιλλέα. Και άλλ-
ες φωτογραφίες ανάμεσα εις της όποιες του
κάπου ο Λιγρός προσπάθησε ν' αντικρύψει την
φωτογραφία της Λευκής.

Η κυρά Άσμηνα έκάθισε κοντά του και
άρχισε να χαδούνη τα χέρια του.

—Πώς μάς θυμήθηκες, κύριε Κώστα, και
ήλθες να μάς δεις; Τί εύχαριστήσις για μάς...

—Φαντάζεστε πως σάς είχα ξεχάσει κυρά
Άσμηνα; Μπορούσα να ξεχάσω το σπίτι σας,
όχι κάποτε για μένα;

—Τίποτε, τίποτε παιδί μου. Δεν μπορούσα
με να σέ περιποιηθώ. Έμεινες τόσο λίγο
στο σπίτι μας. Σε περιποιηθήκαμε τόσο λίγο.

—Όχι, δεν έχετε δίκαιο.

Ο γέρο-άμαξας συνηθισμένος άναψε το
αγάρο του.

—Άσμηνα—είπε σε λίγο—δεν μάς αφήνετε
μόνους με τον κύριο Κώστα που έχουμε να
μιλήσουμε...

Η γρηά Σταύρακα να ένιχνε θλιβερά το
κεφάλι της.

—Ναί, Ναί. Να σάς αφήσω. Έγώ πηγαί-
νω να σάς ψήσω ένα καφέ.

—Μην κάμεις τον κόπο κυρά Άσμηνα.

—Καλέ τί λές παιδί μου; Κόπο! Τόση με-
γάλη εύχαριστήσις.

Ο Λιγρός έμεινε μόνος μαζί με τον άμαξά.

—Κύρ Άχιλλέα—του είπε μετά μικρή σιω-
πής—



ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟ ΦΗΜΑ ΥΠΟ ΒΑΨ ΤΑΙΑΔΗ.

τη ξεύρεις γιατί ήρθα σήμερα στο σπί-
τι σας;

—Πού να ξεύρω παιδί μου.

—Για να μη φύγω ποτέ πιά από κοντά σας...

Ο άμαξας δεν έννόησε τί ήθελε να πη ο
Κώστας.

—Για να μη φύγετε ποτέ

Ο Λιγρός έχαμογέλασε. Και το χαμόγελό
του όσαν να εφάτισε το πρόσωπό του έπλησία-
σε περισσότερο προς τον Σταύρακα και με φω-
νή γεμάτη συγκίνηση:

—Άκουσε με καλά, κύρ Άχιλλέα. Ξεύρω
πως είσαι μία μεγάλη καρδιά και πως δεν θα
μού άρηθήτε έκείνο που θα σάς ζητήσω. Αυ-
τή τη στιγμή δεν έχωμαι σαν ένας ξένος, σαν
ένος καλώς νοιάχης σας. Έρχομαι σαν αλ-
θινό παιδί σας. Άκούστε με πατέρα. Σας το
παρκαλώ. Σας ζητώ την συγγνώμη σας...

—Την συγγνώμη μου...

—Την πατρική συγγνώμη για την Λευκή...

Ο γέρο-άμαξας στο όνομα της Λευκής ά-



—Την βοήκης λοιπόν άθλια και έξευτελισμένη...

νεπήθηκε όσαν να τον είχε διαγκώσει ένα φα-
μακερό φείδι.

—Για την Λευκή... τη Λευκή...

Το αίμα ανέβηκε στο πρόσωπό του, και ένα
σύννεφο αλώθησε στα μάτια του.

Ο Λιγρός που άντελήθηκε την ταραχή
και την ψυχική του αγωνία έσπευσε άμέσως
να του πη τα πράγματα χωρίς υπεκφυγές έλ-
πίζοντας πως θα τον καθησυχάζε.

—Μην άπορητε γι' αυτό που σάς λέω κυρ
Άχιλλέα. Ξεύρω όλη την τραγωδία σας. Και
αισθάνθηκα πάντα βαθιά τον πόνο της συμ-
ράς σας. Τον ίδιο πόνο τον αισθάνθηκα κι'
εγώ κυρ Άχιλλέα γιατί κι' εγώ είχα ένδιαφέ-
ρο για την κόρη σας...

—Την αγαπούσατε...

—Την αγαπούσα τρελλά. Και η άγάπη μου
αυτή μ' έκανε να την αναζητήσω παντού. Και
να την βρώ.

—Την δοήκες λοιπόν;

—Ναί.

—Άθλια και έξευτελισμένη.

—Όχι! Όχι! Μην άκούτε. Μην πιστεύ-
τε τί σάς λένε. Η Λευκή είναι μία δυστυχι-
σμένη που είναι άξια για κάθε όκτο και για
κάθε συμπάθεια.

—Έγώ δεν μπορώ να κάμω τίποτε πιά,
παρετήρησε με πηνυμένη από πόνο και ά-
γαπάνητη φωνή.

—Άν την έδλέτατε σήμερα, Άν μπορού-
σατε να καταλάβετε την δυστυχία της.

—Έκαμα ό,τι μπόρεσα. Μην μου λέτε τί-
ποτε περισσότερο πιά γι' αυτήν.

—Και άν σάς έλεγα την άπόφασί μου να

την πάρω γυναίκα μου.

—Γυναίκα σου! Γυναίκα σου! έφώναζε πα-
ράδοξα ο γέρο-άμαξας.

—Και σήμερα μάλιστα. Άν δίνετε την
συγκατάθεσί σας και την συγγνώμη σας για
ότι κακό σάς έκαμε η Λευκή χωρίς να το
θέλη.

Ο γέρο-άμαξας έφερε τα χέρια του στο
πρόσωπό του και ανέλυθηκε σ' ένα δυνατό
κλάμμα.

Ο Λιγρός τον έπλησίασε και με τρυφε-
ρότητα:

—Είστε καλός. Το ξεύρω. Δεν μπορείτε ν'
άρνηθήτε την εύτυχία της κόρης σας. Δεν
μπορείτε να αρνήτε σκληρός.

Μέσα στο δωμάτιο έδασίλεψε νεκρική σιω-
πή. Για μερικά δευτερόλεπτα δεν άκούσαν
παρά μόνο το σπαρακτικό πηνυμένο κλάμμα
του Σταύρακα.

—Πατέρα! είπε μετά την μικρή τραγική
σιγή ο Λιγρός.

Ο γέρο-άμαξας τον έντύταξε με τα δακρυ-
σμένα του μάτια και άγκαλιάζοντας αυτόν θερ-
μότητα:

—Παιδί μου! Παιδί μου!

Την στιγμή εκείνη έμ-
πηκε η Άσμηνα φέρον-
τας τον καφέ.

Βλέποντας την σπηή
αυτή έμεινε κατάπληκτη.
Δεν μπορούσε να μαντέψει
την πραγματικότητα. Ά-
φηκε τον δίσκο έπάνω στο
τραπέζι του δωματίου και
με σιγανή φωνή:

—Μα τί πάθετε! Γιατί
κλαίτε;

—Για την εύτυχία της
Λευκής σας κυρά Άσμη-
να. Για την χαρά όλων
μας μητέρα.

Όταν βραδυτέρουν έ-
μαθε την εύτυχία η Ά-
σμηνα ανέλυθηκε σ' ένα
κλάμμα.

—Εγώ το έλεγα πάν-
τοτε — έμφύθισε η Ά-
σμηνα—ό Κώστας ήταν
μία εύτυχία στο σπί-
τι μας.

Το δράμα είχε άπλώσει την νύχτα και
τα χρώματά του στην αυλή του γέρο-άμαξά.
Και έπάνω στα κλωνιά των δέντρων έξακο-
λουθούσε δαυμονισμένα η συνάλλα των ποι-
μών. Σαν μία γαλήνη βυτερα από μία τοκα-
μία στο σπίτι των Σταύρακα. Μέσα στην
ψυχή του άμαξά έν τοιχός ένας βραχνάς πάν-
τοτε. Και άδύνατο να διώξει στην χαρά που
έδοκίμασε για μία στιγμή τα παύρα προ-
σθήματά του στο βάθος του βραχνά αυτού.

Ο Λιγρός γεμάτος εύτυχία διενθνήθηκε
προς το μέρος εις το όποιον θα συναντούσε
την Λευκή. Μόλις απομακρύνθηκε από το σπί-
τι των Σταύρακα ο Κώστας κάποιος έγγύ-
ησε την πόρτα της αυλής του άμαξά. Ήταν
ο κομματάρας του ο κύρ Παντελής ο Κάδομας.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΡΟΜΟΣ

Δύο υπερβολικοί συναντώνται:

—Έγώ σ' άρκίζωμαι πως ποτέ δεν φοβή-
θηκα!

—Έγώ όμως, λέγει ο άλλος, όμολογώ πως
μιά φορά καταστρέφω. Φαντάσου πως είδα
μπροστά μου έναν άνδρα με τόσο τρομερό ύ-
φος, τόσο γενναίο πού-

Φοβήσαρ!

—Ήσουν μπροστά στον καθρέφτη θάλα!

ΚΑΡΔΙΑ

Η Ουλιόσα αυτή τα-
νία της Παραμούντι
είναι γαλλική.

Τους κυριότερους ρό-
λους παίζουν η Μαριέτ
Σαντάλ (Σουζάνα Βαλ-
μόν), ο Φερνάν Φάμπ
(Τζιμ Γκρέυ), ο Πώλ
Γκιντέ (Κος Άσμορ), η
Έλνιρ Βωτιέ (Κα Ά-
σμορ), ο Πώλ Σερβίερ
(Συρίλ Μπελλόκ) και ο Ζαν Μερκαντόν
(Μπόμπι).

Η υπόθεση είναι πολύ συγκινητική.

Η Σουζάνα Βαλμόν ήτο μια τραγουδίστρια
με ταλέντο, αλλά άγνωστη και φτωχή. Είχε
παντρευτεί ένα καλλιτέχνη σαν αυτή, που
τόν έλεγαν Τζιμ Γκρέυ. Η γέννηση ενός χα-
ριτωμένου αγοριού έκανε τη θέση τους ακόμα
πιο δύσκολη και το ανδρόγυνο σκακωνότανε
συχνά.

Αυτό το παιδί είναι ένα μεγάλο εμπόδιο
για την καριέρα μας, έλεγε ο Τζιμ. Δεν θα
μās αφήσει να κατορθώσουμε τίποτα.

Πρέπει να έχουμε κουράγιο, απαντούσε
η Σουζάνα.

Η άτυχία είναι δυνατώτερη από το κου-
ράγιο μας, είπε ο Τζιμ. Πρέπει να ξεφορτω-
θούμε το μικρό.

Αυτό δεν θα γίνει ποτέ! φώναζε η Σου-
ζάνα με άγρια φωνή. Είναι παιδί μας και έ-
χωμε καθήκον να το ανατρέφουμε. Τι φταίει
αυτό;

Έτσι όμως το καταδικάζουμε στη μιζέ-
ρια, είπε ο Τζιμ αναστενάζοντας.

Τα λόγια αυτά τράβηξαν τρυφερά την Σου-
ζάνα και προσπάθησε να πείσει τον άνδρα
σύμφωνα με τη γνώμη της σκέψης αυτές.

Σ' αυτό το άνασταξό, το ανδρόγυνο έκανε
τη γνωριμία ενός πλούσιου Άγγλου, του κ.
Άσμορ, τον οποίο ευχαριστούσε εξαιρετικά η
συνοτροφία της Σουζάνας. Ο Τζιμ έπωφελετό
απ' της στενές σχέσεις των για να ζητήσει βοή-
θημα και να παίρνει χρήματα από τον ξένο,
πολύμην πού έκανε τη Σουζάνα να εξανίστα-
ται.

Δεν ντρέπεσαι να φέρνεις έτσι; πού
είπε μια βουτιά, έχασε πιά κάθε συναίσθημα
τιμωρίας.

Αυτός ο Άγγλος είναι πλούσιος, δεν έ-
χει φόβο να τον καταστρέψω.

Είσαι ένας άτιμος! φώναζε η Σουζάνα.

Σώπα, είπε ο σύζυγος. Δεν θέλω ν' α-
κούσω ούτε λέξη πιά. Άλλοιους φεύγω, και
όχι μόνο μου.

Για πόλμους, είπε καγχάζοντας η Σου-
ζάνα, η οποία ήταν πραγματικά ένθεου-
μένη.

Λοιπόν, θα το ιδής, είπε ο άνδρας της.

Διευθύνθηκε στο παιδί, το πήρε στην αγκα-
λιά του και άπασκρυνε με βία τη γυναίκα
του, η οποία ήθελε να πάρει απ' τα χέρια του
το μικρό.

Ήταν ένας πραγματικός κτηνάνθρωπος,
που δεν άκουγε ούτε παρακάλια, ούτε δά-
κρυα και έπωφελούμενος από το ότι η Σου-
ζάνα είχε λιγνυμώσει από λύπη, έφυγε με το
μικρό για πάντα.

Πέρασαν χρόνια. Η Σουζάνα αναγκάστηκε
για να ζήσει να παίξει ένα νούμερο μ' έναν
άλλο ήρωα. Τραγουδούσαν μαζί στην ευε-
ργετική για φιλανθρωπικά έργα, διά νοσοκο-
μεία. Μια μέρα, σ' ένα νοσοκομείο, η Σουζά-
να συνάντησε τον άνδρα της που ψυχραινό-
σε. Όρμησε στο κρεβάτι του.

Τζιμ, με αναγνωρίζεις; Σέ συγχωρώ,
αλλά σε έκτεσώ πές μου πού είναι το μικρό;

Ο Τζιμ αναστήθηκε με βλέμμα άπληστε
κύτταζε τη γυναίκα του, η οποία επανέλαβε
με τόνο παρακλητικό.

Πού είναι το παιδί μας;

Άλλ' ο έτοιμοθάνατος είχε ξαναπέσει έ-
πάνω στο προσκεφάλο προσφέροντας μια λέξη,
μια μοναχή λέξη: Άσμορ, Άσμορ...

Τότε η Σουζάνα άρχισε να γυρεύει τον
Άγγλο, βοηθούμενη από ένα δικηγόρο, τον
Συρίλ Μπελλόκ, ένα νέο εύσημειδη και τί-
μιο, ο οποίος την αγαπούσε ειλικρινά.



Χίλιες δυσκολίες παρουσιάστηκαν, αλλά το
θάρρος της Σουζάνας και η αφοσίωση του
Συρίλ υπερίσχυαν επί τέλους: ο Άγγλος α-
νακαλύφθηκε. Είχε παντρευτεί, και η γυναί-
κα του, η Κα Άσμορ, ήταν ακριβώς η αδελ-
φή του Συρίλ Μπελλόκ.

Μαζί τους κατοικούσε ένα αγοράκι ένδεκα
χρονών, που το έλεγαν Μπόμπι, και η Σου-
ζάνα, βλέποντας αυτό το μικρό, έννοιωσε την
καρδιά της να γυρίζει. Μήπως το παιδί αυτό
ήταν ο γιός της; Ερώτησε τους Άσμορ,
αλλά αυτοί είπαν ότι το παιδί ήταν δικό
τους.

Η δυστυχισμένη η Σουζάνα βρισκόταν σε
αγωνία. Και ο Συρίλ προσπαθούσε να της
δώσει να καταλάβει ότι, κι αν ακόμα ο Μπό-
μπι ήταν γιός της, ήταν γι' αυτόν προτι-
μότερο, να τον αφήσει στους Άσμορ, που τον
αγαπούσαν και κοντά στους οποίους το παιδί
ήταν ευτυχισμένο.

Μα αυτό που της ζητούσαν ήταν κάτι, που
δεν μπορεί να ζητήσει κανείς από μια μητέρα.

Η επιτυχία της Σουζάνας στο θέατρο με-
γάλωνε πιο πολύ: ήθελε να πάρει πίσω με
κάθε τρόπο το παιδί που θεωρούσε δικό της.
Άλλ' όταν επεσκέρθηκε τους Άσμορ, αυ-
τό της παρουσίασαν ένα μικρό μωγάκι, λέ-



Το παιδί αυτό ήταν μια φωτεινή άχτινη
μέσα στη δυστυχία της.

ΜΗΤΕΡΑΣ

γοντας ότι ήταν το παιδί
της.

Η Σουζάνα ήταν χα-
τατρομαχμένη και απεί-
πιστη.

Εν τούτοις, ο μικρός
Μπόμπι τούτρωσε μια
μέρα από το στήσι, για να
πάει να ιδεί τον θείο του
Συρίλ, τον όποιον αγα-
πούσε υπερβολικά.

Η Σουζάνα βρέθηκε στο σπίτι και άφωτι-
σθηκε στον μικρό.

Το παιδί απ' ετέρου αγαπούσε την Σουζά-
να. Μια μέρα έκαναν ένα περίπατο με τη βάρ-
κα και έτοιμάζονταν να γυρίσουν όταν αντι-
κρούστηκαν από την όχθη, η Σουζάνα είδε τους Άσμορ,
οι οποίοι έκαναν αδιάκοπα σινιάλα.

Μπόμπι, φώναζαν, Μπόμπι, γύρισε μαζί
μας.

Τότε η Σουζάνα κατάλαβε. Το μητρικό
της ένστικτο δεν την είχε γελώσει. Ο Μπό-
μπι ήταν ο γιός της, το παιδί της, ο μονα-
δικός σκοπός της ζωής της.

Είχε παλαίψει και υποφέρει τόσα χρόνια
για να δει το παιδί της; Δεν άξιζε να γυρί-
σει σε λίγα λεπτά ο καρπός της νίκης της;

Το παιδί της, το σπλάχνο της, ήταν κον-
τά της και το μητρικό της ένστικτο της έλε-
γε ότι δεν γελιότανε.

Ξαναβρόσκε την στιγμή εκείνη στον μη-
τρούλη, τον όποιον είχε αναλάβει με το γά-
λο της, και του όποιου όλα τα χαρακτηριστι-
κά ήταν χαλαρήματα όχι μονάχα στο μυμη-
νικό της, αλλά ακόμα και στην καρδιά της.

Τα μάτια της που ήταν πλημμυρισμένα
δάκρυα κύτταζαν με αγωνία διαδοχικά μια
το παιδί, που ήταν καθισμένο μέσα στη βάρ-
κα και μια στον κ. Άσμορ, ο οποίος έβλε-
παινόταν να κάνει σινιάλα αντίκρου στην όχθη.
Τον κύτταζε με μίσος, όπως κυττάζει κανείς
ένα δέμιο.

Τότε μια ιδέα σατανική και θαρραλέα
συγχρόνως πέρασε απ' το νου της. Σκέφθηκε
ότι η βάρκα με κανένα τρόπο δεν έπρεπε να
πάει προς την διεύθυνση των Άσμορ. Ήταν
προτιμότερο να πλευρίσει σε οποιοδήποτε μί-
ρος, φθάσει αυτό το μέρος να ήταν μακριά
απ' αυτούς, και να μπορέσει έτσι να φύγει, να
φύγει με τον θησαυρό της, που με τόσους κό-
πους είχε ξαναβρεί.

Ήρε λοιπόν την απόφασή της και γύρισε
τη βάρκα σε άλλη διεύθυνση τραβώντας με
δύναμη κουπί: η βάρκα άπομακρύνθηκε από
την όχθη. Τότε άκουσε τον Άσμορ, ο οποίος
φώναζε από την όχθη του ποταμού.

Τι κάνετε; είναι επικίνδυνο. Μην πάτε
από εκεί!

Άλλ' η Σουζάνα δεν άκουγε τίποτα. Ή-
θελε να σώσει το μικρό της. Ήθελε να το πάρ-
ει μαζί της. Υπήρχε κάποιος κοντά στους
Άσμορ, ο οποίος την κύτταζε με πρόσφορο λυ-
πημένο. Ήταν ο Συρίλ, ο οποίος ήταν
πραγματικά τρυφερός.

Προαισθανότανε έναν σοβαρό κίνδυνο. Και
πραγματικά, ο κίνδυνος αυτός παρουσιάστηκε.
Η βάρκα παρασύρθηκε. Έξαφνα μέσα σε μι-
νίτη και από την όχθη είδαν το φοβερό αυτό
θέμα της βάρκας, που αναποδογυρίζονταν
με το φορτίο της. Η Σουζάνα και ο Μπόμπι
πετάχθηκαν μέσα στο νερό. Με μια ένστικτο
κίνησι, η Σουζάνα άρπαξε το παιδί της.

Το επίσης στερεό απ' τη μαγκάλη και γυ-
ντζήθηκε απελπισμένα στην αναποδογυρισμέ-
νη βάρκα, καταβάλλοντας όλες δυνάμεις της
για να σώσει το παιδί της.

Άλλ' η δύναμεις της λιγότεσαν κάθε λε-
πτό που περνούσε, και θα γινότανε χωρίς
άλλο με το παιδί της, όταν έξαφνα, άκουσε
κάποιον που κολυμπούσε φωνάζοντας τη.
Ήταν ο Συρίλ, ο οποίος είχε τρέξει εις βοή-
θειά τους.

Και ο δικηγόρος είχε το εύρημα να τους
ξαναφέρει και τους δυο στην όχθη. Τώρα εί-
χαν σωθεί και οι τρεις. Η ζωή τους γαλου-
λούσε και μια νέα ευτυχία ανέτειλε. Ήσαν
καλά ότι τίποτα πιά στον κόσμο δεν ήταν ι-
κανό να τους χωρίσει...

Ο ΦΑΚΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Όσο πάμε πολιτίζομε-
θα, και άς ελπίσουμε ότι
θα έλθω ημέρα που δεν
θα διαφέρουμε εις τίποτε
από τους Ευρωπαίους.

Αν είχα κανείς μια μα-
τιά στην διάφορη πλάξ,
θα πεισθί ότι δεν μοιάζο-
με πιά με Ζουλού, και ότι
ο καθένας κάμνει το λου-
τρό του, την ήλιοθεραπεία
του χωρίς να ενδιαφέρε-
ται για το τί κάμνει ο δι-
πλάνος του.

Όλα τα πράγματα είναι μια συ-
νήθεια, και άργά ή γρήγορα δεν μπορεί παρά
να συμμορφωθεί κανείς. Έτσι δεν εξεπλάγην
καθόλου της πράξης όταν άκουσα μια κυ-
ρία, που κατεφόρετο κατά των μπαιν-μίζετ εδώ
και δυο χρόνια, να έχει γίνει η τακτικότερα
θεμών της Γλυφάδας, και να δεισάι ακόμη
και εις το ρε-
στοράν με το
μαγιώ της.

Και όμως
δεν βλέπω διό-
λου να εμυρί-
σατε, της είπα.
Πώς τα κατα-
φέρεστε, αφού
κάμνετε ήλιοθε-
ραπείαν;

Και ποιος σας είπε ότι κάμνω ήλιοθερα-
πείαν, υπο άπλητης η φίλη κυρία.

Μά... τα μπάνια στη Γλυφάδα;...

Το ζάλωμα στην άμμουδιά;...

Όλα αυτά γίνονται τη νύχτα με το φα-
γάρι. Δεν κάμνω ήλιοθεραπεία, αλλά... σε-
ληνοθεραπεία.

Σαν της σερήνης;

Ακριβώς!

Πράγματι η... νεοφώτιστος δεν κατώ-
ρθε ακόμη να εξοικειωθεί εις την ιδέα ότι
θα παρουσιάζεται με το μαγιώ υπό το φως του
ήλιου, και ειδικότερα το φως του φεγγαριού ως
πιο δικαιολογητό. Πάντως το πρώτο βήμα έγι-
νε: ίσως του χρόνου γίνη το δεύτερο, κι' έτσι
τα ιδεώδη μας μπράστα που σέβεται το φα-
γάρι ξεροψύχουν κάτω από της καυστικές α-
γχιές του Άρτικού ήλιου.



Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Η φιλοξενία υπαγορεύει διάφορα καθήκον-
τα εις τον φιλοξενούντα, αλλά δεν πρέπει να
νομίζωμεν ότι δεν έχει και ο φιλοξενούμενος
καθήκοντα.

Πρέπει όταν έλθω εις το σπίτι που θα τον
φιλοξενήσουν να έλθω με καλή διάθεση και
όχι με κακό κέρι, διότι τότε ο ρόλος του φι-
λοξενούντος θα ήτο πολύ επίπονος.

Θα έχω μεγάλη διάκρισι και θα φέρομαι με
αφέλεια και απλότητα χωρίς όμως να υπερ-
βάλω. Δεν ενοχλεί τους υπηρέτας και προσπα-
θεί να τους επιβαρύνω όσο το δυνατόν λιγώ-
τερο.

Δεν κυττάζει πώς να κολακεύσω, αλλά εί-
ναι πάντοτε ευγενής και πρόσχαρος, δέχεται
δεν να παραμείνη εις το φιλοξενούμενο σπίτι
μόνον εάν αντίληφθί ότι δεν δίδει διόλου θά-
ρος εις τους φιλοξενούντας.

Θα προσπαθήσω να αντίληφθί τας συνη-
θείας του σπιτιού και θα συμμορφωθί με αυ-
τάς έστω και αν δεν ανταποκρίνονται με τάς
ιδιαιτάς του συνήθειας.

Το πρωί θα σηκώνεται χωρίς να κάμνη θό-
ρυβο, εάν αντίληφθί ότι οι άλλοι κοιμούνται,
και δεν θα παρατείνη επ' ουδενί λόγω την πα-
ραμονήν του περισσότερον της αρχικής προσ-
κληθείας όσον και αν επιμένουν οι φιλοξε-
νούντες, διότι πιθανόν η επιμονή τους να εί-
ναι λόγω ευγενείας και πραγματικώς να έ-
χουν κουρασθή.

Τέλος όταν ο φιλοξενούμενος φύγη, προσ-
παθεί όσο το δυνατόν να τ' αφήσει όλα εν τά-
ξει εις το δωμάτιόν του.



Μια θανμάσια πιτζάμα τελευταίου στυλ.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Κοτολέττες πα-
νέ.—Κόβουμε και καθαρί-
ζουμε 10 κοτολέττες αρ-
νίσιες, της αλατίσιμες, της
πιπερώνουμε και ετοιμάζο-
με το πανάρισμα ως εξής:
Σπάζουμε 2 αυγά, προσθέ-
τουμε 2 κουταλιές νερό
και κτυπούμε καλά εις
ένα φύλλο χάρτου απλώ-
νομε κοπανισμένη γαλέτ-
τα και παίρνοντας μια-μία
κοτολέττα βουτούμε εις
το αυγό, έπειτα εις την γαλέτταν και τηγα-
νίζουμε με βούτυρο.

Η κοτολέττες σερβίρονται με πικρά πατά-
τας, με σπανάκι ή και πατάτες τηγανητές.
Διά να γίνουν μαλακές η κοτολέττες, αν
το άρνι δεν είναι πολύ μικρό, κτυπούμε μίαν-
μίαν με ένα ξύλο πριν της πανάρουμε.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Πολλές κυρίες παραμελούν μια από της κυ-
ριώτερες κοκεταρίες, που είναι άλλοτε επι-
θεωρημένη σε κάθε άνθρωπο λεγόμενο πολιτι-
σμένο. Πρόκειται για το άηδες θέαμα που πα-
ρουσιάζουν μερικές με το να έχουν μανίκια ι-
δρωμένα, πράγμα δηλαδή που δεν επιτρέπε-
ται εις τον αιώνα που ζούμε. Η χημεία έχει
τόσο πολύ προοδεύσει, ώστε με ένα μικρό έ-
ξοδο μπορεί κάθε κυρία να είναι εφοδιασμένη
με ένα αντιδρωτικό του όποιου η επιμελής
χρήσις θα την κάμνη ώστε η εμφάνισις της να
μην προκαλή την αηδία εις όλους. Η αντι-
παθεία μου για το συκαμένο αυτό θέαμα είναι
τόση, ώστε χωρίς να το θέλω δεν μπορώ να
κυττάζω με συμπάθεια μια κυρία, που παρου-
σιάζεται με μανίκια ιδρωμένα, όσο όμορφη
και αν είναι. Βοίσχω άρεσά άηδες το σημερι-
νό θέμα μου, αλλά θα ήμουν εύτυχης αν ήξε-
ρα πως θα συντελέσει εις το να καταλάβουν η
κυρίες ότι αν έχουν το ελάττωμα να ιδρώνουν,
πρέπει άρκευτως να χρησιμοποιούν αντιδρω-
τικών.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ε. Χατζ., Ένταθα. Δυστυχώς δεν δυνά-
μεθα να σας ευχαριστήσωμεν.

Α. Β. Κρίστον, Κέρκυρα.—Έβγα-
λτε καλλιτέρα ποίαν αναπτύξιν θέματος ζη-
τείτε, και είμαι πρόθυμος να σας εξηγήρη-
σω άνευ ουδεμιάς αμοιβής. Διά να παρήγετε
σας συνιστώ εν πρώτοις υπερσυστηνόν, να πί-
νετε το πρωί Όδομαλίνη και να κάμνετε και
μίαν σειράν ένεσεων «Κολορέν».

Α. Β. Λ. Λοβουδ., Κεφαλληνία.—Πώς
να μη μαυρίζω αφού κάμνετε ήλιοθεραπείαν;
εν τούτοις υπάργει μια γαλλική σκευασία ονο-
μασμένη «Sunstick» Lelu που απορρίπτει
το κάψιμο, αλλά δεσπώς δεν θα υπάργη εις
την Κεφαλληνία. Θα την εύρετε εις τας Α-
θήνας. (Όταν επιστρέψετε με έρωτάτε λεπτο-
μερείαις).

Κ. Θ. Θωμάς, Ένταθα.—Μετά το ξύ-
σιμά σας μπορείτε να χρησιμοποιήτε χρέμαν
Πόντε: πωλείται εις όλα τα υδροποιεία και ύ-
παργει διά λιπαρά δερμάτα και διά έφη. Σεις
δεσπώς θα αγοράσετε εκείνην που έχει εις
το σπινθηριον το ψαρίον V.

Δ. Β. Κ. Κλάρα, Αθήσαν.—Σας ευχα-
ριστώ διά τας καλὰς λόγιαι και με ευχαρί-
στησι μου σας απαντώ: 1) Κατά της πωσι-
ως των τριών σας συνιστώ χρήσιν Πετρώλ
Χάν. 2) Πηγαίνει επίσης το λευκόν χρώμα
και το μαύρο με γανιόσιμα κίτρινα. 3) Σας
συνιστώ μίαν γαλλικήν χρέμαν, αλλά δεν θα
την εύρετε εις την Αθήσαν, διότι τώρα μό-
λις την έφεραν εις τας Αθήνας. 4) Χρήση
μύγματος εις ίσχη ποσότητος γλυκερίνης, λε-
μονιού και κολωνίας. 5) Κρίστον χέλειον του
Σερραυ, μπουαντινή και πούρα του Κοτό.
6) Το χρώμα της πούρας σας να είναι μίγμα
σας και όκο. 7) Διά το κοκκινισμα της μύτης
εσωτερικην επίλειψιν των ρωθιών με βα-
ζελίνην μανιτά.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ



[Τὰ προηγούμενα.—Ένα άσβεστο μύθος χωρίζει τής δυό οικογένειες του άρχοντος τής Πιέννης και του Κοντοσταύλου του Μονιμορανού. Αυτό δεν έμποδίζει τον νεαρό Φραγκίσκο του Μονιμορανού, να παντρευτεί μια νύχτα μυστικά με την μοναχοκόρη του άρχοντος τής Πιέννης, Ιωάννα. Μά και ο άδελφός του Φραγκίσκου, άγαπώντας την Ιωάννα, άποικιά ένα κοριτσάκι, τή Λουίζα. Ο Φραγκίσκος, που έλειπε στον πόλεμο και έθεωρείτο νεκρός, επιστρέφει κοντά στη σύζυγό του. Ο άδελφός του Έρρίκος, για να εκδικηθεί, κατηγορεί την Ιωάννα ότι ύπηρξε δική του έρωμένη, ποτού παντρευτεί τον Φραγκίσκο. Ο Φραγκίσκος μονομαχεί και πληγώνει βαρεια τον άντερα στην άδελφό του. Ύστερα φεύγει και ή Ιωάννα πηγαίνει εις άναγήτησίν του. Άντί του σκίζουν της δυνος, συναντάν τον Κοντοσταύλο, ο οποίος την εκδιάζει να υπογράψει μιάν αίτηση διαζυγίου. Περνούν πολλά χρόνια. Η Λουίζα μεγαλώνει σ' ένα φτωχικό σπίτι, στο πλευρό της μητέρας της. Ο νεαρός Ιππότης Παύλος Μπαρνταλιάν είναι έρωτευμένος μαζί της. Μία μέρα ο Ιππότης σώζει την βασίλισσα της Ναβάρρας από βέβαιο θάνατο. Την άλλη μέρα τον έποκεύττονται διαδοχικά τρεις άπεσταλμένοι].

18.

(Η συνέχεια)

Στην έρώτησή αυτήν ο άγνωστος άνατρίχισε και χλώμασε έλαφρά. Ύστερα ύψωντας το κεφάλι σάν νάνελε να προκαλέσει όχι τον Ιππότη, μά το πεπρωμένο του, άτήνη της υπόσφα.

—Έχετε ύψος.... Η ευγένεια άπαιτεί να σάς πώ τόνωμά μου.

—Κύριε, είπε ζωηρά ο Μπαρνταλιάν, πιστέψτε ότι σάς έκανα την έρώτησή αυτή μονάχα εξ αίτίας της φιλίας που ένοιωσε άμέσως για σάς. Άν τόνωμά σας πρέπει να μείνω μιστό μά το θεωρούσα άτιμία να σάς ζητή να μου τό άποκαλύψετε.

—Τό όνομά μου δεν είναι μυστικό, Ιππότη, είπε τότε ο άγνωστος μέ παρσία: όνομάςμου Θεόδοτος.

Ο Μπαρνταλιάν έκανε μια κίνηση.

—Ναί, συνέχισε ο νέος, Θεόδοτος μόνο. Θεόδοτος χωρίς τίποτ' άλλο. Ένα όνομα που δεν είναι όνομα. Ένα όνομα που φωνάζει ότι δεν ύπάρχει πατέρας και μητέρα. Θεόδοτος, όπως βλέπετε, σημαίνει: έδοσμένος στον Θεό. Πραγματικά ήμουν ένα έκδοτο που τό περιμάζεψαν από την πόρτα μιας εκκλησίας. Με άπέσπασαν άπ' τον Θεό και μ' έμπορεύτηκαν σε μια γυναίκα που ύπηρξε για μένα περισσότερο κα' από Θεός. Αυτό είναι τ' όνομά μου και ή ιστορία του. Την λέγω σ' όποιον θέλει να την μάθει με την έλπιδα ότι θα πληρώσει μια μέρα εκείνους που, αφού μ' έφεραν στον κόσμο, μ' έγκατέλειψαν στην δυστυχία.

Η άπόδοξη αυτή σκηνή, ή αούθουρητη έξομολόγησις, ο τόνος σόν όποιον ειπώθηκε, πικρός και περήφανος συγχρόνως, έκαναν μεγάλη αίσθησι στον Ιππότη, που για να κρύψει την ταραχή του, ρώτησε μηχανικά:

—Και ή γυναίκα που σάς περιμάζεψε;

—Είμαι ή βασίλισσα της Ναβάρρας.

—Η κυρία ντ' Άλμπρέ;

—Μάλιστα, κύριε. Και αυτό μου ένθυμίζει την άποστολή μου που έξεχσα πρόσ στιγμήν για να σάς άπασχολήσω με τό ταπεινό άτομό μου.

—Άγαπήτέ μου κύριε, είπε ο Μπαρνταλιάν, μου κάνατε μεγάλη τιμή που με μεταχειριστήκα-

τε σαν φίλο σας. Τό ύψος σας με συγκινεί και τό πρόσωπό σας μου άρέσει πολύ. Ο Ιππότης έστεινε τό χέρι του. Και τό πρόσωπό του άκτινοβόλησε με μια τέτοια τιμότητα, τό χαμόγελό του έκλεινε τόση συμπάθεια, που ο άπεσταλμένος της Ιωάννας ντ' Άλμπρέ ένοιωσε μια ισχυρή συγκίνησι και τό βλέμμα του σιάσθησε.

—Κύριε! κύριε! έκανε με μια φωνή θραυχή άρπάζοντας και σφιγγοντας τό χέρι του Μπαρνταλιάν.

—Λοιπόν; χαμογέλασε ο Ιππότης.

—Δεν με διώχνετε λοιπόν, έσείς! έσείς, που δεν σάς έξωο καν! έσείς, που πρό πάντε λεπτών σάς είπα πρώτ' φορά! δεν περιφρονείτε λοιπόν έσείς αυτόν που δεν έχει όνομα;

—Να σάς διώξω! Να σάς περιφρονήσω! Μά τον Βαρραθά, άγαπήτέ μου! Όταν έχει κανείς τό παράστημά σας, τους άδελφικούς όμους σας και τό όρατο αυτό σπαθί που κρέμεται στο πλευρό σας δεν είναι δυνατό να περιφρονήθ'! Μά και νάσασταν άδύνατος, άσχημος, άποτός, δεν θάδιναν στον έαυτό μου τό δικαίωμα να σάς μεταχειρισθ' έτσι όπως λέτε για έναν τέτοιο λόγο.

—Α, κύριε, είναι πολλές καιρός που έχω να αισθανθώ τέτοια χαρά. Αισκίρω στην στάσι σας, στά μάτια σας, στη φωνή σας μια γενναιοφροσύνη που με συγκινεί βαθειά.

Και ο Θεόδοτος έκρυψε μια στιγμή τό πρόσωπο με τά χέρια του.

—Λοιμπέν! Λοιμπέν! θροντοφώνησε ο Μπαρνταλιάν.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ο Θεόδοτος.

—Συμβαίνει, άγαπήτέ μου, ότι χτυπά με σμύρι και ότι μια συνομιλία που άρχισε έτσι δεν μπορεί παρά να τελειώσει μ' ένα γεύμα. Και τώρα που γίναμε φίλοι θα μου κάμπετε βέβαια την τιμή να φάτε μαζί μου.

—Α, Ιππότη! Τί καλός που είστε!

—Τό όνομά μου είναι Παύλος και μπορώ να με φωνάζετε έτσι, άν θέλετε.

Και ή τελευταίος σκέψ' της σκοτεινής ύπερηφάνειας του ξένου, και ή βαρεία μελαγχολία που ήταν άλωμένη στο πρόσωπό του, δαλύθηκαν σιγά-σιγά μπρος στην έγκάρδια υποδοχή του Ιππότη. Και φάνηκε τότε όπως ήταν πραγματικά, προσιμμένος με μια παράξενη ομορφιά, μια άριστοκρατική ευγένεια και μια γλυκεία φυσιογνωμία που ο Μπαρνταλιάν είχε άντλησθ' ένστικτα μόλις τον αντίκρισε.

—Λοιμπέν! Λοιμπέν! Ξαναφώνησε ο Ιππότης, επί τέλους. Σε φωνάζω τόσην ώρα.

Πραγματικά εκείνη την στιγμή παρουσιάστηκε τό γκαρσόν, ο Λοιμπέν, με τον μαύρο Λαντρώ αυτοπροσώπως. Ο Ξενοδόχος στάθηκε στην πόρτα, με τό χαμόγελο στο στόμα, με τό κατέλλο στο χέρι, πράγμα που δεν του συνέβαινε ποτέ, και με τά δυό χέρια στην κοιλιά του.

—Τί διάβολο κάνετε; εκεί; ρώτησε ο Μπαρνταλιάν άπορώτως για την στάσι αυτή.

—Προσπαθώ, είπε ο Λαντρώ λαχανιάζοντας, να σπρώξω μέσα την κοιλιά μου για να κάνω μιάν υπόκλησι.... μά δεν τό κατορθώνω.... Ο ύπνυλός σας άς με συγχωρήσει γι' αυτό.

—Σε μένα όμιλείτε;

—Μάλιστα, κύριε.... ύπνυλότες, ήθελα να πώ! είπε ο Λαντρώ όλχνοντας ένα πλάγιο βλέμμα στα σκούδα που ο Ιππότης είχε άρραδιάσει στο τραπέζι για να τό μετρήσει.

—Καλά! καλά! έκανε ο Μπαρνταλιάν ξεναπαίνοντας τό άτάραχο χαμόγέλό του, μάθατε κι' ελας πώς από άπλός Ιππότης έγινε πρίγκιπ. Είστε καλά πληροφορημένος, μάτρω Λαντρώ.

Ο Ξενοδόχος άνοιξε τά μάτια του διάπλατα. —Λάβετε τον κόπο λοιπόν, να μάς μεταχειρισθ'τε σαν πρίγκιπας εξ αίματος (ο Θεόδοτος χλώμασε τρομερά στην λέξη αυτή) και να μάς σεβρίσετε ένα γεύμα πριγκιπικό, ή

μάλλον βασίλικό. (Ο Θεόδοτος τραντάχθηκε από ένα ρίγος). Φυσικά θα μάς φέρετε και τό καλύτερο κρασί που έχετε.

—Άμέσως, ύπνυλότες! είπε ο Λαντρώ.

—Αιμήν! είπε και τό γκαρσόν που στή νεύτα του ήταν καλόγερος.

Ένα τέταρτο άργότερα ο Ιππότης κα' ο άσθεναίος χωρίς όνομα τρώγανε τό θαυμάσιο γεύμα του Λαντρώ. Προς μεγάλη δυνάμεισά του Λοιμπέν που ήθελε να σεβρίσει ή ίδιος, ο Μπαρνταλιάν έκλεισε την πόρτα λέγοντας ότι προτιμά να σεβρίσθ'ι μόνος του, κι' άς έγινε και πρίγκιπ' έτσι ξαφνικά.

—Άγαπήτέ μου Παύλε, είπε τότε ο Θεόδοτος με βλέπετε έκθαμβό, γοητευμένο και κατασπυγχνιμένο άπ' την φιλία που μου δείξατε. Αυτό όμως δεν πρέπει να μ' έμποδίζει να έκτελέσω την άποστολή μου.

—Ρωσία! Ξέρω τί θέλετε να μου πείτε.

—Ξέρετε;

—Ο έπιστάτης αυτός, δέκονσε ο Θεόδοτος, όνομάςται Έρρίκος Γκίζης. Βλέπετε ότι ξέρω την ιστορία. Ναί, ο Έρρίκος Γκίζης άγίαυσε πραγματικά την Λουίζα ντ' Κολινύ.

Ύπεψήμισε στον ναύαρχο την φιλία που είχε με τον πατέρα του, τον μεγάλο Φραγκίσκο Γκίζη, όταν ήταν μαζί στον στρατό και κατέληξε αυτός ο υπερίφανος άρχοντας και να κλάψει ακόμα έμπρός στον ναύαρχο παρακαλώντας τον να χαλάσει τον σχεδιαζόμενο γάμο και να τό δώσει την Λουίζα.

—Και τί άπήντησε ο ναύαρχος;

—Οτι δεν έχει παρά έναν λόγο μονάχα και τον λόγο αυτό τον έδωσε στον Κολινύ. Προσέθεσε ότι και ή κόρη του που ήταν, άλλωστε, ή άμέσως ενδιαφερομένη έπιθυμούσε πολύ αυτό τον γάμο. Ο Έρρίκος Γκίζης έφανε άπειλημένος. Ο Τελινύ νυμφεύτηκε την Λουίζα ντ' Κολινύ. Και ο Γκίζης από πείσμα παντρεύτηκε πρό δέκα μηνών την Κατερίνα ντ' Κλέε.

—Η όποια, όπως λένε, άγαπή με εύκολία τον καθένα, εκτός άπ' τον σύζυγό της!

—Έχει έναν έραστή, είπε ο Θεόδοτος, τον Σαιν-Μεγκρέν.

Ο Μπαρνταλιάν έσκαψε στα γέλια.

—Μήπως τον ξέρετε; ρώτησε ο άπεσταλμένος της βασίλισσης.

—Τόν γνώρισα σήμερα τό πρωί. Μά, άγαπή μου φίλε, άφήστε να σάς πώ ένα νέο: ο Έρρίκος Γκίζης βρίσκεται στο Παρίσι.

—Είστε βέβαιος; φώναξε ο Θεόδοτος που άνατρίχισε και σηκώθηκε.

—Τόν είδα με τά μάτια μου. Και σάς βεβαιώνω ότι ο λαός του Παρισιού τόν ύποδέχτηκε με τρελλά ένθουσιασμό.

Ο Θεόδοτος άρπασε άμέσως τό σπαθί του. —Αντίο, είπε, φεύγοντας ξαφνικά.

Και ένθ' ο Μπαρνταλιάν σηκωνότανε με την σειρά του.

—Επιδέχτε με να σάς έναγκαλισθώ, πρόσθεσε. Πέρασα μαζί μια ώρα ευτυχίας άπ' αυτές που ελάχιστες έχω γνωρίσει στη ζωή μου.

—Θα σάς πρότεινα ένα άδελφικό άπασμό, είπε ο Ιππότης.

Και οι δυό νέοι φιλήθηκαν έγκάρδια. —Μην ξεχνάτε, είπε ο Θεόδοτος: μέγαρον Κολινύ.... ή μικρή πόρτα....

—Και Ζαρνίκ και Μονκοντούρ. Μείνετε ήσυχος, άγαπήτέ μου φίλε. Την ήμέρα που θα ήλπιζε άνάγκη να σκετωθ'ι κάποιος μαζί μου, ίσως θα σκεπτόμουνα πρώτον.

—Ευχαριστώ! είπε άλλά ο Θεόδοτος. Και έφυγε διακριτικά.

Η πρώτη φροντίς του Μπαρνταλιάν μετά την άναχώρησή του φίλου του ήταν ν' αγοράσει φάρμα. Διότι ένα κοστούμι από βελούδο

Σαιν-Ζερμαίν δπου μου άνέθεσε την άποστολή αυτή χωρίς στην όποια είχα την έξαρσηκή τιμή να γίνω φίλος σας.

—Αντίο, είπε, φεύγοντας ξαφνικά.

Και ένθ' ο Μπαρνταλιάν σηκωνότανε με την σειρά του.

—Επιδέχτε με να σάς έναγκαλισθώ, πρόσθεσε. Πέρασα μαζί μια ώρα ευτυχίας άπ' αυτές που ελάχιστες έχω γνωρίσει στη ζωή μου.

—Θα σάς πρότεινα ένα άδελφικό άπασμό, είπε ο Ιππότης.

Και οι δυό νέοι φιλήθηκαν έγκάρδια.

—Ρωσία. Φεύγοντας από δω συναντήσατε έναν άντρα τυλιγμένο μ' ένα έπαινοφόρι, 45 έως 50 χρονών;

—Δεν είδα κανένα.

—Τελευταία ερώτησι: Πότε φεύγετε;

—Δεν φεύγω, άπήντησε ο Θεόδοτος που όποιον τό πρόσωπο σκεπτείνανε πάλι. Η βασίλισσα της Ναβάρρας μου άνέθεσε διάφορες άποστολές που χρειάζονται άρκετό καιρό. Ύστερα πρέπει ν' άσχοληθώ λίγο και με τόν... έαυτό μου.

—Ρωσία! Έν τούτη περιπτώσει, τό σπαθί σας είναι έτοιμο. Θα μείνετε εδώ.

—Άπειρος εύχαριστίες, Ιππότη. Με περιμένα κάποιος που... Μά τί λέω τώρα;... Δεν είναι άνάγκη νάω μυστικά από έναν άνθρωπο σαν καί σάς! Πάωλε, με περιμένει ο κύριος ντ' Τελινύ που βρίσκεται κρυφά στο Παρίσι.

—Ο γαμπρός του ναύαρχου Κολινύ;

—Ακριβώς. Και στο μέγαρο του ναύαρχου, δδός Μπεζύ, θα με ζητήσετε άν τύχη να με χρειασθ'τε. Τό μέγαρο φαίνεται έρημο, αλλά φάναι να χτυπάστε τρεις φορές την μικρή πόρτα και θα σάς άνοίξουν. Και τότε θα πείτε τό σύνθημα: Ζ α ρ ν α κ α ι Μ ο ν κ ο ν τ ο ύ ρ.

—Θαμάρια, άγαπήτέ μου φίλε. Ξέρετε όμως τί λένε όλοι για τον Τελινύ;

—Οτι είναι φτωχός. Ότι δεν έχει άλλο προσόν παρά την έξυπνάδα και την γενναϊότητά του; Ότι είχε άδικο ο ναύαρχος να τό δώσει την κόρη του Λουίζα;

—Τά λένε μ' αυτά. Μά κα' άλλα. Αόκητη. Κάποιος που είδε πολλά στη ζωή του με έβεβαιωσε ότι την παραμονή του γάμου του Τελινύ ένας μεγάλος εύπαρήςτης παρουσιάστηκε στον ναύαρχο για να του πει ότι άγαστοσε την κόρη του Λουίζα.

—Ο έπιστάτης αυτός, δέκονσε ο Θεόδοτος, όνομάςται Έρρίκος Γκίζης. Βλέπετε ότι ξέρω την ιστορία. Ναί, ο Έρρίκος Γκίζης άγίαυσε πραγματικά την Λουίζα ντ' Κολινύ.

Ύπεψήμισε στον ναύαρχο την φιλία που είχε με τον πατέρα του, τον μεγάλο Φραγκίσκο Γκίζη, όταν ήταν μαζί στον στρατό και κατέληξε αυτός ο υπερίφανος άρχοντας και να κλάψει ακόμα έμπρός στον ναύαρχο παρακαλώντας τον να χαλάσει τον σχεδιαζόμενο γάμο και να τό δώσει την Λουίζα.

—Και τί άπήντησε ο ναύαρχος;

—Οτι δεν έχει παρά έναν λόγο μονάχα και τον λόγο αυτό τον έδωσε στον Κολινύ. Προσέθεσε ότι και ή κόρη του που ήταν, άλλωστε, ή άμέσως ενδιαφερομένη έπιθυμούσε πολύ αυτό τον γάμο. Ο Έρρίκος Γκίζης έφανε άπειλημένος. Ο Τελινύ νυμφεύτηκε την Λουίζα ντ' Κολινύ. Και ο Γκίζης από πείσμα παντρεύτηκε πρό δέκα μηνών την Κατερίνα ντ' Κλέε.

—Η όποια, όπως λένε, άγαπή με εύκολία τον καθένα, εκτός άπ' τον σύζυγό της!

—Έχει έναν έραστή, είπε ο Θεόδοτος, τον Σαιν-Μεγκρέν.

Ο Μπαρνταλιάν έσκαψε στα γέλια.

—Μήπως τον ξέρετε; ρώτησε ο άπεσταλμένος της βασίλισσης.

—Τόν γνώρισα σήμερα τό πρωί. Μά, άγαπή μου φίλε, άφήστε να σάς πώ ένα νέο: ο Έρρίκος Γκίζης βρίσκεται στο Παρίσι.

—Είστε βέβαιος; φώναξε ο Θεόδοτος που άνατρίχισε και σηκώθηκε.

—Τόν είδα με τά μάτια μου. Και σάς βεβαιώνω ότι ο λαός του Παρισιού τόν ύποδέχτηκε με τρελλά ένθουσιασμό.

Ο Θεόδοτος άρπασε άμέσως τό σπαθί του. —Αντίο, είπε, φεύγοντας ξαφνικά.

Και ένθ' ο Μπαρνταλιάν σηκωνότανε με την σειρά του.

—Επιδέχτε με να σάς έναγκαλισθώ, πρόσθεσε. Πέρασα μαζί μια ώρα ευτυχίας άπ' αυτές που ελάχιστες έχω γνωρίσει στη ζωή μου.

—Θα σάς πρότεινα ένα άδελφικό άπασμό, είπε ο Ιππότης.

Και οι δυό νέοι φιλήθηκαν έγκάρδια. —Μην ξεχνάτε, είπε ο Θεόδοτος: μέγαρον Κολινύ.... ή μικρή πόρτα....

—Και Ζαρνίκ και Μονκοντούρ. Μείνετε ήσυχος, άγαπήτέ μου φίλε. Την ήμέρα που θα ήλπιζε άνάγκη να σκετωθ'ι κάποιος μαζί μου, ίσως θα σκεπτόμουνα πρώτον.

—Ευχαριστώ! είπε άλλά ο Θεόδοτος. Και έφυγε διακριτικά.

Η πρώτη φροντίς του Μπαρνταλιάν μετά την άναχώρησή του φίλου του ήταν ν' αγοράσει φάρμα. Διότι ένα κοστούμι από βελούδο

Σαιν-Ζερμαίν δπου μου άνέθεσε την άποστολή αυτή χωρίς στην όποια είχα την έξαρσηκή τιμή να γίνω φίλος σας.

—Αντίο, είπε, φεύγοντας ξαφνικά.

Και ένθ' ο Μπαρνταλιάν σηκωνότανε με την σειρά του.

—Επιδέχτε με να σάς έναγκαλισθώ, πρόσθεσε. Πέρασα μαζί μια ώρα ευτυχίας άπ' αυτές που ελάχιστες έχω γνωρίσει στη ζωή μου.

—Θα σάς πρότεινα ένα άδελφικό άπασμό, είπε ο Ιππότης.

Και οι δυό νέοι φιλήθηκαν έγκάρδια.

—Μην ξεχνάτε, είπε ο Θεόδοτος: μέγαρον Κολινύ.... ή μικρή πόρτα....

—Και Ζαρνίκ και Μονκοντούρ. Μείνετε ήσυχος, άγαπήτέ μου φίλε. Την ήμέρα που θα ήλπιζε άνάγκη να σκετωθ'ι κάποιος μαζί μου, ίσως θα σκεπτόμουνα πρώτον.

—Ευχαριστώ! είπε άλλά ο Θεόδοτος. Και έφυγε διακριτικά.

Η πρώτη φροντίς του Μπαρνταλιάν μετά την άναχώρησή του φίλου του ήταν ν' αγοράσει φάρμα. Διότι ένα κοστούμι από βελούδο



ΚΑΤΑΔΕΚΤΙΚΗ

Η Άννίτσα, τεσσάρων χρονών, βλέπει να μπαίνει στο σπίτι ένας καπνοδοχοκαθαριστής, για να καθαρίσει τας καπνοδόχους. Παρακολουθεί με μεγάλο ενδιαφέρον την εργασία του και στο τέλος, από ευχαρίστηση, του δίνει τό χέρι. Ο καπνοδοχοκαθαριστής της ζητεί συγκίνητη δειγνόντας τά κατάνυρα χέρια του. Τότε ή Άννίτσα, αφού σκέφθηκε για μια στιγμή, τρέχει στο διπλανό δωμάτιο, βουτά τά χέρια της στην καπνιά της καπνοδόχου και αναγυρίζει, λαμποντας από χαρά:

—Τώρα, τού λέει χαριτωμένα, μπορώ να σάς δώσω τό χέρι;

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ... ΛΥΠΗ

Η μικρή Κολέτα, τριών χρονών, μόλις έκλαψε. Βλέπει στο γόνάτο της ένα δάκρυ που έσταξε άπ' τό μάτι της.

—Είμαι λυπημένο τό γονατάκι μου, λέγει με συγκίνηση ή μικρή.

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ

—Γιαννάκη, τί είδους καραμέλα σ' άρέσει περισσότερο;

—Όποια και νάνε, φτάνει να είναι κολλημένη μ' άλλη μία!

ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

Καθώς είναι καλεσμένοι στο τραπέζι, ο μπαμπάς κ' ή μαμά σύστησαν στη Λουκίτσα να είναι καλό κορίτσι, ήσυχο, και να μη ζητά τίποτε.

Στην συζήτηση επάνω, σεβρίσουν τό φαγητό, ξεχνοντας τό μερίδιο της Λουκίτσας. Σε λίγο, ή μαμά της ζητά ένα πιάτο άπ' την ύπνυλτρα.

—Μαμά, θέλεις τό δικό μου; ρωτά δειλά ή Λουκίτσα. Δεν έχει τίποτα μέσα.

ΔΥΣΚΟΛΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Η Μπαμπά είναι άνήσυχη από χαμσοκαίσο.

—Είμαι αλήθεια, μαμά, ότι ή γ' τρυφίει γύρω άπ' τον ήλιο; ρωτά.

—Ναί, παιδί μου.

—Κι' όταν δεν έχουμε ήλιο... τί γίνεται;

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

—Εκάρσεν, περνάς δυό πιάτα σουπκά στο λογαριασμό, ενώ έχω μόνο ένα.

—Ο κύριος ξεγνά τό άλλο, που έχωσα επάνω του;

ΠΑΡΙΖΙΑΝΟΙ!

Η θυρωρός δεν πάγει καλά με τούς νοικάργους του πρώτου πατώματος.

—Είστε πελεμπήδες! Άπέντρος! λέγει. Παρκίζαντο!

—Πάτε! Μά ξεδούσαν περισσότερο από έξηνα γλιάνδες σφαγικά τό χρόνο!

—Τά κάνουν για επίδειξη! Για να πιστέψ'ι ή κόμμος πώς έχουν περισσά!

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ

Π λ ο κ.—Ξέρεις, Πλάκ, τί είναι ο αισιόδοξος;

Π λ ο κ.—Άπολύστατα. Εκείνος που δεν σκοτίζεται καθόλου για ό,τι κι' άν συμβ'ι, εσ' όσον δεν συμβαίνει τίποτα σ' αυτόν!

ΠΑΤΡΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Μ π α μ π α ς.—Τι είναι ή δασκάλα σου κατέλαβε πώς κι' είχα βοηθήσει στα γραπτά σου;

Τ ι ς ο κ.—Όχι, μου είπες όμως πώς ήταν άδύνατο να έκανα μοναχή μου τόση ορθογραφικά λάθη!

—Είμαι αλήθεια, μαμά, ότι ή γ' τρυφίει γύρω άπ' τον ήλιο; ρωτά.

—Ναί, παιδί μου.

—Κι' όταν δεν έχουμε ήλιο... τί γίνεται;

—Πάτε! Μά ξεδούσαν περισσότερο από έξηνα γλιάνδες σφαγικά τό χρόνο!

—Τά κάνουν για επίδειξη! Για να πιστέψ'ι ή κόμμος πώς έχουν περισσά!

—Είμαι αλήθεια, μαμά, ότι ή γ' τρυφίει γύρω άπ' τον ήλιο; ρωτά.

—Ναί, παιδί μου.

—Κι' όταν δεν έχουμε ήλιο... τί γίνεται;



Μικρά διηγήματα

Ο ΔΕΣΜΟΣ

André Castaing

Ο Μωξέρ ούφθηκε τον καφέ του, πήρε το καλντερίκι του και το πλήρη στρατιωτικό του σακκίδιο, και ροδάρωσε κατά τον μεγάλο δρόμο του χωριού. Άντασε τον αέρα μ' ανακούφιση, βλέποντας έσθρο τον δρόμο, που τον πλαισιώνανε κίτρινα δέντρα, και κατέβηκε στην αγαπημένη του θέσι, όπου κανένας παρειακός δεν ζύγωνε τούτη τη φορά. Άδειασε την πίπα του μ' επιμέλεια έπειτα ταχυοποιώντας το δόλωμά του άρχισε το ψάρεμα. Ένα έλαφο άγριόκι έδιωχνε τα μαρμαμένα φύλλα, θάμπωνε βίλες της αντίφεγγις πάνω στο κανάλι και έκανε να χορεύουνε τρελλά τα πούπουλα, που επιπλέανε πάνω στα νερά.

—Νοτιά έχουμε σήμερα! μουρμούρισε ο Μωξέρ. Άδεια γάνω τον καιρό μου!

Είδε ξαφνικά ένα άπογευμα χαμένο, που θα κυλούσε μονότονο χωρίς να ταμπήση τίποτα τ' άχτιστοι του.

—Μπλά! έκανε, θα μείνω ίσαμε να νυχτώσει. Το κάτω-κάτω της γραφής, κανένας δεν με περιμένει στο σπίτι!

Η σκέψη αυτή ζύπνησε παράξενα μέσα στο κοιμισμένο μυαλό του—μιά άναμνησι, που έφερε άδεια στον νου του μιά πικραμένη πτυχή της ζωής του. Καθάρη, άλλωστε κυριαρχική, παρουσιάστηκε μπροστά του ή εικόνα ενός φωτεινού δωματίου, ταπεταρισμένου μ' ένα ανθοπαρέμιο χαρτί, με τους τοίχους στολισμένους από λιθογραφίες και πολύχρωμα πιάττα. Το παράθυρο, ανθισμένο με γέρνια, έβλεπε σ' ένα λιμάνι ποταμιού, γεμάτο από φορτηγίδες και μαούδες. Εκείνη η κατάσταση εκεί έλη την ημέρα, σκυμμένη πάνω στο εργοχείριό της ή σε κανένα βιβλίο, δίνοντας ζωή στο στωϊκό σπιτάκι με την παρουσία της. Κάτω βρισκόντουσαν τα γραφεία του τελωνείου, όπου ο Μωξέρ ήταν υπάλληλος... Μιά ζωή γλυκειά και ήσυχη, μιά αλυσίδα, που την σέρνανε οι δυο τους, και που ήταν πλεγμένη από μικρολόπες, μικροχαρές, τόσο άναλαφρες!

Έπειτα άπότομα, πλάκωσε μιά μέρα ή συμφορά ή Λωράνς, ή Λωράνς του, ή γυναίκα του, έφυγε, τον εγκατέλειψε.

Ξανάβλεπε τώρα την σελίδα του καρνέ, όπου ή Λωράνς είχε ρίξει τον αποκαιρετισμό της, και τη μικρή εκείνη φράση, που την είχε υπογραμμισμένη: «Κατά βάθος, φτωχέ μου φίλε, δεν υπάρχει ποτέ κανένας δεσμός μεταξύ μας». Κανένας δεσμός... Έντεκα χρόνια, που είχαν αγαπήσει την γυναίκα του, μ' έναν έρωτα ήσυχο, αποκλειστικό, λατρευτικό την, γεμίζοντας την χάρις, και περιποιήσεις αφάνταστες λεπτότητας! Κι' όλ' αυτά τάδυνε εκείνη με δυο λεζούλες: «κανένας δεσμός...»

Ο Μωξέρ στάς άρχας υπέφερε πολύ έπειτα σιγά-σιγά ο πόνος άνακουφίστηκε λίγο, έδωσε θέσι σ' ένα είδος πονεμένης εγκαρτερήσεως. Έν τω μεταξύ υπέβαλε την παραίτησή του, άνυπόμονος να ξαναφτιάξει την ζωή του, μόνος, σε κανένα άπομερο χωριό. Τώρα, με το πέραςμα του χρόνου, ή πληγή είχε άρχισι να έπούλωνετα.

Έξαφνα, μιά κραυγή σφυρίχτρας, έπιταχτική, έκανε τον ψαρά ν' ανατριχιάσει:

—Διάβολε! μουρμούρισε, το βαπόρι μ' έλειπε μονάχα! Πρέπει να μετακομίσω όλο το μαγαζί!

Και όμως, δέχτηκε τον αντιπερισπασμό αυτόν με κρυφή ικανοποίηση. Με το βλέμμα έψαξε να βρή την άρακα, που κρυβότανε άκμή απ' τον βουχίονα του καναλιού. Δεν άργησε να βανή: μεγάλη, με άδειαν την καρτίνα, ταξιδεύοντας ψηλά στο νερό, φαντάζοντας έτσι σαν ένα μεγάλο σκάφος. Ένα τετράγωνο πανί την υπέτασσε, στερωμένο στα μισά του καταστρώτου, που ο άγριος θώπος έρωτιάριζε.

Η άρακα πλησίαζε σιγά-σιγά. Σέ λιγάκι θα μπορούσε να δει κανείς ότι το πλάσμα, που την κυβερνούσε ήταν μιά γυναίκα. Σκυμμένη

προς το νερό, μ' ένα πλάνο ζωστήρα, που της έσφιγγε τα στήθια, τραβούσε, το κουπί με μιά κίνηση ρυθμική, έπιμονη, τραγουδώντας ένα τραγούδι, που ο Μωξέρ θυμήθηκε πως άκουσε άλλοτε, την μακρινή εποχή, που κατοικούσε στη χώρα μαζί με την Λωράνς. Όρθος, πάνω στη πλώρη, ένας άντρας ντυμένος μ' ένα κοντομάνικο μαγιό, κανόνιζε την πορεία της άρακας με την βοήθεια ενός πλωρίου καλακιού, που κρατούσε με τα δυο χέρια.

Ο ψαράς, μαζεύοντας της πετονιές του πάνω στο χορτάρι, περίμενε. Η γυναίκα πέρασε από μπροστά του, τον άγγιξε σχεδόν, και γιά να τον δει καλύτερα τραβήξε μηχανικά τα σουλούφια που είχαν κολλήσει στο μέτωπό της.

—Ω! έκανε απλά εκείνος, ενώ εκείνη σταμάτησε άποσβολωμένη.



Σέ λίγο το φύσημα του αέρα έφερε από μακριά, τα γνώριμα λόγια της Λωράνς.

Μά ό άντρας, που στεκότανε στην γέφυρα, άρχισε να ξεφωνίζει:

—Γιά να σου πώ! Τι σουδρε τώρα να σταθής;

Το κουπί γλύστρησε ξανά, και ή μεγάλη άρακα βυθίστηκε άρα μείσα στο κόσκινο του ύδατοφράχτη, που το γέμισε μονομιάς ίσαμε τα χείλη. Ο φύλακας με μιά μανιέλλα στα χέρια, φώναζε άμέσως τον ναυτικό. Ο Μωξέρ έσωφελήθηκε απ' αυτό γιά να πλησιάσει την γυναίκα. Καθισμένη στο γρασιδί του δρόμου, με τα χέρια μαζεμένα κάτω απ' την ποδιά της, φαινότανε σαν να τον περίμενε. Ξαφνικά βρεθήκανε πρόσωπο με πρόσωπο:

—Εγώ είμαι! είπεν εκείνη διασπτική. Σέ γνώρισα, μ' όλο που έυρισσε τα γένεια σου. Δεν άλλαξες καθόλου...

Μιλούσε ήρεμα, λές κι' έλεγε όπως άλλοτε: «Αργήσες!» ή «αγόρασα ένα καινούργιο φόρεμα!» Ο Μωξέρ σιωπηλός, με φουσκωμένες της φλέβες στα μηλίγγια, την κούταζε κύταζε έπίσης την άρακα, που έδωγανε αγα-σιγά έξω από το άφρισμένο περιφραγμα. Το μυαλό του δεν κατώρθωνε να συνδέσει της δυο αυτές εικόνες: να πιστέψει την έξωφρενική ιδέα πως αυτή ή γυναίκα, που μεταμορφώθηκε στο όλο ενός ανθρώπινου κτήνους, ήταν



πράγματι ή άλλη—ή πολύτιμη κοίκα—που έλάτρευσε άλλοτε. Προς μεγάλη του έκπληξη δεν αισθάνθηκε ούτε θυμό, ούτε πείσμα.

—Ωστε λοιπόν, μουρμούρισε έπί τέλους, δείχνοντας τον άνθρωπο με τα ξεγυμνωμένα μπράτσα, είναι αυτός;...

Εκείνη άνοιγόχλεισε γρήγορα τα βλέφαρα, κατανεύοντας.

—Δεν είναι καλός, του έδήγησε. Όσο γιά το πράβλημα της άρακας, πρέπει να τον βοηθήσω γι'αυτά τα σιδερένια καμάκια είναι παραπολύ βαριά.

Διακόπη γιά να σιάξει τον γιακά της μπλούζας της, που το τρίψιμο της τραχείας ζώνης είχε ξεκουμπώσει. Έπειτα με μιά άναπαύστη τρεμούλα στη φωνή, επανέλαβε:

—Εδώ κάθεται λοιπόν; Είσαι εύθυμος;

Ο Μωξέρ έκανε ένα βήμα προς αυτήν. Η προηγούμενη τρυφερότης, που ένόμιζε πως είχε πεθάνει γιά πάντα, άναστήθηκε μέσα του, τυφλή, έπιταχτική, άνακατωμένη μ' ένα σκοτεινό άναστάτωμα όλης του της σάρκας.

—Άκουσε, είπεν διασπτική, το σπiti μου βοσκαεται εκεί κάτω, πίσω από τα δέντρα.

Έχω ένα περιβόλι γεμάτο τριαντάφυλλα, τα παλιά μας έπιπλα, τα βιβλία σου, όλα σου είγες αγαπησί. Ένα νεύμα σου και τί έκανα πείνω κοντά μου, Λωράνς!

Εκείνη έριξε πάνω του μιά ματιά γεμάτη άτέλειωτη εύγνωμοσύνη, κάνοντας μιά κίνηση άρνήσεως:

—Είναι πολύ άργά, είπεν, δεν μπορώ πιά!

Ο Μωξέρ γύρισε το κεφάλι του. Η πλώρη μάζα της μαούδας τους συνέλιθε τώρα με τον όγκο της. Η βροντή του νερού, που το πετούσαν οι φράχτες έπαιανε.

—Θυμώμαι, είπεν ο Μωξέρ με πικρία, μού είγες γράψει τότε: δεν υπάρχει κανένας δεσμός μεταξύ μας. Μήπως αυτός ο άνθρωπος, αυτό το κτήνος...

—Μπορεί! άποκρίθηκε εκείνη, ενώ ή πήρε το ύδατοφράχτη άνοιγαν τον τρύκα.

Ήταν όρθη τώρα, έτοιμη να φύγει στο πρώτο νεύμα του αφέντη της. Εκείνος δέχτηκε να την συγκαταστή, νοιώθοντας άρα πως είχε καταστρέψει άνεπαρόχρωτα αυτής της πολύτιμης, αυτές της πολύ σύντομης στιγμής.

Μά εκείνη δεν τον άκουγε πιά, τεντώνοντας προσεκτικά τ' αυτί σ' ένα άγνωστο ηχοποδύαυτο υπόκομα από τα δέντρα της άρακας: το κλάμμα ενός μουρού που είχε μόλις ζυτνήσει.

—Γι'όργο! φώναζε ή γυναίκα στον ναυτικό, που είχε παρουσιάσει στην πόρτα του φράχτη, σύρε να δής μιά στιγμή τί κάνει το παιδί!

Πέριμενε τον άνθρωπο ν' άπομακρυνθή έπειτα, γέροντας έλαφρά προς τον Μωξέρ, με ένα γλυκύτατο χαμόγελο, που της ξανάδωσε λιγάκι την περασμένη της όμορφη, μουρμούρισε απλά:

—Ο δεσμός!...

Και με τον όμο μπροστά, το πρόσωπο σκυμμένο προς τη γή, άνάγκασε το κτηνώδες έργο της.

Ο Μωξέρ έβρισε μόνος, άκίνητος στην έκρη του πρόσχαρου, ήλιόλουστου δρόμου. Μιά πλώρη εγκατάλειψε υπήρχε έντός του, όπου ή άχαλίνωτη σκέψη του στροφογύριζε έξωφρενικά, σαν και κείνο το νεκρό φύλλο, που το θροώικο νερό το πετούσε πότε δω-πότε κεί. Δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια του από την γυναίκα, που άπομακρυνόταν, με μάτος από την σπαρταχτική βεβαιότητα πως τώρα πιά την έλασε γιά πάντα.

Σέ λίγο, το φύσημα του αέρα έφερε από μακριά τα γνώριμα λόγια του τραγουδιού της Λωράνς...

ANTRE CASTAIN

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ



Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ

Έβρισε και πάλι το δόλοξανθο κεφάλι της στον όμο του, και ζητάει τη συνέχεια κάποιας λογοτεχνίας.

Και κείνος συνέχισε: Είπαμε λοιπόν, πως πρωτογνωρίστηκαν άπόνα παιδικό περιοδικό, κι' άρχισε μιά άλληλογραφία μεταξύ τους, στην άρχή φιλική κι' έστερα έρωτική... Άγαπώνταν χρόνια χωρίς να γνωρίζονται και μιά άνοιξη έστερα από πολύ καιρό πρωτοσυναντήθηκαν στην Άθήνα. Λοιπόν... συνεχίζω:

Χωρίστηκαν. Εκείνη έφυγε γιά την όμορφη πατρίδα της με της δαντελωτές άκροναιλές, κι' αυτός γιά το φακό του χωριό, ένα χωριό της Μακεδονίας, με της όμορφες βουνοπλαγιές, μιά δεισιτυμένη του Έντεκα κίστρα. Άλληλογραφία πυκνή έπαιρολούθησε μετά την πρώτη αυτή συνάντησι. Εκείνη έζητούσε της έντυπωσης της και τη ρωτούσε μ' άπογοητευτική... μ' ήν τον βρήκε κατότερο απ' ό,τι τον φανταζόταν... Φυσικά από ένθνευτα του άπέκρινε όλα αυτά λέγοντας τον πως γι' αυτή θάμει πάντα ο έξαρετικός άνδρας και που άνώτερός του είναι μόνο ο Θεός.

Κι' όμως δεν ήταν έτσι. Τον φανταζόταν λεί, λεπτό, ψηλό, γλυκό-γλυκό σαν κάποιο ήθοποιό του κινηματογράφου, που κάθε γυναίκα την παίζει στο δάχτυλό. Πόσο διαφορετικό τον βρήκε!... Μπορεί λοιπόν να μην άπογοητευτήκε;

Κι' έτσι του λέει πως θα του γράφει κάθε 20 ήμέρες και να μην άνησυχεί, γι'αυτά πάντα δική του και πως θα τον άνασσει όπως ήθελε και σήμερα, όπως σήμερα και άβριο και πάντα...

Δέ θαρούσα!... Άπλούστατα ζητούσε μιά διέξοδο... το μοιραίο τέλος!...

Δεν κατανοήθηκε, μιά έτσι άδεια θυμήθηκε, πως υπάρχει πάντα το ίδιο τέλος και πως θέλουνε σαν δειλός, να τραβήξει απ' τη τραυματική ζωή και να έλκει μέσα σ' ένα παρμαλά, μέσα σ' ένα όνειρο...

Δυο μικρά δάκρυα, που έλαμπαν σαν διαμάντια, κάτω απ' το δόλοξανθο φως του φεγγαριού, κύλησαν άργά στο πρόσωπό του... Δεν έλεγε τίποτα. Κούταζε μονάχα το δόλοξανθο παρμαλά, που μοσχοφύτθηκε άναμέσσω από τα δέντρα... Έπειτα έσκυψε και φίλησε με πάθος μιά μικρούλα φωτογραφία.

Κ. Κ.

ΑΠ' ΤΟΥ ΤΣΙΓΑΡΟΥ.

Μελάνγολος άναστωπό στού τραπέζιού την ά-
[απ' το σιγάρο τους άτιμους μορφές να γι-
[αντώνουν.
μορφές θλιμμένες, κείνες που της δόνησε δά-
[χυν
τρέχει κλώνοντας στην καρδιά, που ή θλίψη
[της ματώνουν.

Κι' άλλες γλυκές άξέχαστες μορφές άγαπη-
[μένες
να με κυττούν νοσταλγικά απ' της πτυχής
[τολίτες.

άγάτες διαβατάριστες, άγάτες περσιμένες,
[που οι καρδιές τους ένιναν λιμάνι γιά της λύ-
[πας.

Κι' όλο ψηλώνει πιο πυχτά κι' άπλώνεται κι'
[άνοιγει.

σε μ' άγκαλιά σ' ένα φιλή έσφιγγαν, ενώ τώρα
[μ' ένα μικρό χαμόγελο άρχίζονε να σβήνουν.
Και έλέω στ' άναπόφευκτο χλωμές σιές γιά
[δίνουν

ά παραμυθένες μου χαρές, ενώ ό καρπός με
[πνίγει.

ΣΤΕΡΓΙΟΥ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ

«Ζαϊρέ, στην όμορφιά σου να μεθύσω θέλω καθώς στον νιασεμούν το μύρο. Μά την καρδιά σου θέλω να κεράσω, πριν το κομμί στην άγκαλιά μου σύρω... Τά μάτια σου με βλέπουν λυπημένα. Στά χείλη σου χαμόγελο δέ φάνη... Πάρος το ντέρ, χόρεψε γιά μένα. Πλέξε τα χέρια γύρω μου στεφάνι... Κούτα γιορντάνα μαργαριταρένια, πόρτες χυσιές γιά τ' άκριβά μαλλιά σου, δραχμιά, σκουλαρίκια διαμαντένια... Άνοιξε πιά, Ζαϊρέ, την άγκαλιά σου...»

Κυντάει θλιμμένη ή σιλάδα τον Άφέντη, και συλλογιέται κάποιο νεύ άράτη, που στον φίλιό της μέθυσε τ' άφέντη, και που της προτομίσανε γι' άγάτη! Λέει με το νού της: «Τό κομμί κι' άν [παίχνης

κρατώ Άφέντη την καρδιά παρθένα, Στην άγκαλιά μου άπνευ σαν θα γέρονης θάξη σημαίνει ή όρα σου και σένα!...

Σαν κοιμήθης σφιχτά, τρελλά θα ξύσω στο μουρό λαμό σου τα γιορντάνα. Της πόστες, σαν σε πνέω, θέ να χύσω στα στήθια σου με μ' άγρια περηφά-
[γεια!...

Σ' αυτή τη σκέψη ή σιλάδα άναγαλλιάζει. Στοιλίζεται γελώντας με τα δόρα. Χαρούμενη σφιχτά τον άγκαλιάζει να έκδικηθή μιά βλέποντας την όσα!...

ΔΕΥΚΗ ΑΓΚΑΘΗ

ΓΙΑΤΙ;

—Μ' άγαπας; Μ' έρώτησε κείνο το γλωμ άπόδραδο, ποδρα στο σπίτι σου, θέλοντας να μάθης τους πόθους της βασανισμέ-
[νης μου νινιά.

Είπατε μόνι, δλότελα μονάχοι μέσ' στην κάμαρά σου.

Έξω άόχονε να πέφτη το σκοτάδι, και γί-
[ρω πως βασίλευε μιά παρόξενη ήσυχία, σά νεκροή, λές κι' όλα κοιμούνται τον πιο γλυκύτερο ύπνο. Με κούταξες έξακολούθητικά μέσ' στα μάτια, σά νάβλεπε τη μηχανή σου ματιά να βής, τί θα σ' άπαντούσα προ-
[τού τ' άκούσεις απ' το στόμα μου...

Κείνες της άξέχαστες στιγμές ή καρδιά μου γυνούσε άργά-άργά, μ' ένα έξωφρενικό, άσυνήθιστο ρυθμό... Μού μίλωσε κρυφά, με παρακαλώσε να σ' άπαντήσω εκείνη, που ποδοίσε αυτή κι' όχι ο κόσμος, ή περσιό-
[σεις...

Κι' έπειτα σοι μίλησα:

—Ναι, μικρούλα μου, σ' άγατώ... Η παλιά μας άγάτη ξαναγύρισε, και μ' άφανε σ' άγατήσου... Μά με άγάτη δίχως τε-
[λειομό, αόωνα, παντοτεινή...

Χαμογέλασε... Στά τριαντάφυλλα σου χείλη άνθισε ένα θείο, ένα άγγελικό χα-
[μόγελο, ποίκανε την καρδιά μου να γιομίσω από γαρά... Ήμωνα πιά εύθυμος...

Τί θα έπτοσσα ν' άπολαύσω στον κόσμο, απ' μιά άγάτη, σαν τη δική σου; Τίποτα.

Μά σέ λίγο δάκρυα...

Ένα δάκρυ, σαν κείνη άσπρη σταλαγμια-
[τή, γλύστρησεν απ' τα μάτια μου, κατέβηκε στο πρόσωπό μου, κι' έπειτα γυροίστες άνά-
[μεσα στα γέλια μας, ποίγαν ένωστή δομώντας απ' τον ίδιο πόθο, μονάχα τους. Γιατί;

Άπ' τη συγκίνηση, που μούφανε ή συναι-
[σθηση της άπειρης έντιμίας μας; ή γι'αυτή μάντευαν ή νινιά μου, πως ή άγάτη μας έξέ-
[ατίας σου θα μισανόταν γοήγος, θάγερνε σέ λίγο τα έξωμμένα πιά κλονάρια της, κι' έπειτα θα κούδαταν άλλοιόμοι!—πεθαίνω πιά γιά πάντα—κάτω απ' τη σκοτεινιασμένη τοφ
[χωρισμοί πλάνα!

ΤΑΚΗΣ ΔΟΞΑΣ



ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ

—Δεν είναι καλά, έλεε ο γιατρός στον πα-
[τέρα του. Είναι ζήτημα, αν θα περάση την νύχτα.

Κείνη τη στιγμή ο άροστος ξαναζούσε στα περαμένα, μέσα στο παραλήρημα του πυρετού του. Εκείνη που ήταν ή αίτια του χαμού του περνούσε μέσ' στη ξαλαμμένη του φαντασία...

Την είχε συναντήσει την νέα αυτή, όταν ή άνοιξη έστόλζε με νέους βλαστούς τη γή. Τό μεδίαμά της έμιασε σαν το φός της άγής. Άκινωδολούσε από όδινες φωνά-
[σεις φαιδρότητας.

Πόθησε να την κάνει γυναίκα του, αλλά τίποτα. Αιτία ήταν μιά άτίθαση νινιά, που πίστευε γιά Θεό το χοήμα. Τόν έρωτα ούτε τον σκεπτόταν άρκει εκείνος κύν, που θά την έπαιρνε, να την είχε στην πολυτέλεια.

Τί άπογοήτευση γι' αυτόν, που είχε πλά-
[σει τόσα όνειρα!...

Άπελπισμένος άρχισε τα ξενύχτια, θέλον-
[τας στη ζάλη της σωματίας να την έσχάση.

Κι' όταν με το χάραμα τον παίρναν οι φί-
[λοι του απ' τα μάτια μεθυσμένου, αυτός στη σκέψη του είχε την εικόνα της.

Και το άνεπαρόχρωτο ήθε. Ένα πρωί που γνοίσε μεθυσμένος και μουσκεμένος στον Ι-
[δρώτα απ' το χορό, άραξες ένα κροινόγραμμα...

Μέσ' στο παραλήρημα του πυρετού όλο το όνομά της έξαφούσε. Κάποιος δικός του γιά να μ' ήν τον λυτήση στή τελευταία της στιγ-
[μές, πηγαίνει μ' ήπος κατορθώση και την πείσι να τον δει γιά τελεντατά φορά...

Ο χορός βόσκαιε στην δόξες του. Τά ξενύχτια στροβιλίζον τρελλά, κι' άφήριον να λιανίζονα στους ήχους της τζάζ.

—Στό ζήτο γιά χάρι, πεθαίνει, έλα γιά λίγο και φεύγει.

—Όλα κινούνται και σ' όν μ' άσπινες να γονέω; Νά έρωτα ένας να με έζητήση.

Και χωρίς δειτεση κοιτόντα άφήνεται στην άγκαλιά του καθιέρον της.

Στό χάραμα ξενύχτισε.

Η άγάπη του φεγγαριού μαιώνοντας απ' το παρόθερο, σφίγγει το νεκρό, κι' έτσι πα-
[τέρα που πεμμένος σέ μιά κροέλλα κλάμει το ναυό του μοναγογυιού του...

Σε κάποιον κήπο εκείνη γαία απ' της ά-
[φροντες άγάτες τοφ φεγγαριού, άπολαύβη-
[σε την άνομή της φήσης, άκούγοντας έσο-
[πλόγα απ' τον καθιέρον της.

Γ ΑΓΓΕΛΟΥ

ΜΑΡΜΑΡΑ

Ποιά δένανη κατοίχθηκε, ό μοιρασμένος στί-
[χος σου, κι' έν άληθινά σαν πέφτη τροφή!

Και πός το κομμάριό μου, μοναδική σου βλή, γιά περασμένους στην νινιά κάποιος πάντα
[μυλές!

Γιατί μέσα στο δειλινό, πού το σκοτάδι άνοίξε, φαντάζεσαι σαν νινιά, στέκεται σιωπηλά, και την άνγί, που με το φός ο ήλιος σάς δού-
[σάει!

Μάρινα έσύ, σάρα θάραεις, τ' άνγικό σας
[κομμί!

Ναί σ' όνόμα μαριμαρίου, χωρίς νινιά, που στέ-
[κει!

και με θωρείς άκίνητο με βλέμμα μακρινό, γι'αυτή γέλιο παρόξενο στα χείλη σου κεί τοξεί, και στής νινιάς τα τολδάθα ψιδώσιμα
[γρομιά!

Μάριμα, πού σάς χάρισε μορφή τ' άνθρωπου, κι' άπέκοτ' άσπινάριμα σ' αυτός που σάς
[καλόν!

γιατί παρυστά σάς σαν βρεθεί, σδυμένον κά-
[σιος γάμο!

λέ, ζωντανεύουν και μ' όρυστά στα μάτια μου
[προνόμ!

ΣΕΡΓΙΟΣ ΣΚΟΥΛΑΣ

ΣΧΟΛΑΙ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

(ΚΑΤΑ ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ)

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΣΠΑΝΟΣ, Πτυχιούχος τῆς Ἀκαδημίας Wilbraham καὶ τῶν Πανεπιστημίων Bowdoin καὶ Boston, τῆς
Καθηγητῆς τοῦ Ἀμερικανικοῦ Γυμνασίου τῆς πόλεως Lowell, Καθηγητῆς τῆς Σχολῆς Μεταξά.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ, Πτυχιούχος τῆς Scotch Commercial School τῆς Σμύρνης καὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἑλλάδος
τῆς Οἰκονομίας, Καθηγητῆς παρὰ τῇ Ἐμπορικῇ Σχολῇ Μεταξά.

Τὰ Γαλλικὰ διδάσκει ὁ κ. Φ. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ, τέως Καθηγητῆς τῶν Ἀνατόρων καὶ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Οἰκογενείας τοῦ Τσαρῆ.

*Αἱ Σχολαὶ διδάσκουσαι ἀποκλειστικῶς τὰς ξένας γλώσσας, Ἀγγλικήν
καὶ Γαλλικὴν, περιλαμβάνουσι τμήματα Ἀρχικῶν, Μέσων, Προχωρημένων,
Ἐμπορικῆς Ἀλληλογραφίας καὶ Φιλολογίας.*

Ἰδιαίτερα τμήματα διὰ μικρὰ παιδιὰ.

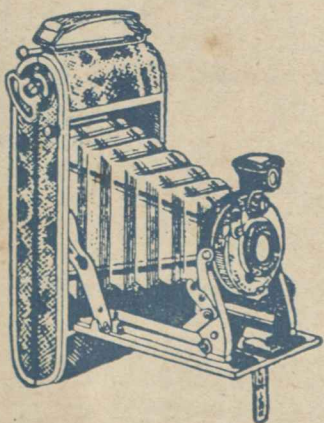
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ 6 - 9 Μ. Μ.

ΜΕΓΑΡΟΝ ΓΙΑΝΝΑΡΟΥ - ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ Ι.

ΣΗΜ.— Ζητήσατε ἀπὸ τὸν θυρωρὸν νὰ σᾶς μεταφέρει διὰ τοῦ ἀναβατήρος.

Ἐκαστον τμῆμα ἀποτελεῖται ἐκ 5-10 τὸ πολὺ μαθητῶν.

**NADA
LUMIÈRE
F. 6,3.**



Αὐτόματος 6 × 9
μὲ Φακὸν F 6 - 3
Ἀναστιγματικὸν
ΔΡΑΧΜΑΣ 935.—

Ἡ ΜΟΝΗ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΝ

Θέλετε νὰ ἔχετε Φωτογραφίας; Μεταχειρισθῆτε Φίλμ Λουμιέρ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

ΑΘΗΝΑΙ

ΣΥΚΑΡΑ, Σταδίου 2

ΦΥΣΑ, Ἐδουάρδου Λω 19

ΚΑΝΔΡΕΒΙΩΤΗΣ & Σία, Ἐρμού 9

ΚΟΝΓΕΤΖΩΦ, Πανεπιστημίου 32

ΚΟΥΒΕΛΟΙ ΑΦΟΙ, Ἀγ. Μάρκου 17

ΝΕΓΡΙΝΗΣ & Σία, Θησέως 20

ΚΟΦΙΝΑΣ & ΓΙΑΚΟΕΝ, Πανδρόσου

ΠΕΡΑΙΕΥΣ

ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ, Μπουμπουλίνης 27

Ἀντιπρόσωποι καὶ διαρκὲς παρακαταθήκη
Μ. ΚΟΦΙΝΑΣ & Κ. ΗΛΙΑΔΗΣ ΕΡΜΟΥ 15 ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ τελειότερον

